

Mødet torsdag den 11. maj 2000 kl. 17.30

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): God aften. Mødet er åbnet. Jeg skal bede medlemmerne om at indtage deres pladser, idet jeg vil holde en kort mindetale for den forhenværende overborgmester.

Den 26. april døde Egon Weidekamp, 79 år gammel. Er der noget sted, Weide bør mindes, ja, så er det i denne sal og af denne forsamling. Han levede så at sige sit liv og lagde sin livsgerning her på Københavns Rådhus, hvor han var medlem af Borgerrepræsentationen fra 1952, var formand fra 1970 til 1976 og derefter overborgmester fra 1976 til 1989.

Det var her i salen, mange af os oplevede Weide for åbent tæppe, kan man roligt sige. Fra talerstolen gnistrede hans begavelse, gnistrede hans vid, og ingen, der oplevede ham, vil glemme det.

Det er sjældent, at en person og et embede i den grad smelter sammen. Weide var den ubestridte dirigent. Nogle vil sige, at mange af os her var hans orkester, som spillede både i dur og i mol, alt efter, hvordan taktstokken blev svunget.

Det var væsentlige år for byen, det var væsentlige år i byens historie, de år, hvor Weide gradvis blev den, der kom til at sætte sit præg på byens styre. Byens økonomi og byens ansigt var slidt. Den fornyelse, som skete i andre af Europas storbyer, oplevede vi ikke i København. Weides store indsats blev et aldrig svigtende arbejde for at sikre københavnernes bedre boliger.

Ordet »byfornyelse« indgik ikke i Weides ordbog. »Samering« hed det, og indsatsen var at få bugt med nogle af byens værste bebyggelser. Det gik ikke altid lige stille af, men der kom resultater.

Derudover var Egon Weidekamp et menneske med mange fæcetter. Det er ikke tilfældigt, at et par af byens teaterdirektører er blandt de mange, der har skrevet mindeord i aviserne. Han levede og åndede for sin by og dens borgere, og han forsvarede byen med næb og kløer, ikke mindst i de årlige forhandlinger med staten om Københavns Kommunes økonomi. Weide ville, at der skulle stå respekt om byen, og han kæmpede for det.

Den græske gud Janus har to ansigter, et der vender mod verden, og et der vender indad, og sådan var det også med Weide. Her i huset og i det, man kunne kalde inderkredsen, huskes Weide blandt venner og modstandere som en reel og ordholdende politiker, som vidste, at der skal to til en aftale, og at det at lave aftaler kræver ærlighed og respekt for hinandens synspunkter, hvis aftaler skal holdes.

Omverdenen fik måske indimellem et lidt mindre nuanceret billede af personen Weide. Det politiske arbejde her på Københavns Rådhus blev afgørende præget af hans personlighed igennem mange år, og er det stadig væk, for han blev på mange måder et forbillede for mange andre.

Hans navn vil leve længe iblandt os, og jeg vil bede forsamlingen om at rejse sig sammen med mig og mindes Egon Weidekamp og vise ham den sidste ære.

(Forsamlingen rejste sig)

Som meddelt i mødet den 6. april er der forud for mødet i aften som følge af Wallait Khans indtræden i Venstres Gruppe sket en mindre omflytning på medlemmernes pladser. Således har Venstres Gruppe byttet plads med SF's Gruppe. Der er også andre, der har foretaget skift af sæder. Det ses.

Der er til mødet udsendt en dagsorden med i alt 43 punkter samt 2 tillægsdagsordener med i alt 2 sager. Jeg har endvidere modtaget 5 sager, som under forudsætning af forsamlingens godkendelse vil blive optaget på dagsordenen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Det drejer sig om en sag, som ikke længere er til stede på dagsordenen, der er trukket af Dansk Folkeparti.

Det drejer sig om sag 212/2000, der er en meddelelse fra Den Radikale Gruppe om, at Inger Marie Bruun-Vierø udtræder af Økonomiudvalget pr. 16. maj 2000, og at Lars Rimfalk Jensen indtræder som nyt medlem af udvalget fra samme dato, samt at Lars Rimfalk udtræder som medlem af Integrationsudvalget, også pr. 16. maj 2000, og at Naser Khader indtræder som nyt medlem af udvalget på samme dato.

Så drejer det sig om sag 213/2000, meddelelse fra Den Socialdemokratiske Gruppe om, at der til Told og Skat indstilles 3 personer til posten som vurderingsmandssuppleant til vurderingsrådet i Børsens vurderingskreds i stedet for Dorte Pelle Nielsen for perioden indtil 30. april 2002. Det drejer sig om Leise Kjær Rasmussen, Robert Erik Christoffersen og Marianne Bay Nielsen.

Endelig drejer det sig om sag 214/2000, godkendelse i henhold til styrelseslovens § 15, stk. 2, om forlængelse af Winnie Bermdisons orlov indtil 31. maj.

Så drejer det sig om sag 216/2000, som er en meddelelse fra Den Socialdemokratiske Gruppe om, at Mona Heiberg ikke længere har behov for den af Borgerrepræsentationen i mødet den 27. januar bevilgede orlov fra den 25. maj til den 25. juni 2000.

Det drejer sig endelig om sag 215/2000, som er et forslag fra Wallait Khan om, at Borgerrepræsentationen beslutter at sende en delegation til Jordan. Delegationen skal bestå af Naser Khader og borgmester Winnie Larsen-Jensen, som kan forhandle med familien i Jordan med henblik på at få børnene tilbage til Danmark. Delegationen skal have mandat til at garantere familien, at deres børn vil blive anbragt hos en plejefamilie, som har familiemæssig tilknytning til børnene og samme kulturelle baggrund som familien.

Der ligger endvidere omdelt på medlemmernes pladser et forslag til beslutning fra mig, 222/2000, om, at Borgerrepræsentationen opfordrer Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget til at drøfte beslutningsforslaget fra Wallait Khan om at sende en delegation til Jordan med henblik på at undersøge mulighederne for en løsning af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

sagen i udvalgets regi. Jeg vil i givet fald foreslå, at forslaget optages som første sag på dagsordenen.

Jeg har endelig modtaget en anmodning fra Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen om tilladelse til, at kontorchef Susanne Binné overværer forsamlings behandling af sag 185/2000, der er punkt 43 på den lukkede dagsorden.

Jeg skal allerførst foreslå, at punkt 37, et forslag til beslutning fra bl.a. Jens

Johansen om udarbejdelse af en handlingsplan for overgangen til open source code-programmer, behandles under ét med punkt 20 på dagsordenen, den der vedrører kommunens IT-strategi for 2000-2004.

Så skal jeg endelig foreslå, at punkt 33 om Ny Tøjhus-grunden og sagen vedrørende KKFO-ordningen behandles under ét.

Jeg skal sige, at på grund af min deltagelse i morgen i et arrangement i Oslo, Nordisk Finanskonference, mødet mellem borgmestrene i de nordiske byer, som allerede er gået i gang, er jeg nødt til at forlade mødet her i aften ca. kl. 21, for ikke at nå båden, men for at nå et fly til Oslo. Det gælder også borgmester Bo Asmus Kjeldgaard, der skal til et møde i Grenå, så vi tager ikke det samme fly, men tidspunktet er stort set det samme, og hovedretningen også den samme, begge 2 meget eksotiske rejsemål. Så både miljø- og forsyningsborgmesteren og jeg forlader mødet på nærvnte tidspunkt stort set samtidig.

Derfor skal jeg foreslå, at sagerne fra Økonomiudvalget, punkt 19-24 og punkt 27 samt sagen på den ene tillægsdagsorden, 195/2000, om aflysning af forsamlings møde den 5. oktober og sagen fra Miljø- og Forsyningsudvalget, det, der er punkt 18, flyttes frem og behandles i den nævnte rækkefølge før punkt 1 på dagsordenen.

Vedrørende punkt 38 på dagsordenen, som er forespørgslen fra Per Bregengaard og Morten Kåbell, har forespørgerne meddelt, at de er indforstået med, at den forespørgsel udsættes til besvarelse i forsamlings møde den 25. maj. Er det korrekt forstået? (Optold). Tak.

Med hensyn til de 4 første sager, der er modtaget uden for dagsordenen, så vil jeg foreslå, at de behandles efter punkt 40 som de 4 sidste sager for åbne døre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Med hensyn til Wallait Khans forslag til beslutning om at sende en delegation til Jordan med henblik på at få de 2 børn tilbage, vil jeg høre forslagsstillerne, om man på baggrund af det forslag, jeg har stillet, ønsker at trække sit forslag? Det er sådan set Wallait Khan, jeg spørger, om han er rede til at trække sit forslag? (*Ophold*). Det er accepteret. Jeg skal høre, om der er andre, der ønsker at opretholde det forslag, Wallait Khan har stillet? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til, at sag 189/2000, der er optaget under punkt 37 på dagsordenen, behandles sammen med punkt 20 på dagsordenen, sag 174/2000? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Så skal jeg høre, om der er bemærkninger til, at sagerne fra Økonomiudvalget, punkt 19-24 og punkt 27 på dagsordenen, behandles sammen med 195/2000 på tillægsdagsordenen, og at sagen fra Miljø- og Forsyningsudvalget fremrykkes på dagsordenen umiddelbart før punkt 1 på dagsordenen? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet, og jeg skal prøve, selv om det er komplekst, at sikre den rette rækkefølge.

Jeg skal spørge, om der er bemærkninger til, at punkt 38, forespørgslen fra Per Bregengaard og Morten Kabell, udsættes til besvarelse i mødet den 25. maj? (*Ophold*). Det er der ikke.

Er der bemærkninger til, at kontorchef Susanne Binné overværer behandlingen af sag 185/2000? (*Ophold*). Det er der heller ikke bemærkninger til.

Er der bemærkninger til, at de første 4 sager uden for dagsordenen, det er 212/2000, 213/2000, 214/2000 og 216/2000, optages og behandles, som det er foreslået? (*Ophold*). Det er der ikke.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til, at det forslag, jeg har stillet, optages på dagsordenen som foreslået? (*Ophold*). Ole Hentzen har ordet.

Ole Hentzen (C): Da substansen i det af overborgmesteren stillede forslag udelukkende vedrører, at der skal optages en drøftelse i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, så kan jeg til forsamlingen oplyse, at der har været 5 uger, hvor de pågældende forslagsstillere har kunnet tage emnet op i de møder, der har været i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Dem har der været 3 af. Ingen af referaterne

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

viser, at de har ønsket at tage sagen op, de ønsker ikke sagen drøftet i det pågældende udvalg, og derfor behøver man ikke at dispensere fra forretningsordenen og i øvrigt styrelsesvedtægten. Så jeg bruger min veto ret til at stoppe sagen.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Det kan man sådan set sige jo er tilstrækkeligt i forhold til sagen til ikke at få den optaget på dagsordenen.

Der er 2 yderligere, der ønsker at sige noget. Jeg går ud fra, at det er til dette dagsordenspunkt.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): Jeg vil sige, at SF finder det beklageligt, at Ole Hentzen ikke ønsker sagen drøftet i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, og at SF vil tage initiativ til, at sagen hurtigst muligt bliver rejst dér.

Borgmester Winnie Larsen-Jensen: Jeg vil sige, at jeg som formand for Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har valgt at sætte sagen på til en drøftelse på det ordinære møde på onsdag, den 17., så det kommer til behandling i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Wallait Khan (V): Jeg vil bare sige, at det ikke er for at skabe nogen konflikt eller ballade. Dette forslag bliver stillet bare for at hjælpe de stakkels børn, som vi har været med til at gøre meget, meget ulykkelige.

Jeg vil bare sige, at overborgmesteren kom med et udspil, som jeg har accepteret, så jeg kan ikke forstå, at der stadig væk skal være tvivl om motiver, der skal stadig væk være en diskussion her, når vi ikke er parat til at diskutere og beslutte noget som helst her. Så jeg kan ikke forstå, at Ole Hentzen holder den linje alligevel.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Vi er meget tæt på at komme ind i en substansdiskussion. Det her er alene dagsordens- eller procedurediskussion på nuværende tidspunkt. Ole Hentzen har sin fulde ret til det, han har gjort, og herunder også at få ordet en gang mere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Ole Hentzen (C): Som formanden siger, så skal vi ikke sagsbehandle sagen, men jeg ved, at Venstres gruppeformand vil prøve at belære sit nye medlem om, at man kan læse eksakt, hvad der står i styrelsesvedtægten, og hvilken ret man har som medlem af forsamlingen, og som medlemmet ikke har benyttet i 5 uger til at rejse sagen det sted, hvor han blev vejledt den 6. april om, at der skulle sagen behandles, nemlig i Familie- og Arbejdsmarksudvalget.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): O.k. Ikke flere om denne del af temaet ... Wallait Khan igen. Jeg beder meget om, at det alene er dagsordens- og procedurediskussionen og ikke substansen i sagen.

Wallait Khan (V): Jeg er ikke en stor jurist, men én ting ved jeg i hvert fald. Hvis man har al den sympati, som man har vist fra det øvrige samfund, man har med de børn, så skal man ikke sige noget om det her, så skal man bare støtte denne sag.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke yderligere ... Lars Hutter har ordet – og helt klart om temaet, er jeg sikker på.

Lars Hutter (L): Ansvaret for den politiske løsning er hele Borgerrepræsentationens. Jeg skal beklage, at man af formalistiske grunde fra Ole Hentzen og De Konservative anvender standingsretten i aften. Men jeg erklærer mig godt tilfreds med, at selve sagsbehandlingen har borgmester Winnie Larsen-Jensen lovet at tage sig af ved, at den bliver sat på dagsordenen i Familie- og Arbejdsmarksudvalget på det forsikommende møde, sådan som det også har været intentionen i overborgmesterens forslag.

Derfor kan jeg notere mig, at Borgerrepræsentationen med de ansvarlige borgmestre i spidsen er i gang med at finde den løsning, der skal findes, så hele den danske befolkning hermed i aften kan notere sig, at der bliver fundet en løsning, som hele Borgerrepræsentationen er tilfreds med og slutter op omkring.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg blev næsten skuffet over, at Lars Hutter alligevel var lige på kanten.

Jeg beder om, at vi nu slutter denne debat. Benhaddou har bedt om ordet og får det. Jeg kan se Lars Rimfalk-Jensen til samme tema og de bevæger sig helt inden for stregen.

A. Benhaddou (D): Jeg vil bare sige, at jeg på CD's vegne glæder mig til, at denne ulukkelige sag kommer i det udvalg, hvor den hører til.

Jeg er bekendt med som medlem af Familie- og Arbejdsmarksudvalget, at vi har haft 5 uger til at behandle den sag i Familie- og Arbejdsmarksudvalget, og jeg kan roligt sige med klar stemme, at der ikke er blevet nævnt noget som helst om denne sag. Derfor hører den til Familie- og Arbejdsmarksudvalget, og jeg vil med glæde være med til at tage den op næste onsdag.

Lars Rimfalk-Jensen (B): Det er blot kort til Ole Hentzen. Jeg vil gerne bede Ole Hentzen om at bekræfte, at det ikke er noget med, at »dek« kunne stille det. Der er kun én forslagsstiller, og jeg ønsker ikke, at man hænger andre ud for det her. Der er én forslagsstiller, og Naser Khader har ikke stillet forslag. At han er omtalt, er ikke det samme som at han er forslagsstiller. Så derfor, når Ole bruger ordet »dek«, så må det være fordi Wallait Khan åbenbart er lidt større end Ole.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så har Ole Hentzen, og jeg går ud fra som den sidste, mulighed for at få ordet.

Ole Hentzen (C): Jeg beklager da, hvis overborgmesteren i sin indledning til forslaget nævnte Naser Khader som medforslagsstiller, for det gjorde han faktisk, og det beklager jeg da, hvis jeg har taget det alvorligt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Men så vil jeg gerne bruge ordet »de« i relation til, at Naser Khader er medlem af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget på lige fod med Wallait Khan og kunne i de samme 5 uger have rejst sagen, hvis den lå Naser Khader på sinde.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der kan ikke siges mere – jo, det kan der godt, men der bliver ikke sagt mere om denne sag på nuværende tidspunkt.

Jeg har stillet et forslag om sagens optagelse på dagsordenen. Det er efter Ole Hentzens tilkendegivelse sådan, at den sag ikke kan optages på dagsordenen, og der er tilkendegivet en procedure for håndtering af det mere substantielle. Denne sag er ikke optaget på dagsordenen. Sådan er reglerne for det.

Vi går videre, efter at jeg lige har hørt, om der i øvrigt skulle være bemærkninger til den udsendte dagsorden? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Dagsordenen er godkendt.

19) BR 175/2000. Indgåelse af aftale mellem Københavns Kommune og staten om principperne for byggeri af skuespilhus på Turbinehalsgrunden (*Økonomiudvalget*)

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Om denne sag vil jeg godt på grund af sagens principielle karakter sige ganske få bemærkninger.

Vi står over for at skulle have et nyt skuespilhus for Det Kongelige Teater. Der har været mange diskussioner om, hvor den bedste placering kunne være. Der er mange meninger om den placering, som nu er fundet. Vi har hver især givet vores opfattelser. Jeg har også tilkendegivet mit principielle ønskesynspunkt.

Det afgørende er nu, hvor vi befinder os, at vi får gang i et byggeri, der kan tilføre byen et kvalitetsløft, og det er jeg overbevist om, at skuespilhuset vil kunne bidrage til.

Derfor indgik vi det, man kunne kalde en forhåndsaftale, med kulturministeren i april måned, den aftale, som forsamlingen skal tage stilling til her i aften. Det er en aftale, der indebærer, at grunden deles op mellem Københavns Energi og skuespilhuset.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Københavns Energi flytter sine aktiviteter til en mindre del af grunden, og skuespilhuset bruger så resten.

Det er som sagt tale om et, som man kan se af indstillingen, ganske betydeligt byggeri på omkring en lille milliard kroner. Staten afholder langt de fleste omkostninger, men en forudsætning for staten har været, at kommunen bidrager til husets og byggeriets gennemførelse. I princippet forærer kommunen byggegrunden til staten og sørger for, at nogle ældre bygninger ryddes for asbest. Derudover ryddes undergrunden for forurening, og kommunen anlægger også gadearæaler, så de vil passe til den standard, som skuespilhuset forventes at få.

Alt i alt en forventet udgift på ca. 140 mill. kr. for kommunen. Det kan synes af mange penge, men størstedelen er en indirekte udgift i form af byggegrundens kapitaliserede værdi.

Man skal dog ikke glemme, at Københavns Energi samtidig får tilført et stort millionbeløb til flytning af de anlæg, der findes i dag, og på den måde får man et up to date-anlæg, som man alligevel skulle have investeret i inden for en kortere årrække.

Der er et par forhold, som jeg vil knytte nogle enkelte kommentarer til. Det er bl.a., at løsningen indebærer, at staten skal erhverve en nyopført ejendom på hjørnet af Gothersgade og Borgergade. Den skal rives ned for at skabe plads til det nye indgangsparti og den forplads, der etableres.

I det omfang – Mikkel Warming – der er tale om helårsbebyggelse ... Jeg er vis på, at ikke alene Mikkel Warming, som jeg søgte at tale direkte til, men også andre kunne have en interesse i at høre synspunkterne. Men den nye ejendom skal rives ned, og i det omfang der er helårsbeboelse i ejendommen, så vil staten tilvejebringe passende erstatningslejligheder. Så vidt jeg er opdateret, er der kun 1 lejlighed ud af 9 med helårsstatus, mens resten har sommerhusstatus. I øvrigt en problemstilling, som vi jo ved en tidligere lejlighed har igangsat principielle overvejelser omkring. Det var derfor, jeg henviste til, at Mikkel Warming havde godt af at høre efter og høre med.

Der kan også blive tale om gener for den andelsboligforening, der er nabo til hjørneejendommen, fordi byggeriet kommer ganske tæt på bagfacaden af huset, ligesom foreningen vil miste en del af sit friareal ud mod Borgergade. Jeg håber, at generne vil

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

blive begrænset, men når et sådant stort byggeri skal placeres midt i en tæt by, oven i købet i Indre By, så kan det ikke undgås, at nogle arealer vil blive påvirket.

Jeg vil godt sige, at alt i alt synes jeg, vi har fået en fornuftig aftale på plads, en aftale, som jeg godt vil anbefale forsamlingen at tiltræde. Der vil så senere på året blive fremlagt dels en detaljeret juridisk bindende aftale om de nærmere vilkår, dels et forslag til kommuneplantilæg og et forslag til lokalplan.

Borgmester Søren Pind: Det her havde jeg egentlig ikke troet, at jeg skulle sige, men her i aften må Socialdemokratiet være glade for KUC-sagen. For hvis ikke man havde haft KUC-sagen, og hvis ikke der havde været den massive medicopmærksomhed rettet mod nogle helt andre ting, der i øjeblikket foregår i Københavns Kommune – og må jeg have lov til i den forbindelse at lykønske overborgmesteren med hans nye Venstremedlem af KUC. Han må have ledt længe for at finde en, der ville sige ja, men fint nok.

Så vil jeg alligevel sige, at den sag totalt overskygger, desværre, at Københavns Kommune nu forærer 140 mill. kr. væk. Jeg er meget interesseret i at vide: Er det de daginstitutioner, som overborgmesteren stod og talte om, da han ikke ville holde en ordentlig nytårsfest for en 10 mill. kr., der skal ofres her? Hvad for nogle ældre plejeboliger? Vi skal jo senere i aften til en ældreplan, hvor der skal skæres endnu flere plejeboliger og ældreboliger væk. Hvad for nogle af dem er det, der kunne have været bibeholdt for de 140 mill. kr.?

Det her er en meget alvorlig sag, og jeg vil sige, at når man kigger på forløbet, så er der én helt bestemt ting, der rinder en i hu, og det er Tulip-sagenovre i Vejle. Hvad var der kendetegnende ved Tulip-sagen i Vejle? Jo, det var kendetegnende ved denne sag, at byrådspolitikerne her besluttede sig for at forære en virksomhed en grund meget, meget billigt, næsten gratis, så vidt jeg husker med det formål, at Tulip skulle etablere sig i Vejle. Hvad skete der? Den pågældende disposition blev underkendt af Indenrigsministeriet, og det endte med, at man gav dagbøder til kommunalbestyrelsesmedlemmerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Hvad er det så, der egentlig adskiller denne sag, hvor Københavns Kommune forærer en grund til staten og forærer 140 mill. kr. i alt til staten, fra Tulip-sagen? Jo, det skal jeg såmænd sige: Man tillader sig søreme fra statens side i det kommende lovforslag at putte en særhjemmel ind, som bryder med al anden lovgivning på området, hvorefter man i loven tillader Københavns Kommune at overdrage værdier til staten svarende til 140 mill. kr. Det er forargelig adfærd, det er forargelig adfærd.

Men jeg glæder mig til at høre overborgmesteren forklare mig, hvor det så er, disse 140 mill. kr. skal fragå.

Lad mig dernedover spørge, for det forstod jeg ikke rigtig i overborgmesterens indledning: Er de 76 mill. kr., som skal gå til flytning af de eksisterende anlæg, 76 mill. kr., som man efter overborgmesterens opfattelse kan modregne i de 140 mill. kr. s gave til staten? Er det sådan, jeg hører overborgmesteren? Jeg kunne forstå, det var en kæmpe gevinst for København. Eller hvordan ligger det med det?

Der er en anden side af denne aftale, som jeg ser på med allerstørste bekymring. Det er spørgsmålet om p-pladser. Jeg ved udmærket godt, at der er lavet en aftale om bestemt parkering lige i nærheden, men endnu en gang ser vi et kæmpe statsligt byggeri i hovedstaden, endnu en gang ser vi, at man dispenserer fra de helt normale parkeringskrav, og endnu en gang vil vi om ganske få år se, at Københavns Kommune vil få problemerne smidt i hovedet, ligesom vi har fået det med Rigshospitalet, ligesom vi ser det nede ved Det Kongelige Bibliotek, og ligesom vi har set det allerede nu i det eksisterende Kongelige Teater.

Jeg savner mine gode konservative venner i kampen for parkeringspladserne, men det kan jo være, at de senere vil rejse sig i kampen for bilen her i aften og lige følge denne ydmyse, lille sag med på vejen.

Men hovedsagelig synes jeg i og for sig, at denne fremgangsmåde er betænkelig. Det er 140 mill. kr. i ren og skær gave, og jeg synes, vi skylder en forklaring på, hvordan i alverden man kan finde på blot at forære 140 mill. kr. væk til noget, som er et statsligt byggeri og ikke et kommunalt anliggende.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Martin Günter (F): Jeg skal starte med at sige, at SF gerne vil medvirke til den løsning, som nu er lagt frem.

Skulle jeg gå til det, som Søren Pind lige har sagt, så vil jeg sige, at vi er for så vidt heller ikke totalt glade for, stolte af, at der i den løsning, som nu er fundet, indgår dette store government til staten. Men jeg vil dog sige, at skuespilhuset som helhed også er en gave til København, og af og til må man bøje af for at undgå visse ulykker. Det er det, der er hovedsagen til, at vi gerne vil være med til at bære denne sag igennem.

Vi har nu i årevis kæmpet for, at Det Kongelige Teaters udbygning ikke kom til at ske på Gammelholm. Det ville have betydet, at man havde startet på at ødelægge en ret homogen og tidstypisk bydel.

Det, vi nu får, er et løft af et område, som i dag ligger trist postindustrielt hen. Det vil blive sådan, at man, når man kommer fra Middelløderbyen og skal ud mod Nyboder og Østerbro, så får man nu et område, som vil være forskøntet, og det vil være et aktivitetssted.

Det er baggrunden for, at vi i SF gerne vil være med til at bære løsningen igennem, også selv om det kommer til at koste noget for kommunen.

Jeg kan sige, at der er et enkelt lille problem i sagen, og det er, at der skal rives et helt nyt hus ned på hjørnet af Borgergade og Gothersgade. Det er ikke, fordi det er nogen skam. Det er et meget morsomt, helt moderne hus, som blev taget i brug sidste år. Det er selvfølgelig ærgerligt, at man skal bruge et beløb på, jeg ved ikke, op mod 13 mill. kr., tror jeg, og så skal man i øvrigt finde genhusning til disse beboere. Men det er jo det, der kan ske, når man har travlt med pludselig at bygge noget og ikke får set tingene i sammenhæng.

Nej, det lille problem er faktisk beboerne i huset ved siden af det nye hus. Det er en andelsboligforening, har jeg forstået, og de vil få indskrænket deres udeområde bag deres hus noget, og i forvejen er der ikke meget plads der. Det kan jeg godt forstå, at de er kedte af. Men set i forhold til de mange mennesker og den bydelsmæssige berøring, det ville have fået, dersom det her projekt var landet på Gammelholm, så accepterer vi i SF, at der er denne gene for nogle trods alt få beboere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Jeg synes, det er vigtigt, at den aftale, der kommer i gang nu, er en, som kompenserer beboerne, eventuelt på den måde, og det har jeg forstået på kulturministeren, at man alkøber dem deres ejendom, så de har mulighed for at bosætte sig et andet sted, hvis det er det, de ønsker. Det kan jeg godt forstå, hvis de ikke ønsker, fordi man har selvfølgelig slået sig ned dér, fordi man er glad for at være dér.

Men hvis problemet er, at de ligesom synes, at nu er det blevet så umorsomt at bo der, nu er der så lidt udeareal, nu vil der komme så mange aktiviteter, det var ikke det, de havde forudsat, så synes jeg, det er vigtigt, at Københavns Kommune bidrager til, at man får en aftale med dem, så de kan bosætte sig et andet sted. Og så vil det jo være sådan, at de nye beboere kender de konditioner, som de kommer til at bo på.

Så alt i alt tror jeg, at det her kan ende med at blive en god løsning. Men jeg vil så sige til overborgmesteren, at det forudsætter, at man ikke begår dumhed som sidste gang. For SF vil ikke være med til at bære et hvilket som helst forslag igennem. Hvis vi nu havner i en arkitektkonkurrence, som bryder totalt med de grundlæggende ting, der er gældende for, hvad man kan lave på dette område, så kan vi godt gå hen og få et problem. Hvis vi pludselig får en ny »fugl«, der fuldstændig overskrider alle de rammer og planer, der er lagt, så kan vi risikere at komme i totterne på hinanden igen. Så lad for guds skyld være med det. Få indarbejdet i denne arkitektkonkurrence, at rammerne skal overholdes; ellers får vi muligvis et problem.

Men foreløbig vil SF gerne være med til at bære denne her igennem politisk, økonomisk og også på det planmæssige område.

Jens Kjær Christensen (Ø): Ja, man får altid tåret i øjnene, når man hører Søren Pind snakke om noget, hvor han ingen indflydelse har.

Kampen om et nyt skuespilhus for Det Kongelige Teater har stået på i denne Borgerrepræsentation i ganske mange år, og det er også Søren Pind ganske velbekendt. Vi har været igennem det ene planforslag efter det andet, og heldigvis har vi selv været med til at jorde dem, der har været fremme.

Vi i Enhedslisten har hele tiden været enige i, at der skulle bygges et nyt skuespilhus. Vi har ikke været enige i alle de mærkelige placeringer, der er blevet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

foreslået. Jeg skal ærligt sige, at vi stadig væk den dag i dag ikke finder, at dette er den maksimale, den bedste placering.

Men når Søren Pølsepind kommer frem med Tulipeeksemplet, så vil jeg sige, at det begynder at lyde en smule hult. Også omsorgen for alle daginstitutionerne. Jamen herre jemini, er der ikke nogen, der husker, hvad Søren Pind stemte her for ikke engang et år siden omkring nedskæringer på daginstitutionsområdet? Så det er, fordi Søren er sur, fordi han ikke er med, og det er da fair nok.

Når Søren så bedste gammel-Venstrevis prøver at hidse sig op til at kalde det forærgelig adfærd, så er det dér, kontakten til fortiden ikke er i orden. Har Søren Pind måske ikke stemt for noget med et Bella Center herinde? Har Søren Pind ikke stemt for at forære ejerne af Palads ikke milliard-, men store millionbeløb?

Så derfor, undskyld, Søren Pind, det er hule argumenter. Jeg tror, det hele hænger sammen med, at vennerne hos De Konservative er et andet sted, og så pludselig følger Venstre sig fuldkommen alene i verden, og så kommer der alt muligt usagligt frem her på talerstolen.

Til selve spørgsmålet om placering og økonomi: Vi havde hellere set en anden placering, og vi har indtil sidste øjeblik også prøvet at få partierne i Folketinget og ministeren til at gribe nogle af de muligheder, som de facto er her i dag, og som ikke var der bare for et og halvdåret år siden. Det har ikke været muligt at åbne denne diskussion igen, og det har vi taget ad notam sammen med vores egen folketingsgruppe og besluttet, at det var vigtigere at få et skuespilhus nu.

Det er så baggrunden for, at selv om vi ikke finder, det er den bedste, maksimale placering til et nyt skuespilhus, så vil vi holde fast ved de aftaler, vi selvfølgelig også har lavet på folketingsplan, og sikre, at der bliver et nyt skuespilhus.

Hvad angår selve lokalplanforslaget til den tid, ja, det må vi forholde os til, når det kommer. Det kan vi jo ikke udtale os om på nuværende tidspunkt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Søren Pind hedder »Søren Pind« uden mellemnavn, i hvert fald ikke det mellemnavn, som Jens Kjær brugte.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: For København er det glædeligt, at der nu langt om længe er kommet en løsning på placeringen af et nyt skuespilhus til Det Kongelige Teater.

Der vil sikkert fortsat være adskillige, der vil kritisere den valgte placering. Fra konservativ side havde vi også gerne set en anden placering, men nu mener vi, at alle bør tage den valgte placering ved Turbinehallerne til efterretning, således at denne del af debatten nu kan ophøre. For os er det nu ganske afgørende, at vi hurtigst muligt får tilvejebragt muligheden for at få sat byggeriet af det nye skuespilhus i gang.

Den foreliggende aftale mellem Kulturministeriet og Københavns Kommune om principperne for byggeriet har vi egentlig ikke mange bemærkninger til, ligesom vi selvfølgelig kan tilslutte os indstillingen.

Det har været fremme, at Københavns Kommune kommer gratis til det nye skuespilhus. Det er naturligvis ikke tilfældet. Alene grunden mellem Borgergade og Adelgade repræsenterer immervæk en handelsværdi på ca. 63 mill. kr. Derudover forudsætter aftalen, at kommunen afholder udgifter til oprydning m.v. på grunden, ligesom Københavns Kommune også skal afholde udgifterne i forbindelse med en omlægning af de tilstødende vejarealer.

Alt i alt udgør kommunens andel af festen knap 140 mill. kr., som borgmester Søren Pind også nævnte. Jeg er også enig i, at det er dog trods alt en sjat penge.

Men hvad kan vi så forvente at få for pengene? Ifølge aftalen er staten eller Kulturministeriet ansvarlig for den kommende arkitektkonkurrence. Men her må det sikres, at ministeriet lever op til forventningerne, således at København får et nyt skuespilhus, der både arkitektonisk og kvalitetsmæssigt yder byen og Det Kongelige Teater fuld respekt.

Men hvad der er lige så væsentligt er, at aftalen mellem Københavns Kommune og staten som bekendt hviler på et bredt politisk flertal i Folketinget om etablering af nye huse til såvel skuespil som musik og opera.

I aftalen fra 1999 om Det Kongelige Teater hedder det, at der i forlængelse af byggeriet af et nyt skuespilhus hurtigst muligt bygges et opera- og musikhus. Her må det retfærdigvis siges, at staten tilsyneladende er i færd med at leve op til dette, for der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

foreligger faktisk allerede en rapport fra en nedsat arbejds- og ekspertgruppe, der har afslået mulighederne for at bygge et opera- og koncerthus i hovedstadsområdet.

Der har været undersøgt flere forskellige placeringmuligheder, men der er tilsyneladende 2 hovedmodeller, der har skilt sig ud: Enten lædes et kommende operahus sammen med Danmarks Radios nye byggeri i Ørestaden, eller også lægges huset i det centrale København tæt ved andre kulturinstitutioner.

Den kommunale grund ved Rudolph Berghs i Tietgensgade har mange peget på, ikke mindst på baggrund af genboskabet med Tivoli. Denne placering finder vi imidlertid temmelig problematisk. Dels vil et byggeri her komme til at virke indklemt, dels vil det kræve nedrivning af en række bygninger på Rudolph Berghs og måske endog også Tivolis koncertsal. Hvorfor skal den halve by rives ned, hver gang staten skal bygge en kulturinstitution?

Det er ganske unødvendigt, især da der foreligger en indlysende mulighed for placering af operahuset ved havnefronten. I forbindelse med Oslofærgernes kommende flytning fra Sankt Annæ Plads vil der her blive tilvejebragt en ledig grund. Et operahus med denne beliggenhed på en af byens fornemste pladser ville virkelig være attraktiv.

Så uanset om Københavns Kommune hverken kan eller skal deltage i finansieringen af Operahuset, må vi kunne forvente at blive taget med på råd, når den endelige placering skal fastlægges.

Endelig vil jeg til borgmester Søren Pind lige sige, at Søren Pind deltog jo sammen med overborgmesteren og mig i et møde med kulturministeren, hvor vi rent faktisk slog de sidste søm i. På dette møde fik vi jo lovnng på noget, der lignede en løsning på parkeringspladserne, nemlig at en række statslige parkeringspladser, der bliver anvendt i dagtimerne, kan stilles til rådighed for Det Kongelige Teaters publikum i aften timerne.

Vi fik jo ikke en endelig afklaring på spørgsmålet, om man også skulle bygge nye underjordiske parkeringspladser. Men det er jo en ting, vi kan søge for at prøve at holde fast på i forbindelse med den planlægning, der nu skal pågå. Ministeren og departementschefen var jo ikke afvisende over for tanken. Jeg tror egentlig ikke, at de i samme nu, hvor vi fremhævede behovet for parkeringspladser, fordi folk ofte, når de kommer i deres pæne tøj, gerne vil kunne komme i egen vogn, var opmærksom på, at i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

dag får man faktisk underjordiske parkeringspladser gratis, i den udstrækning private virksomheder, der har specialiseret sig i at bygge underjordiske parkeringspladser, får lov til at opkræve de beskudne parkeringsafgifter, som kan skaffe bilerne af vejen.

Så jeg mener ikke, at parkeringsnørgsmål er noget, der burde have været løst.

Det er et af de mange udestående problemer, som jeg håber, at Søren Pind som planlægningsborgmester og vi andre i forsamlingen kan holde fast ved, vi der ikke føler, at vi har en hellig pligt til at bekæmpe bilismen.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Borgmester Søren Pind har bedt om en kort bemærkning. Det bliver først en hel runde senere.

Lars Rimfalk Jensen (B): Det skal være forholdsvis kort.

Det kan vel ikke komme som nogen overraskelse, at Det Radikale Venstre synes, det er godt, at vi nu endelig får bygget et skuespilhus. Men vi skal da også sige, at det ikke er den placering, som gruppen herinde har syntes var den optimale. Men det er bedre, at vi får bygget et skuespilhus, end at vi bliver ved med at trække den i langdrag.

Vi må også sige, at vi synes, det er positivt, at Københavns Kommune har påtaget sig det ansvar, det faktisk er at aflevere en grund, der er ryddet op. Det kan ikke være rigtigt, at man sælger en grund, der er forurenset. Det kan godt være, at man mener, det er dyrt, og at man forærer pengene væk, men man bør aflevere en grund, der er ryddet op. Det kan ikke være rigtigt, at man afleverer en losseplads og så beder staten om selv at rydde op, før den kan begynde at bygge.

Derfor synes vi, det er en god ting, og vi håber også meget, at borgmester Thustrup Hansen har ret, når han håber på, at der snart kommer et operahus. Vi ser selvfølgelig meget gerne ligesom borgmester Thustrup Hansen, at det bliver en havnefronts placering, så vi i hvert fald får én bygning, der kan komme til at præge byens billede.

Lars Hutter (L): Søren Pind har da ret i, at det er de store armbevægelser, der også i denne sag præger overborgmesteren og en lang række af partierne. Det er jo, som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Søren Pind var inde på, noget, der beklageligvis kaster sin skarpe skygge over, hvad der foregår på Københavns Rådhus. Det er naturligvis KUC-sagen, som Søren Pind også omtalte, som man åbenbart ikke har politisk vilje til at komme til bunds i, hverken fra Hans Thustrup Hansen eller andre fra De Konservative.

Denne sag får fra de partier, som tilslutter sig det, ord for, at det ikke er den optimale løsning. Jamen hvorfor skal Borgerrepræsentationen være med til at gennemføre i aften i Borgerrepræsentationen noget, der ikke er optimalt, og som efter min mening er meget forærgeligt? Hvorfor skal vi finansiere for 140 mill. kr. noget, der ganske klart er en statslig opgave? Det kunne jeg da godt tænke mig at spørge Jens Kjær fra Enhedslisten om. Hvorfor skal vi det?

Det kan da godt være, at Jens Kjær fra Enhedslisten kan drille Søren Pind omkring de her ting, men det er da helt korrekt, at vi senere på dagsordenen i aften rent faktisk stort set skal tage stilling til, at de ældre skal betale for et underskud på 140 mill. kr., som man altså åbenbart først på dagsordenen godt lige kan hælde ud, fordi staten render fra sine forpligtelser.

Kan vi få et politisk svar fra Enhedslisten, der i aften optræder som et parti, som bare uden videre siger ja tak til et regeringsdiktat? Hvornår er det blevet Enhedslistens politik, at fordi regeringen og partierne i Folketinget har vedtaget et eller andet, så er man følgeligt på Københavns Rådhus? Oven i købet, for det kan dokumenteres ganske klart, noget, der senere her på dagsordenen får følger for nogle af de allersvageste i Københavns Kommune, nemlig de ældre.

Solidarisk Alternativ vil under ingen omstændigheder medvirke til det. Det er ikke Københavns Kommunes opgave at kaste 140 mill. kr. ud til noget, som regeringen og Folketinget helt klart selv burde finansiere.

Jens Kjær fra Enhedslisten ved udmærket godt, at der er et kæmpeoverskud i den offentlige sektor inde hos Mogens Lykketoft. Hvorfor søger Enhedslisten ikke for, at de penge kommer københavnerne til gode? Hvorfor skal de bruges til oven i købet noget byggeri, som sandsynligvis vil vise sig heller ikke bliver særlig godt placeret? Det er ikke nogen optimal løsning med hensyn til placeringen. Jamen hvorfor stritter man så ikke imod og er med til at finde en fornuftig placering af skuespilhuset?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Solidarisk Alternativ er selvfølgelig som alle andre meget glade for, at der er kulturelle tilbud både til københavnerne og til de øvrige danskere såvel som til gæsterne, men vi synes, at der skal findes en optimal løsning. Vi synes f.eks., som bl.a. Thustrup Hansen var inde på i sit indlæg: Hvorfor ikke arbejde på at få et operahus ved Sankt Annæ Plads, ved havnefronten? Hvorfor ikke bruge nogle af alle de fantastisk flotte grunde, der faktisk ligger langs havnefronten, til sådan nogle løsninger, som vi være løsninger, som kan bære adskillige årtier frem, og som vi kan være stolte af i København? Hvorfor skal det klemmes ind og ødelægge visse områder omkring det pågældende kvarter.

Solidarisk Alternativ har i Økonomiudvalget taget forbehold, og vi ønsker at tilføre til beslutningsprotokollen:

»SOL tager forbehold, idet Københavns Kommunes finansiering af statslige projekter – Rigshospitalet, metrobyggeriet og nu et nyt skuespilhus – har givet alvorlige økonomiske problemer. Reelt er disse statslige projekter ikke en opgave for Københavns Kommune.«

Jeg vil godt have svar på, hvorfor Københavns Kommune skal levere 140 mill. kr. Hvad er det for nogle forbindelser, hvad er det for nogle politiske prioriteringer, man politisk prioriterer, at man giver tilskud til staten frem for at få løst de alvorlige problemer, vi har, ikke mindst med de ældre? Det vil jeg gerne bede både SF, Enhedslisten, De Konservative, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet om at svare på.

Og så vil jeg i øvrigt sige, at denne sag, hvor man bare uden videre underskriver, uden at det ordentligt er undersøgt, uden at det ordentligt er drøftet igennem, f.eks. i Økonomiudvalget, viser endnu en gang den fällit, det er blevet med sagsbehandlingen, inden det når over i Borgerrepræsentationen. De borgmesterbærende partier gør alt muligt for, at sagerne ikke bliver forberedt ordentligt, og så kan overborgmesteren og andre slå ud med arme og ben, rende rundt omkring og sige, det ordner vi, regningen betaler københavnerne, ikke mindst de svage københavnerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Louise Frevert (O): Der var jo mange af de ting, som Lars Hutterers fremlagte, som Dansk Folkeparti ikke kunne have tænkt bedre. Vi synes jo også, det er fuldstændig vanvittigt, at man skal bruge 140 mill. kr. af Københavns skatteborgeres penge til dette projekt.

En helt anden ting er, at den placering, dette skuespilhus skal have, er helt fejlagtig. Et er, at placeringen er fejlagtig, noget andet er, at det er en sekundærløsning. Det er ikke det optimale af, hvad et operahus eller et skuespilhus skal være, tværtimod, kapaciteten er rent faktisk for lille.

Der har været en høring, hvor kulturministeren også fremlagde de forskellige planer. Jeg synes, det er fuldstændig vanvittigt at bruge så mange af skatteborgernes penge til at opføre et hus, som ikke har og ikke vil få den optimale kapacitet.

Så kommer vi til beliggenheden. Hvad er det for en beliggenhed at give et sådant hus, midt inde i byen, parkeringsforhold, trafikale forhold, og hvad der ellers er blevet fremlagt? Det er ikke et godt sted at lægge dette hus.

Men vi vil også nok sige, at der hvor vores problemstilling er allerstørst, er med hensyn til de 140 mill. kr. Et er, at man skal bruge en lille milliard til det, men vi kan slet ikke forstå, hvorfor København skal bede for at skulle oprense jorden. Det må være et statsligt anliggende at opføre et skuespilhus og ikke have en kommune som medfinansier.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Der er ikke flere i første runde, anden runde. Borgmester Søren Pind markerede på et tidspunkt. Jens Kjær Christensen er den, der formelt har ordet.

Jens Kjær Christensen (Ø): Så kan Søren nå at tænke lidt dybere over det.

Det, der får mig herop på talerstolen, er selvfølgelig Lars Hutterers, som vredt udfordrer Enhedslisten og også SF i øvrigt. Til det vil jeg sige, at det her et valg. Jeg synes nok, jeg fremlagde det før ganske præcist og klart: Det er et kulturpolitisk valg, om vi vil have en ny kongelig skuespilscene eller ej.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Lars Hutterers er jo ganske godt bekendt med, at det er en diskussion, som man har prøvet af nu i ganske, ganske mange år uden at kunne komme nogen vegne. Vi har altså valgt, at det var så vigtigt for os både herinde og i folketingsgruppen, at vi ville være med til at bære den igennem.

Vi kunne selvfølgelig godt prøve at bryde forliget, så der slet ikke blev noget, så der intet var kommet ud af denne langvarige proces. Det har vi ikke ønsket. Vi mener, at dette valg er korrekt, at man laver et skuespilhus. Jeg har sagt, at vi gerne ville have haft det alle mulige andre steder. Vi har selv påpeget, at med Norgesbådenes udflytning nede fra Sankt Annæ Plads er der faktisk rummelighed til både at bygge en ny opera og et nyt skuespilhus. Men de politiske realiteter er, at det kan man altså ikke få et flertal med på, især når Venstre slet ikke ønsker noget som helst og slet ikke noget skuespilhus, det ordner vi herinde.

Hvad angår Lars Hutterers' bekyrning om, hvor man tager pengene fra, så vil jeg erindre Lars Hutterers om en lille sag, der var på dagsordenen herinde for en del år siden, hvor jeg i øvrigt væddede 6 øl med Lars Hutterers – som han skylder mig, kommer jeg pludselig i tanke om. Det var Lars Hutterers, der sagde, at det var så og så vigtigt at få et musikhus derude på Christians Brygge. Kan Lars Hutterers huske det? Godt, jeg kan, og det står i forhandlingerne.

Lars Hutterers var vel vidende, dengang, Københavns Kommunes økonomi var væsentligt ringere, end den er i dag, klar til at bruge 40-50 mill. kr. hvert år fra kommunekassen til dette musikhus. Det var han dengang. De penge var hurtigt tjent ind set i forhold til Det Kongelige her. Altså det er ligesom sammenhængen i det. Dengang lagde Lars Hutterers enormt meget vægt på det kulturpolitiske aspekt, orkestrene, der havde behov, sjællønderne, for at have et fast spillested. Det respekterede vi da også dengang, selv om vi kunne være uenige i det. Men det er da rimeligt, at man kan vælge kulturpolitik.

Hver gang man vælger noget som helst, om man vælger medborgerhuse eller andet, ja, hvis man ikke kan blive enige om en større kage end en bestemt størrelse, så tager man det teoretisk set selvfølgelig et eller andet sted fra. Vi kunne nedlægge alle vores kulturinstitutioner her i Københavns Kommune. Så var der også flere penge, det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

logisk. Vi kunne også lade være med at give penge til idrætten. Så ville der også være flere penge til de ældre.

Derfor må Lars Hutterers respektere det, der selvfølgelig er udtryk for en prioritering, ikke at ældre, gamle og daginstitutioner ikke skal have penge, men af og til må man, hvis man vil, have disse større kulturelle institutioner og, når man er i en meget vanskelig politisk situation, bide til, og det er det, vi har gjort.

I øvrigt vil jeg sige angående forurening, hvor Louise Frevert er heroppe og sige, at det er staten, der skal betale for oprensning af forureningen. Ja, det kan da godt være, men hvorfor skulle de egentlig det? Det er jo Københavns Kommune, der har forurennet derinde, og vi går vel ind for, at det er forureneren, der betaler? Så den del af udgiften, de 55 mill. kr., er der vel ikke ret mange, der egentlig kan hidse sig op over. Det står over alt i vores politik her i kommunen.

Til sidst siger Lars Hutterers, at overborgmesteren tager både arme og ben ud. Hvis han så gør det, så er han en sprællemænd. Det er ikke ham, der bestemmer det her, det er det, der er pointen. Det er ikke ham, der har købt Enhedslisten til noget som helst i denne sag. Det er en fælles, kollektiv beslutning, som Lars Hutterers er fri til at bruge i den politiske debat fremover.

Det er en enig Enhedsliste, der står bag det her.

Borgmester Søren Pind: Jeg kan ikke lade være, nu havde jeg ellers tænkt mig at stille overborgmesteren lidt til ansvar, fordi han ikke vil svare, men Jens Kjær lokker mig, og jeg kommer til at mindes gamle dage, hvor vi havde de rigtige, ægte kulturpolitiske debatter, dengang tingene ligesom handlede om noget.

Jeg må indrømme, at jeg får næsten lige så store tårer i øjnene, som Jens Kjær Christensen havde, da han sådan stod og talte om, hvor opbragt han var over min forargelse. Når jeg hører Jens Kjær Christensen sige, at her har man lavet en politisk aftale, og den står man ved, og man må jo give og tage, så berører det mig dybt, Jens Kjær, det vil jeg sige.

Men jeg vil bare igen sådan set stille det spørgsmål, hvad det er der principielt adskiller det her fra Tulipsagen. Både Palaids og Bella Centret var fuldt ud lovligt. Det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

har været undersøgt, det har været for Indenrigsministeriet, i hvert fald Bella Centret, jeg kan ikke for nærværende huske, om Paladsagen har været, og der var ingen bemærkninger. Sådan var det ikke med Tulip.

Denne sag er en gratis overdragelse til staten af københavnske værdier for i alt kr. 140 mill. Det synes jeg dog man bør være en anelse optaget af.

Jens Kjær bruger så denne problemstilling til at sige, at Venstre er imod et skuespilhus. At vi her i Borgerrepræsentationen skulle være imod et skuespilhus, er jo ikke rigtigt, og det har Jens Kjær Christensen intet belæg for at hævde, det er vi ikke. Men vi har meget imod, vældig meget, at københavnske værdier for 140 mill. kr. skal tilgå staten i en handel, som vi aldrig nogen sinde har set magen til i Københavns Kommunes historie.

Jeg synes i hvert fald, at fremgangsmåden er mærkværdig. Det vil jeg sige, at man laver en særlig lov hjemmel for staten, således at Københavns Kommune kan tillade sig at give værdier væk, som ellers ligger uden for kommunalfuldmagtens almindelige muligheder.

Jeg er da enig med Jens Kjær Christensen i, at det selvfølgelig er forureneren, der skal betale, men så skal man da ikke give en grund gratis væk bagefter. Det er da et mærkeligt princip.

Jeg synes, det er forunderligt, at overborgmesteren ikke vil svare på, hvor de 140 mill. kr. går fra. Jeg synes, det er forunderligt, at den overborgmester, som i forbindelse med en nytårsaften stod og talte så behjertet om disse børneinstitutioner, som ville forsvinde, hvis man lavede en markering af nytårsaften, nu er med til at forære 140 mill. kr. væk. Jeg synes, vi må have et svar på, hvordan man dog kan gøre det, når man nu selv er så plad, så man tager børneinstitutioner op i en sådan situation.

Så vil jeg sige til min gode ven Thustrup Hansen, at jeg synes, Thustrup Hansen sammen med mig skulle stille et forslag om at sætte som betingelse for opførelse af det her og som betingelse for Thustrup Hansens støtte, ikke min, til det her, at man burde have en afklaring af parkeringsforholdene. Det burde være et klart krav fra Københavns Kommunes side, at der etableres parkeringsforhold i overensstemmelse med de helt normale krav, vi har.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Vi har set staten slippe masser af gange. Jeg synes ikke, det er i orden, at det sker igen. Jeg vil selvfølgelig gerne som plannyndighed gøre alt, hvad jeg kan, men jeg tror, lige så godt som Thustrup ved, at når det kommer til stykket, så er det jo kun Det

Konservative Folkeparti, Venstre og Dansk Folkeparti, der stemmer for det krav, når lokalplanen kommer op. Så derfor ville det måske være rart at gøre det nu. Men bevarer.

Så det her handler bestemt ikke om, at rennebærene er sure for vores vedkommende, vi kunne sagtens have valgt at være med. Men 140 mill. kr. foræret væk til et ikke-kommunalt projekt har vi det altså svært med, og vi synes faktisk, at overborgmesteren skylder et svar på, hvorfor han vil være med, når han selv står og taler om daginstitutioner i alle mulige andre henseender til marginalomkostninger for kommunen.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Det vil overborgmesteren gerne svare på på nuværende tidspunkt.

Jeg vil sige om det med nyårsarrangementer, at nu skal vi passe på, at vi holder os til dagsordenen, men så vil jeg sige, at jeg er meget enig i det, som vores dronning sagde i forbindelse med 60-års-dagen, at det var en ganske fin måde for København at markere årtusindskiftet på, i modsætning til de mange store, spektakulære fyrværkeriafbændinger m.v., vi har set ud over verden. Det var en god og fin dansk måde at gøre det på, ikke så prangende.

Man kan heller ikke påstå om dette skuespilhus, at det bliver et særlig prangende bygværk. Jeg tror, Søren Pind som alle os andre ganske husker forhistorien. Jeg synes, at borgmester Thustrup Hansen og Jens Kjær Christensen ganske glimrende har redegjort for forhistorien, nemlig at der havde været en søgning rundt på forskellige lokaliteter. Vi blev præsenteret for, det tror jeg, borgmester Søren Pind husker ganske tydeligt, 2 muligheder.

Borgerrepræsentationen i fuld bredde næsten anerkendte den opgave, som kulturministeren bad os om at forholde os til, en løsning hermede ved Gothersgade eller en løsning ved Kongens Nytorv. Vi tilkendegav samtidig meget bredt, at uanset hvad vi havde af principielle ønsker om placeringer ved havnefronten osv. – jeg skal ikke lægge

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

skjul på, at jeg også har et ønske om at få et betydeligt bygværk flot placeret på havnefronten, hvor der i dag er færgetrafik, men det er ikke opgaven i denne sammenhæng.

Jeg vil gerne spørge borgmester Søren Pind, om han vil kunne afvise, at der i det parti, han repræsenterer, og som jo har et ikke ubetydeligt antal mandater i Folketinget, hvoraf hovedparten er valgt vest for Valby Bakke, at der blandt den store masse af medlemmer ville være en lidt uforståelig opfattelse, hvis det var sådan, at Københavns Kommune og Københavns Borgerrepræsentation ikke ville medvirke på de forudsætninger. Jeg tror, det ville være ganske vanskeligt for København som hovedstad, en status, vi jo er ganske glade for i en række sammenhænge, hvis vi ikke ville medvirke til etablering af den her kulturinstitution.

Jeg vil godt sige, at der ikke bliver bygget færre daginstitutioner på grund af det her. Der bliver ikke nedlagt flere plejeboliger som konsekvens af det her. Vi har en fælles forpligtelse, det har vi jo vedtaget i midten af oktober sidste år, hvordan vi håndterer den her sag inden udgangen af det her forår. Så på den måde vil der ikke være nogen implikationer i forhold til de helt centrale serviceområder.

Generelt om kulturinstitutionernes betydning vil jeg sige, at jeg er meget, meget enig i det, som Jens Kjær Christensen gav udtryk for her for lidt siden.

Lars Hutter (L): Jeg er glad for, at Jens Kjær fra Enhedslisten erindrer om, at Solidarisk Alternativ naturligvis altid vil være med til at finansiere de kulturelle kommunale opgaver, naturligvis, det er da soleklart.

Men det, der er situationen her, er det politiske spørgsmål: Hvorfor skal Borgerrepræsentationen sige ja til at finansiere med 140 mill. kr. en statslig opgave, 140 mill. kr.? Og så kan overborgmester Jens Kramer nok så mange gange sige, at det kan vi bruge flere gange, inklusive måske også at lade være med at nedlægge plejehjem, eller hvad det var, overborgmesteren sagde for lidt siden.

Det, der er det politiske spørgsmål, som jeg ikke mener, at Jens Kjær og Enhedslisten, for den sags skyld heller ikke overborgmesteren eller SF eller nogen som helst andre, der går ind for det her, har besvaret, er: Hvorfor skal vi finansiere en statslig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

opgave? Jens Kjær og Enhedslisten har været enige med Solidarisk Alternativ i, at det egentlig er forkasteligt, at Københavns Kommune skal finansiere metroen, som egentlig er en statslig opgave. Men nu forlader man åbenbart det synspunkt, nu kan man udmærket godt bruge de kommunale penge til statslig virksomhed.

Den samme holdning har vi naturligvis også omkring hele det tindrede store underskud, der tegner sig i HS, som efter min opfattelse er en statslig opgave omkring Rigshospitalet. Det mener vi heller ikke, at københavnerne og Københavns Kommune skal finansiere.

Jeg må notere mig, at politisk har Borgerrepræsentationen ikke fået svar. Så skal jeg erindre Borgerrepræsentationen om, at det var plad umuligt i Økonomiudvalget overhovedet at røre ved den pågældende aftale, fordi de borgmesterberørende partier med undtagelse af Søren Pind ikke ønskede på nogen som helst måde reelt at drøfte det her. Dermed fjerner man bare al mulig form for reelle muligheder for at få undersøgt sagerne på den måde, som man i øjeblikket optræder på i de borgmesterberørende partier i Københavns Borgerrepræsentation. Man er kun interesseret i sine egne sager og så færdig, slut, og der er ikke nogen andre, der skal blande sig i det.

Med hensyn til regeringsdiktatet, som Jens Kjær fra Enhedslisten mente, at Solidarisk Alternativ ville anvende imod Enhedslisten, ved jeg ikke, hvad der menes med det, men jeg må bare notere mig, at når man har talt på det store Christiansborg og Enhedslistens parti har sagt ja til det, så står man åbenbart ret her i Borgerrepræsentationen.

Vi har jo set det i en tidligere sag omkring spørgsmålet omkring havnen. Der var der heldigvis andre partier, som ikke bare uden videre ville finde sig i et regeringsdiktat. Det er åbenbart Enhedslisten med vores overborgmester i spidsen, der ikke vil finde sig i et regeringsdiktat, men det er åbenbart Enhedslistens stærke nye politiske profil, at når Enhedslisten har medvirket til et regeringsdiktat på Christiansborg uden nogen som helst form, så siger man, selv om der kan rejses kritik, ja tak og gør hommer og står ret her i Borgerrepræsentationen.

Jeg forventer, at der nu kommer svar på de politiske spørgsmål til SF, til Enhedslisten, til Socialdemokratiet og til Det Radikale Venstre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Mona Heiberg (A): Jeg vil overhovedet ikke blande mig i den sidste diskussion, som åbenbart SOL og Enhedslisten har. Den må de udkæmpe selv med deres egne argumenter.

Men én ting vil jeg dog blande mig i, hr. Lars Hutter, og det er, at hver gang vi diskuterer kultur, bl.a. Lars Hutter, det er også andre i denne forsamling, ender det i plejehjem og børnepasning. Jeg ville sådan ønske, at der var nogle, der begyndte at forny deres argumenter i forhold til kulturen. Det kunne altså være rart, at man ikke altid skal ende i plejehjem og børnepasning.

Hvad er det, byen får? Hvad er det, byen nu får? Jeg er helt sikker på, at Århus gerne ville have det, jeg er oven i købet hundredre procent sikker på, at de ville tage imod det med kyskhånd. De vil nemlig meget gerne have et skuespilhus i Århus.

Nu er det hovedstaden, der får det, det er København, der får det. Vi har indgået en aftale med staten om, at vi får et nyt skuespilhus. Jamen se, det er jo ting, man har kæmpet for i årevis, at få adskilt de her 3 genrer, der nu er på Kongens Nytorv, en ny, flot bygning med et fantastisk indhold i København. Det er resultatet af det her, vi får tilført. Og det er dog en dejlig ting, at københavnerne og hele regionen og hele Danmark kan nyde godt af det indhold, der kommer i det her hus. Jeg er sikker på, at der kommer noget kvalitet, som vi som land kommer til at nyde godt af, og det kommer til at ligge i Københavns Kommune.

Noget andet er, at jeg tit oplever her, at borgmester Søren Pind taler om ren by, det er altså vigtigt. Det er også dyrt, når man skal oprense den her by, og vi sætter papirkurve op, og byen skal være ren og pæn og dejlig. Men når vi skal oprense en forurenede grund, se det er ikke så godt, og når vi kommer til at betale for vores egen forurening, så er det ikke så godt.

Jeg synes, hr. Søren Pind, også i forhold til det, overborgmesteren sagde tidligere om, at Venstrepolitikere og det jyske hold og den lillebitte bitte københavnske mafia, som sikkert har kæmpet for det her, måske også nogle af Venstrepolitikkerne har gjort det. Jamen det er da dejligt, at en grund bliver renset op, det er da fantastisk, at vi får et skuespilhus. Hvad er det nu, hr. Søren Pind sagde, dengang Søren Pind var

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

kulturpolitisk ordfører? Ja, det var dengang det handlede om noget ... (*Afbrydelse*). Ja, det er sikkert rigtigt, de var jo kulturpolitiske ordførere samtidig, der handlede det også om noget.

Men det her er jo enestående. Vi får et skuespilhus midt i hjertet af København til glæde for hele Danmark. Det er vi i hvert fald som Socialdemokrater utroligt glade for.

(Kort bemærkning).

Borgmester Søren Pind: Jeg bliver nødt til at gentage for fru Mona Heiberg, at jeg synes, det er helt i orden, at vi renser op efter os selv, men så kan det ikke være rigtigt, at staten får grunden gratis. Det er blot det.

Borgmester H. Thustrup Hansen: Hvis man bygger kulturinstitutioner, og de kulturelle aktiviteter finder sted om aftenen, hvor det samtidig er sådan, at en stor del af publikum er modne mennesker, så kræver det parkeringspladser.

Lad mig være ærlig: Jeg tog den position, da vi 3 sammen var hos kulturministeren, at da vi fik de sidste 5 mill. kr. hjem til København, så var jeg indstillet på at slå til. Det var jeg da, fordi på trods af at parkeringsproblemet blev hængende i luften, så er jeg da opmærksom på, at den grønne front i Folketinget er begyndt at røre på sig.

Man kan jo ikke åbne en avis mere, uden at man ser, hvordan jyske borgmestre og kulturpersonligheder i øvrigt skælder ud over, at staten tilsyneladende poster investeringer i København og kulturinvesteringer i København.

Så jeg tror faktisk, og det var også min holdning den formiddag, hvor vi var hos ministeren, at nu skal vi nok se at få alle de ting, der hænger i luften, kulturinvesteringer og andet, på plads. Det gælder om at slå til nu. Inden længe skal vi konkurrere med kulturinstitutioner på den anden side af Øresund, og det er vigtigt, at vi får bygget disse ting, så svenskerne fra starten af får lært at tale dansk ved at komme over og have det rart i vores kulturelle institutioner.

Må jeg også minde om, at det var Kulturministeriets repræsentanter, altså kulturministeren og departementschefen, der bragte dette med de ledige statslige parkeringspladser på bane, det var ikke os. Jeg kan ikke huske, om det var ministeren

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

eller departementschefen, men on af dem sagde i hvert fald, at det jo er en kendt sag, at der arbejder ganske mange statslige embedsmænd i området her, og der står parkeringspladser ledige om aftenen og om natten, og det er da naturligt, at vi udnytter denne kapacitet. Vi sagde det ikke, det blev sagt.

Jeg tror ikke, vi kan gøre meget andet end at holde meget fast på de udtalelser, der kom ved den lejlighed, og så i øvrigt prøve på, om vi i forbindelse med den videre planlægning kan præcisere, at når der bygges kulturinstitutioner, så er det nødvendigt, at man også sørger for, at folk kan blive transporteret til disse institutioner.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Så er det Jens Kjær Christensen i tredje runde.

Jens Kjær Christensen (Ø): Ganske kort. Det er rigtigt, Søren Pind. Det er som om den kulturpolitiske åre hos Venstre og hos Søren Pind er tørrer lidt ind de sidste 2½ år. Hver gang man diskuterer noget som helst i denne verden, så ender alt i parkeringsproblemer. Det er måden, man kan diskutere virkeligheden på, og det fører næppe til store ændringer eller fremskridt eller berigelser i vores liv.

Så til Lars Hutterers vil jeg sige, ja, der er jo ikke tale om et regeringsdiktat her. Jeg skal ikke, som Thustrup Hansen er inde på, begynde at afsløre, hvem man har snakket med, og hvornår man har snakket, og hvad man har sagt, det synes jeg ikke hører til fra talerstolen her i denne forbindelse, men vi har selv været med til at forhandle det her. Det er ikke engang vores gruppe, der har pålagt os det. Vi har gjort det i fællesskab med gruppen i Folketinget. Det kan man så kritisere os for, værsgo, men det er altså ikke pålagt udefra. Det er et valg, og det har jeg vist gentagne gange prøvet at gøre opmærksom på.

Vi vil have den ting, og det skal være nu. Det har en omkostning. Vi mener, der er stor forskel på det og så i øvrigt Ørestadsselskabets finansiering, som vi overhovedet ikke har ændret mening om, det ved Lars Hutterers udmærket godt.

Det er så lidt sjovt, når man egentlig går ind og kigger på disse tal, som de borgerlige og konstitueringspartneren Lars Hutterers himler meget op over. Det er dog

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

mærkeligt, at man ikke fæstner sig ved, at der er et beløb, der hedder 20 mill. kr., det er udenomsrealer. Det svarer faktisk til, når vi diskuterer Rådhuspladsen, og vi diskuterer færdiggørelse af Kongens Nytorv og Husum. Torv – skal jeg fortsætte rundt i byen? – Blågård Plads. Der bruger vi penge, fordi vi alle sammen mener, at det er meget vigtigt, at vi renoverer disse pladser. Og hver gang vi bruger en øre til noget – det fører ingen vegne at føre den diskussion i bund – så kunne den jo teoretisk set altid være blevet brugt til noget andet. Det er virkeligheden.

Forurening er de 55 mill. Den forurening har vi selv lavet, og det er ikke urimeligt, at vi betaler den.

Så udestår der 63 mill. kr., og det er byggeretten, så det er sådan set den, man egentlig kunne diskutere.

At Borgergade og Landgreven måske ender med at blive smukke gader, er der vel ingen, der kan himle op over. Man kunne aldrig påstå, at det er statens opgave at gøre den slags ting.

Men byggeretten, Søren Pind, svarer pudsigt nok cirka lige til det, de borgerlige og Socialdemokraterne stemte igennem ved sidste budgetforlig, altså når man kigger på 4 pct.s-nedsikringen på daginstitutionsområdet. Det er præcis det beløb.

Så der er ikke ret meget at komme rendende med her. Vi vil have det hus, og det er årsagen til, at vi støtter det her konkrete forslag.

Borgmester Søren Pind: Jeg ved ikke, om der er nogen, der for nylig har været inde og se Byens Hold. Der er nemlig en omdiskuteret situation i øjeblikket i FCK. Bl.a. klubbens direktør og træner har gjort gældende, at den der skik, man har på stadion, ikke er god, det er ikke god tone. Det skyldes, at når FCK får besøg fra provinsen, så bliver holdene mødt med – og nu citerer jeg, overborgmester, så jeg beder om forladelse – et taktfæst råb, der lyder således: »Bonderøve, bonderøve, bonderøve!«

Jeg ved ikke rigtig, om det er det spøgelse, der ligesom manes frem i forholdet til Venstre lige nu sådan med den jyske mafia. Kan Venstres folketingsgruppe nu også være med? Det var sådan lidt den omvendte verden for mig, en tænt FCK'er, at jeg skulle mødes med det. Det er ligesom også den holdning, man møder Jyllands-Posten

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

med. Jyllands-Posten og Venstre har på mange måder et skæbnefællesskab: Det handler om fremgang i hovedstaden.

Og nu skal jeg så stå her og høre på i debatten om Det Kongelige Teater, at grunden til, at vi er imod det, er, at vi er en flok jyske bonderøve. Ærligt talt, jeg vil godt tilslutte mig FCK's direktør og FCK's træner her. Jeg synes, det er plat. Jeg tror, man skal komme lidt videre, bare en anelse.

Det, der får mig til at sige, hvordan vi skal komme videre, det er et ord, Hans Thustrup Hansen brugte, nemlig at vi skal konkurrere, at nu skulle vi i konkurrencens navn sige ja til denne her aftale, for ellers ville jyderne komme og tage det hele. Fru Mona Heiberg var for så vidt inde på lidt af den samme tankegang.

Se, grunden til, at Tulipsagen var så alvorlig, var netop, at man ikke ville have, at kommuner skulle til at købe virksomheder til at komme til.

Hvis vi skal til at have en bestikkelseskultur med staten, hvor vi for at tiltrække statslige investeringer skal til at se, hvem der byder højest for at tiltrække noget, så er vi ude i en meget alvorlig situation. Den konkurrence vil jeg ikke være med til.

Derved forbløffer det mig, når overborgmesteren siger, at de 140 mill. kr. ikke har noget som helst med den ældreaftale, som er lavet, at gøre, fordi det jo er en aftale, vi har lavet, og den vedkender vi os, det er rigtigt, det er del af et længerevarende budgetforløb.

Men jeg går da sandelig ud fra, at når vi sparer – og ja, Jens Kjær, det gør vi, når vi laver de omprioriteringer, ja, Jens Kjær, det gør vi – så er det da af hensyn til økonomien i København, så er det da fordi vi vil forbedre økonomien, samle København op, gøre det bedre.

Men skal jeg nu forstå overborgmesteren således, at Københavns økonomiske situation slet ikke fordrer, at vi gør sådan, at vi har bare råd til, uden at se på, at vi giver staten 140 mill. kr., at lade være med det? Det er jo ikke rigtigt. Sådan kan man ikke se på tal, det er jo forbundne kar. Så derfor synes jeg, bemærkningen er mærkelig.

Jeg gør mig ikke håb om efter denne udmærkede debat at kunne vende flertallet, men jeg er ked af, at vi nu indleder en konkurrence med provinsen og med staten om,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

hvem der kan tilbyde mest ved statslige infrastrukturinvesteringer. Det er ikke klædeligt, og det er ikke sund økonomi for Københavnske skatteborgere.

Lars Hutter (L): Det er ikke, fordi jeg tror, det er nødvendigt, men alligevel vil jeg godt erindre Borgerrepræsentationens medlemmer om, hvad Jens Kjær fra Enhedslisten startede sit indlæg med i allerførste runde, hvor Jens Kjær fra Enhedslisten betroede Borgerrepræsentationen, at Enhedslisten fandt aldeles ikke denne her løsning særlig optimal, men gerne havde set andre løsninger.

Men nu, da Enhedslisten parti på Christiansborg havde sagt ja til det, så rettede man ind her fra Enhedslisten også, man syntes ikke, der var grund til andet. Det kalder jeg for, at regeringen dikterede, og det kalder jeg så for et regeringsdiktat, som Enhedslisten følger her i Borgerrepræsentationen.

Mona Heiberg fra Socialdemokratiet talte varmt om de kulturpolitiske følger og gode ting, der kunne komme med det her. Mona Heiberg ved udmærket godt, at undertegnede holder utrolig meget af det.

Jeg havde set anderledes på det, hvis man dygtigt havde været med til at forhandle igennem med regeringen, at det at man har en hovedstad med nogle forpligtelser, er med til at udvikle også den landspolitiske kulturelle indsats, nødvendiggjorde naturligvis også, at regeringen tilgodeså en særlig hovedstadsordning, økonomien.

Det er ikke sket, og jeg ved ikke, om Mona Heibergs parti, Socialdemokratiet, som jo har formanden for Økonomiudvalget, overborgmester Jens Kramer, som jo oven i købet er i den sjældne situation at skulle forhandle de her økonomiske problemer med partifællen finansministeren, om Mona Heiberg vil følge op, at det er altså nødvendigt, hvis vi skal bære de forpligtelser.

Lige så vel synes jeg, det ville have klædt Enhedslisten såvel som SF, De Konservative og Det Radikale Venstre at sige, at hvis man skal bære disse statslige projekter, fordi man er hovedstad, ja, så skal man også have nogle specielle økonomiske, finansielle muligheder som hovedstad at løfte det på. Det sker ikke.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Jeg synes, kan jeg godt betro Mona Heiberg, at jeg oplever en meget spag, defensiv holdning i Økonomiudvalget omkring et sådant krav, som jeg adskillige gange har stillet, at vi skal have en sådan ordning på plads. Men selvfølgelig bedre sent end aldrig.

Så jeg håber, at Mona Heibergs gode kulturpolitiske visioner, at hovedstaden skal være noget specielt, og det skal naturligvis økonomisk finansielt bæres igennem, medvirker til, at der bliver talt godt og grundigt i Den Socialdemokratiske Gruppe, hvor vistnok overborgmesteren efterfølgende, efter at være blevet overborgmester, har tilsluttet sig, og man kan måske overbevise overborgmesteren om, at denne gang, denne gang, skal vi altså have en hovedstadsordning med en speciel økonomi, så man kan leve op til at være hovedstaden.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er jeg meget enig med Lars Hutter i.

Martin Glüter (F): Nu har vi hørt her, jeg ved ikke, hvor mange runder har Søren Pind nu haft? Jeg tror, at han har været heroppe i mindst 5 runder.

Jeg synes simpelt hen, det er sådan en tom og flov diskussion, som Søren Pind sætter i gang her. Der er overhovedet ingen indhold i den. Søren Pind ved udmærket, at der er ingen sammenhæng mellem, at man er med til at formidle byggeriet af en kulturinstitution, og så alle de ulykker, som han ser, at der på den baggrund skulle kunne overgå de svage, de fattige, de forsømte og alle mulige andre her i Københavns Kommune. Der er overhovedet ingen sammenhæng i disse ting.

Det er ikke en kamp med provinsen. Det er en ganske naturlig førstefødselstret, vi har her i Københavns Kommune, til at skulle huse disse institutioner, og i nogle situationer må man altså give et eller andet for det.

Tulipsagen er en sag, hvor man forærede kommunale værdier væk uden hjemmel. Søren Pind er jurist, han siger selv, at der vil blive lavet en hjemmel til det. Altså er det ikke en Tulipsag ... (*Borgmester Søren Pind*: Jamen moralsk er der ingen tvivl om ...). Jamen hvis de mennesker, de politikere, de organer, som synes, at denne sag er vigtig at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

fremme, kan gøre det på en lovmæssig måde, så er der naturligvis ingen problemer i det. Jeg synes, at vi skal være glade for, at vi får en løsning på det her.

Jeg kunne også fortælle en hel masse, som Jens Kjær har gjort, om, hvad de hellere ville have haft og hvor og diller og daller og Sankt Annæ Plads og opera og jeg ved ikke hvad. Vi gider ikke. Nu vil vi have orden på denne her sag. Og så skal man bare lade være at lave en ny »flugt«, overborgmester, så vi skal til at skyde den ned.

Nu går vi frem med oprejst pænde, og så tager vi det her projekt, og det håber vi bliver en god forbindelse mellem den gamle by, Nyboderområdet og Østerbro, at vi får et ordentligt kvartiersløft på dette sted. Og så ikke alt det her pjank med, hvad man ellers kunne have brugt pengene til.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke flere har begæret ordet på nuværende tidspunkt. Vi skal stemme i denne sag, og derfor ringer jeg ind. Jeg skal i mellemtiden sige til borgmester Søren Pind, at ude i Valby Idrætspark har man et råb, jeg er enig i er lidt pæner. Der råber man: »BK Frem – ægte København«. Og det er sådan lidt bedre end det andet ... (*/i/brødtale*). Overborgmesteren holder meget af at følge de københavnske fodboldhold, både de fusionerede og de andre. Jeg kan oplyse, at borgmester Peter Martinussen er Brøndbyfan.

Indstillingen blev godkendt med 35 stemmer mod 12.

20) BR 174/2000. Forslag til Københavns Kommunes IT-strategi 2000-2004.

Sammen med denne sag behandlede:

37) BR 189/2000. Forslag til beslutning stillet af Jens Johansen, Bo Asmus Kjeldgaard, Kaja Jacobsen, Marlene Krogh, Charlotte Wieth-Klitgaard, Martin Günther og Hellen Hedemann, F

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Denne sag vil jeg ved forhandlingernes afslutning i forståelse med forslagsstillerne foreslå henvisning til Økonomiudvalget.

Jeg skal også gøre opmærksom på, at der på pladserne er omdelt et notat om SF's forslag.

Man kan sige om forslaget til IT-strategi for den periode, 2000-2004, vi behandler aktuelt, at det er en videreførelse af den nuværende og nugældende strategi fra 1995, men med en række nye initiativer, der udspringer af de muligheder, som bl. a. Internettet giver, som det jo meget klart fremgår af sagsfremstillingen.

Både det at give borgere og erhvervsliv mulighed for selvbetjening på relevante serviceområder, det at understøtte medarbejdernes arbejdspladser med elektronisk værktøj, det at forbedre det fælles intranet, KK-net, som vi kalder det, det at give adgang til nettet fra arbejdspladserne osv., osv., til denne strategi hører jo en handlingsplan.

For hvert projekt i handlingsplanen fastlægges succeskriterier, der fastlægges resultatkrav, og det vil der løbende blive fulgt op på i forhold til det enkelte projekt, i forhold til fremdrift, i forhold til resultater, og så vil forsamlingen her årligt modtage en redegørelse om realisering af strategien.

Det vil være sådan, at i slutningen af 2002 vil Borgerrepræsentationen få en midtvejsstatus, der bl. a. indeholder en vurdering af, om det er grund til at skifte kurs eller at sætte nye projekter i gang. Der er ingen tvivl om, at i forhold til den rivende udvikling på et område som det her, er det naturligvis oplagt, at man løbende skal være parat til at ajourføre sig.

Det er herefter som forslagsstiller på den anden sag på dagsordenen Jens Johansen, der får ordet, og derefter Preben Bille-Brahe.

Jens Johansen (F): Når jeg tænder den pc, som er blevet et dagligt arbejdsredskab, så står der »Microsoft« på stort set alle de programmer, den anvender. Det samme gælder de tusindvis af pc-arbejdspladser, som findes i Københavns Kommune. Det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

multinationale Microsoft har monopol på styreprogrammer og stort set alle de programmer, som kommunen har betalt dyrt for at få lov til at anvende. Det fremgår også af det rettelisesblad, vi har fået til IT-strategien, at Microsofts programmer i vid udstrækning indgår som standardprogrammer i Københavns Kommune.

De fleste af de programmer, vi har, er standardprogrammer, som ikke er særligt tilpasset til kommunens behov, og er de det, så har det kostet dyrt.

Det, som SF's Gruppe her foreslår, er bogstavelig talt et systemskifte i Københavns Kommune, nemlig at der udarbejdes en handlingsplan for overgang til open source code-programmer og free software i kommunen. Hvis forslaget vedtages, så vil det betyde, at Københavns Kommune vil få langt billigere, stærkere og bedre tilpassede programmer, som kan indestemme de behov, som forvaltninger og brugere har.

Når vi i forslaget skriver »længsigtet«, så betyder det i denne verden og i denne sammenhæng 3 år. Så det er inden for IT-strategiens tidshorisont, vi taler om.

Samtidig vil det også være med til at bryde bl.a. Microsofts monopol, at landets største kommune går i spidsen for at gennemføre et systemskifte, der indebærer større frihed for computerbrugere, fordi de ikke låses fast til en bestemt leverandør af software.

Grunden til det er den åbne kildekode, det, der hedder open source code. Når en programmør skriver et computerprogram, så skriver han det som kommandoer i et programmeringsprog. Disse kommandoer, som kaldes kildekoden, kan en anden programmør læse og rette i. Dernæst skal kildekoden oversættes til et binært program, som computeren kan forstå, men som for mennesker er stort set uforståeligt. Uden kildekoden kan en programmør ikke ændre i programmet, og langt de fleste programmer, som man i dag kan købe licenser til, bl.a. alle de programmer, som Microsoft leverer, og som bruges på de arbejdsredskaber, som vi har fået stillet til rådighed af kommunen, fås kun uden kildekode. De kan ikke ændres, det er standardprogrammer, som for så vidt ikke er forskellige fra den ene til den anden del af verden eller virksomhed.

Som alternativ til det findes programmer med åben kildekode, hvor man får det færdige program, men også den kildekode, som ligger bag programmet. Open source,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

åben kildekode, indebærer den grundlæggende rettighed, at man har ret til at ændre den kildekode, man fik sammen med programmet. Man kan endda videregive både programmet og kildekoden til andre, modsat hvad der f.eks. gælder for Microsofts programmer.

Hvis kommunen nu har købt et program uden kildekode og har brug for nogle tilpasninger, så må det, som landet ligger nu, spørge det firma, der har udviklet programmet, om de vil udvikle en ny version. Det koster almindeligvis dyrt, mange penge, medmindre kommunen vælger at købe et helt nyt program eller simpelt hen at leve med fejlen. KØR er et eksempel på, at den slags kan blive meget dyrt for en kommune.

Har kommunen derimod anskaffet sig et open source-program, så står den helt anderledes stærkt i tilfælde af fejl eller mangler i programmet. Enten kan det firma, der leverede programmet, rette fejlen, eller kommunens egne medarbejdere kan gøre det, eller kommunen kan få et helt andet firma til at gøre det.

Et eksempel kan være, at kommunen har indkøbt et program til skemalægning på skolerne. Et stykke tid efter opdagtes det, at programmet skal udvides, så det f.eks. kan håndtere nye cifre, det berygtede år 2000-problem, som man har måttet betale for på mange måder, eller at der på en enkelt skole er særlige forhold, som standardprogrammet ikke kan klare.

Så skal man altså enten sætte udvikleren til, hvis man har købt det uden kildekode, at udvikle programmet, eller, hvis man har købt det med åben kildekode, at man selv kan udarbejde og udvikle et nyt program, der er tilpasset behovet. Det er forskellen på at købe programmet, der passer som en handske, eller passer som en luffe.

Kommunen har altså som kunde og bruger ved at anvende open source-programmer alle kort på hånden og kan skifte softwareleverandør efter behov.

I den forbindelse skal det nævnes, at kommunens bankforbindelse, Unibank, er begyndt at overgå til programmer baseret på en åben kildekode. Det er af Microsoft blevet opfattet som en trussel, men Unibank vurderer, at der er mange penge at spare og større fleksibilitet og styrke at hente ved at bruge programmer af den karakter, de programmer, som vi her foreslår.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Spørgsmålet om anvendelse og udvikling af åben kildekode-programmer, således at kommuner, offentlige forvaltninger står stærkere, er i Folketinget også bragt op og har fundet støtte og opbakning fra partier fra SF over Socialdemokratiet til Venstre. Det er utrolig vigtigt, at vi som kommune stiller os i spidsen og dermed får en klar og stærk profil på dette område.

Preben Bille-Brahe (V): Der ligger her en udmærket videreførelse af den IT-strategi, kommunen allerede er slået ind på, og der ligger også en lang række udviklingsmuligheder. F.eks. ligger der en udviklingsmulighed, den er formuleret heri som elektroniske serviccydelser til borgere, erhvervsliv, udbredelse af Internetadgang i befolkningen. Det synes vi i Venstre er en interessant pointe.

Der kan man jo se på, hvordan de i Sverige har investeret 10 mia. kr. i at give hurtig Internetforbindelse til alle, hvor den danske regering jo beskytter et selskab, som i dag ejes af amerikanerne, til at få det sidste ud af gamle systemer, nogle kobbertråde.

Der kunne måske ligge en udviklingsmulighed i lysleder kabler, som kommunen lægger ned, og som vi så kunne leje ud til ISP'er, der så igen kunne sælge det til borgerne. Så der kunne måske være en mulighed der. Men det er vel ikke os som politikere, der skal beslutte det. Det må ligesom være de embedsmænd eller de medarbejdere, som har forståelse på den slags, der finder ud af at udnytte de muligheder.

Med hensyn til open source-code er Venstre da åben over for at bruge den slags software. Men vi synes ikke, det skal være sådan, at politikerne går ind og siger, at nu skal vi bruge det, og vi skal ikke bruge Microsoft. Det må være de mennesker, der arbejder med det til daglig, som for Borgerrepræsentationen fremlægger deres IT-strategi og siger: Det her er, hvad vi gerne vil – og så må vi ellers give dem lov til det naturligtvis.

Om der er en trussel om, at Microsoft skulle gå ind og kigge på, hvad vi sender af mails til hinanden og den slags ting, tror jeg er urealistisk at forestille sig. Tænk engang, hvis det slap ud, hvad det ville betyde for Microsoft. Jeg tror ikke, at Microsoft går med nogen som helst planer om at spionere mod nogen som helst. Det er alt for farligt for dem.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Så er der så det, om det er en god idé at være afhængig af Microsoft. Altså grunden til, at Microsoft sælger så godt, er jo, at Microsofts produkter er billige. Der skal man jo også tænke på, at prisen på software kun er en lille del af det, man skal betale. Fordi når man købt noget software, så skal medarbejderne jo også lære at bruge det. Så er der også det, at arbejdsprocesserne jo skal tilpasses til den software, det er det, man kalder business reengineering, og det ligger der også nogle store omkostninger i.

Så alt i alt lyder det der med, at det er gratis, måske meget godt, men helt så enkelt er det ikke.

Endelig er der også supporteringen, og der har Microsoft et meget stort netværk af partnere, som kan supportere Microsofts løsninger, hvor der ikke er helt den samme support at finde hos Sun, hvis det er Sunprodukter som Linux og Star Office, vi taler om.

Med SF's forslag, hvis man går over til mere open source-code, kommer man vel egentlig også til at forstærke de svagheder ved kommunens IT, som er nævnt i IT-strategien, nemlig at man kommer til at mangle en fælles integration af IT-standarder i forvaltningen, og man kommer til at forringe den elektroniske kommunikation på grund af forskellige standarder. Man får det måske også sværere, fordi man ikke kan opnå de samme storkøbsrabatter, og man får manglende tværgående erfaringsopsamling.

Så helt så rosenrødt, som Jens Johansen fremlægger det, er vi i Venstre ikke helt enige i.

Så er Jens Johansen også inde på, at Microsoft er et monopol. Det kan da godt være, der er et monopol, men uanset hvad man har af software, og hvad man køber af hardware, så fungerer det jo sammen med Microsoftsystemer, så man kan jo ikke sige, at Microsoft er lukket mod andre systemer. De lader jo andre komme ind også.

Altså man jo kan sagtens køre nogle af IBM's mailprodukter f.eks. Vi kører selv Lotus Notes sammen med Microsoft, så det kan sagtens lade sig gøre. Det er jo ikke sådan, at de lukker andre ude og på den måde er et fjendtligt monopol, som ikke vil have, at andre operatører også kan levere systemer.

Og så det, som Jens Johansen nævner, at man ikke kan tilpasse Microsofts produkter til lige det behov, man står og har. Der er sådan noget som Visual Studio, som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

er en hel pakke af programmer, som man kan bruge til netop at tilpasse sine Microsoftprodukter til det, man skal bruge i virksomheden.

Så jeg ved ikke, om vi i Venstre også helt kan købe Jens Johansens argumentation. Det passer meget godt med, at min tale tid er udløbet her. Vi har absolut ikke noget imod at anvende open source code, men vi mener, at hvis vi skal bruge det mere, så må det ligesom komme fra de IT-ansvarlige, kommunen har foreslået at bede om at få lov til at bruge det, som de i øvrigt også har gjort i denne her allerede.

Morten Kabell (Ø): Denne debat er jo nærmest at regne for en slags nørdernes indtogsmarch, hvor de forskellige partier, der på et eller andet tidspunkt har forvildet sig ind i IT-verdenen og måske ikke engang er kommet ud igen, så kan stille sig op heroppe og sådan gøre sig alment kendt med den viden, man nu måtte have fået. Det er så derfor, jeg står her.

Jeg skal ikke være helt så teknisk som Jens Johansens i øvrigt udmærkede forelæggelsesstale, eller som Preben Bille-Brahe, som jeg da også må erkende, jeg tror, der er nogle ting, han ikke helt har fået fat på.

Jeg vil sige til en start, at IT-strategien kan vi godt bakke op om. Vi har nogle anker, dem skal jeg vende tilbage til. Jeg skal primært forholde mig til SP's beslutningsforslag, hvor jeg også med det samme kan sige, at vi ender med selvfølgelig at støtte udvalgsrådsrådene, men også at kunne støtte på længere sigt.

Men det er ikke, fordi vi i Enhedslisten ikke har bemærket Microsofts de facto-monopol på software. Jeg har også lagt mærke til, når jeg tænder for min pc, at størstedelen af produkterne, i hvert fald da de blev leveret fra kommunen, var Microsoftprodukter. Det har siden i øvrigt ændret sig lidt.

Det er ikke, fordi jeg har specielt mange aktier i Microsoft, eller fordi jeg synes, at Bill Gates' liv og levned nu er værd at efterligne i den store stil. Men der er nogle ting, som man trods alt må sige, at det de facto-monopol, som er opnået fra Microsoft, faktisk har været positivt for.

Jeg vil ikke tilbage til en tid, hvor jeg for at kunne skrive en side ud skal aflevere alenlange koder i DOS, som nogle få ellers kan være heldige at taste rigtigt ind. Har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

man bare tastet den mindste fejl, så går der et eller andet fuldstændig galt, og i bedste fald kan man tænde computeren igen, i værste fald er der gået endnu mere galt derinde. Jeg husker det selv fra DOS, hvor jeg bare skulle slette en enkelt lille fil, hvorefter jeg tilfældigvis slettede det meste af styresystemet.

Det er nogle af de ting, som det er vigtigt for os at huske på, brugervenligheden. Det skal være til for almindelige mennesker at bruge en pc. Mener man noget med, at digitaliseringen af verden også skal være til for den almindelige borger og ikke bare for en flok coladrikkende nørder, så er det altså vigtigt, at vi husker på brugervenlighed, vi husker på, at standarder faktisk er vigtigt.

Det er vigtigt, at vi sikrer os nogle standarder, som gør, at man er i stand til at udveksle dokumenter, f.eks. over nettet, det er nu engang en af de gode sider ved digitaliseringen, at vi er i stand til at have nogle fælles standarder for, hvordan det hele hænger sammen. Den del af det er jo fin, og den del af det er jo faktisk, må man sige, en utilsligt positiv ting ved den ulempe, det er, at Microsoft i dag de facto har et monopol.

Jeg mener nok, at der er bedre produkter end Microsofts på markedet, jeg deler ikke Preben Bille-Brahes jubelbegejstring for Microsoft. Jeg kan også lægge mærke til, at hvis man går ind med Microsofts Internet Explorer, så er det f.eks. fuldstændig umuligt at komme ind på deres konkurrent, Netscapes hjemmeside. Der er nemlig lagt en blokering ind, så det kan man ikke.

Så helt så åben, som Preben Bille-Brahe mener, at Microsoft er, arh, det er nu altså ikke virkeligheden, vil jeg bare sige. Der er faktisk masser af eksempler, hvor man oplever, at de ting, man kan med mere åbne programmer, kan man altså ikke med Microsofts.

Hvis jeg skal være helt ærlig, så mener jeg egentlig også, at set i en sammenligning med andre tekstbehandlingsprogrammer er Microsofts Word, for at sige det på godt, ungt københavnsk, noget skod. Det fungerer ikke ordentligt, man er ikke i stand til at få tingene til at se ud, sådan som man har lyst til det. Og ærlig talt, det er nogle gange nemmere at bruge et grafikprogram som tekstbehandling, end det er at bruge Word.

Så det er ikke, fordi der ikke findes bedre programmer end Microsofts, for det gør der. Det er også vores største anke imod den indstilling, der ligger. Men vi anerkender

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

så også, at kommunen har nu engang brugt utrolig mange penge på de her licenser. Det kan man så mene, om det var klogt, da man lagde ud med at udstyre alle de her pc'er, man har på Rådhuset, og som vi har. Men indtil videre må vi erkende, at det er sådan, det er, og så må vi få det bedste ud af det. Eller man kan jo derhjemme sørge for at installere nogle andre programmer og så kun bruge dem.

Jeg skal til afslutning sige, at vi støtter SF's forslag, fordi det har den ting med, der hedder på længere sigt. Vi er ikke parate til på nuværende tidspunkt at skilpe alle produkter, der er brugervenlige, og gå over til rene open source-systemer. Dertil er open source-systemerne slet ikke langt nok udviklet. Derfor er vi ikke parate til at tage det skridt i øjeblikket. Men vi er parate til at se på en udvikling, der sikrer, at vi kan bruge nogle bedre programmer, og sikrer, at vi ikke nødvendigvis behøver at hælde helt så mange penge i monopoler eller firmaer som Microsoft.

Peter Skaarup (O): Jeg mener ikke, vi fra Borgerrepræsentationens side skal bruge utroligt mange ressourcer og tid her i salen på at diskutere, hvilke edb-systemer Københavns Kommune skal købe. Jeg har tillid til, at de mennesker, vi har ansat til at ordne de her ting, ved, hvad de taler om, og hvad de gør.

Derfor synes jeg, det er lidt forkert af SF at spille vores tid med, at vi skal gå ind i en seriøs diskussion af, om det er det ene eller det andet program, om Microsoft har monopol eller ikke monopol. Man har gjort det samme i Folketinget.

Jeg er da enig i intentionerne om, at det er da kedeligt, hvis der er monopol, og det er da noget, man skal tænke over rundt omkring i de afdelinger, der beskæftiger sig med de her ting. Men vi kan ikke fra Borgerrepræsentationens side lege detailregulering af, hvad man gør i den ene og den anden forvaltning.

Så derfor synes jeg ikke, det her forslag egner sig til at blive behandlet her i Borgerrepræsentationen, men burde sendes til nogle forvaltninger, og så kunne de overveje, hvad de skulle gøre. Det er først og fremmest dem, der skal træffe beslutningen, og ikke os herinde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Borgmester H. Thustrup Hansen: Forslaget til den nye IT-strategi er i sit grundindhold og i sit grundsyn udmerket. Byens borgere og erhvervsliv bliver sat i centrum for de kommende 4½ års indsats. Strategien handler om at give både borgere og erhvervsliv mulighed for at komme i kontakt med kommunen alle døgnet 24 timer.

Det var det samme sigt, der lå i strategien fra 1995. Den blev kaldt »Københavns Kommune på bølglængde med informationssamfundet«, og jeg så gerne, at vi med den nye strategi kom op at ride på bølgen, kom op at surfe. For egentlig er vi kun kommet et lille stykke ad vejen, men jeg tror, at de ideer og mål, der er ridset op i den nye plan, godt kan bringe os videre.

Det er en ambitiøs plan. Sigtet er at bringe borgere og erhvervsliv endnu mere i fokus. For at kunne servicere dem på et fornuftigt niveau, så er der nogle forudsætninger, der skal opfyldes.

Èt er, at sigtet er, at kommunens forvaltninger i endnu større omfang end i dag skal digitaliseres, det vil sige, at hver enkelt arbejdsplads skal indrettes med fornuftige IT-systemer både til sagsbehandling og til ledelsesinformation.

Noget andet er, at alt dette på en eller anden måde skal finansieres. Her er så det ene punkt, hvor jeg ikke er enig i forslaget til ny strategi. Forslaget siger, at alle initiativer, der følger af IT-strategien, skal finansieres inden for de budgetmæssige rammer i de enkelte forvaltninger og bydele. Men der kan efter min mening være initiativer, der er så omfattende eller f.eks. af tværgående karakter, at der simpelt hen ikke vil være økonomiske muligheder for at få dem gennemført inden for de 4½ år.

Hvis vi virkelig vil sikre os, at IT-strategien bliver gennemført i videst muligt omfang, så må vi også give mulighed for at tilføre ekstramidler til området. Kultur- og Fritidsudvalget har derfor taget forbehold omkring formuleringen af, at alle initiativer skal finansieres inden for de budgetmæssige rammer.

Så til spørgsmålet om Microsoft, for det er vel egentlig det, som SF-forslaget handler om, at vi som kommune skal en slags sortliste brugen af Microsoftprodukter.

Lad mig allerførst slå fast, at Københavns Kommune ud over at bruge Microsoftprodukter også i vidt omfang benytter sig af programmer fra andre leverandører. I Kultur- og Fritidsforvaltningen har vi med vilje netop ikke lagt alle vore

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

æg i en enkelt kury, men bruger f.eks. Lotus Notes som postsystem og Norton som antivirusystem. Det har stor betydning for IT-sikkerheden, at man i et planlagt omfang søger at sprede sin softwareportefølje på flere leverandører. I min forvaltning blev det med al tydelighed demonstreret for nylig, da vi helt unødigt problemerne med »I Love You«-hackeren.

Det fremsatte forslag om at gå ind for øget anvendelse af såkaldt open source-baseret programmel eller på dansk »gratis dataprogrammer« lyder umiddelbart besærende. Men man skal gøre sig klart, at det på sigt kan medføre nogle temmelig store merudgifter.

Ganske vist får man i praksis foræret nogle programmer, men udgiften til anskaffelse er i virkeligheden kun en brøkdel af de samlede IT-omkostninger.

Udgifterne til IT-administration og IT-uddannelse er nogle poster, der vejer langt mere end udgifterne til køb af software. Det er udgifterne til administration og drift af netværket, der batter noget.

Det er i dag også en stor fordel ved rekruttering af nye administrative medarbejdere, at man næsten som en selvfølge kan gå ud fra, at de kan benytte de gængse standardprogrammer. Det sparer mange penge til uddannelse, at man faktisk fra den første dag kan gå ind og anvende programmerne.

Og så skal man ikke være blind for, at selv om man måske i dag kan få foræret programmer, så kommer man på sigt til at betale. Jeg tror ikke, at nogen firmaer forærer noget væk for brugernes blå øjnes skyld. Det er klart i firmaernes interesse at få så mange brugere som muligt, og i samme øjeblik man har et tilstrækkeligt antal brugere, så er man klar til at indføre f.eks. en mindre afgift for videre programudvikling eller en afgift for nogle tillægsydelser osv.

For mig at se svarer det til den prispolitik, som mobiltelefonleverandørerne har ført: Du kan få en telefon næsten gratis, men så tager vi os til gengæld betalt for abonnement og samtaleudgifter.

På IT-fronten ser vi præcis den politik gennemført i dag af firmaet Red Hat Linux, som forærer Linuxprogrammer væk, og firmaet Sun, som uddeler en gratis kontropakke, Star Office. Firmaerne leverer til gengæld højt på levering af dyre konsulentudgifter. Det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

hjælper jo ikke så meget, at man sparer nogle initialudgifter til køb af programmer, hvis man i den sidste ende kommer til at betale for dyre konsulenttimer.

Endelig vil jeg ikke undlade at vende tilbage til spørgsmålet om datasikkerheden, det emne, som forslagsstillerne selv bruger som argument for at bruge gratisprogrammer. Leverandøren af et gratis program har ikke det store incitament til at udvikle programmet. Vi har faktisk eksempler på, at man lader alle mulige brugere gå ind og tilrette programmerne for at rette fejl og måske tilføje nogle ting, der mangler i programmet. Denne måde at tilrette programmer er efter min mening særdeles tvivlsom og kan give mange problemer i driftsafviklingen og i den sidste ende betyde forringet datasikkerhed.

A. Benhaddou (D): Jeg er overordnet tilfreds med den IT-strategiplan, der er lagt frem.

Heroppefra har der været nogle kritiske røster om f.eks. brugen af tekstbehandlingsprogrammet Word. Heroppe fra talerstolen blev tekstbehandlingsprogrammet Word kritiseret, og det kan jeg simpelt hen ikke forstå. Jeg synes, det er et af de mest fremragende programmer, der findes til tekstbehandling. Så kan det godt være, man måske ikke kan finde ud af at anvende alle de muligheder, der findes i Word ... (*Afbrydelser*) ...

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Det er Benhaddou, der har ordet.

A. Benhaddou (D): Må jeg bare minde om DSI-system og Framework, for blot at nævne nogle af programmerne, der fandtes i starten af 1990'erne, hvor jeg var ansat ved forsvaret. Jeg vil minde om nogle tekstbehandlingsprogrammer, der var ubrugelige, hvor netop grafikprogrammerne var bedre. Netop da Word kom ind med Microsoft, betød det, at bl.a. Word Perfect hurtigt ændrede deres tekstbehandlingsprogram, således at de begyndte at efterligne Wordprogrammet. Hvis nogle ikke vil give mig ret, så må de komme op her og fortælle noget andet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Nej, det, jeg synes er problemet med den her IT-handlingsplan, er, at man taler så meget om, at forbrugere og brugere skal gøre brug af vores KK-net og vores hjemmeside osv. Der mener jeg, vi har et problem at slås med, fordi hvis man kommer ind på Københavns Kommunes hjemmeside, så bliver den dårligere og dårligere opdateret, søgninger kan man ikke foretage nogen steder osv., osv., plus at i KK-net er ikke alle forvaltninger med. Det går simpelt hen alt for langsomt.

Det er de ting, vi skal gøre en stor indsats for. Det er de områder. Netop lige inden for IT-strategiplanen lægger man op til, at brugere skal gøre bedre brug af vores edb- og IT-plan. Jamen så lad os forbedre de muligheder for borgerne og for medarbejderne, således at de lettere kan gå ind og arbejde med vores KK-net og vores hjemmeside.

Det er deri, jeg synes, vi har et problem, og der vil jeg simpelt hen tro, at vores IT-medarbejdere, vores IT-sagkyndige vil gøre en større indsats for at få det her til at fungere bedre.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til anden runde.

Jens Johansen (F): Jeg er da ked af, at Dansk Folkepartis ordfører føler, at vi spilder hans tid ved at diskutere politisk, efter hvilke principper, åbne eller lukkede, vi skal købe og anvende programmer i Københavns Kommune. Det er jeg da ked af. Jeg er også ked af at høre, at Dansk Folkepartis ordfører sådan i den grad vil kaste sig i armene på et multinationalt selskab, som det er tilfældet, og det taler jo sådan set for sig selv. Jeg skal ikke tale om de gange, Dansk Folkepartis ordfører har spildt vi andres tid.

Jeg vil sige til Enhedslistens ordfører, at jeg er glad for den venlige modtagelse af SF's forslag og ser frem til udvalgsbehandlingen. »Langsigtet« indebærer en 3-årig periode efter min opfattelse, og der er ikke tale om at genindføre DOS, som i øvrigt er et Microsoftprogram.

Det her indebærer ikke, selv om den konservative Thustrup Hansen gerne vil have det til det i sin tale, som han læste op så nydeligt, en blacklisting af Microsoft. Men det indebærer en opfølgning af den opfattelse, at en standard er offentligt eje, og at der må være åben adgang til den.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Det kan ikke nytte noget, at styreprogrammer og andet software, som vi bruger, og som er blevet standarder, i den grad er monopoliseret, som det her er tilfældet. Det ville jo være det samme, hvis man monopoliserede meteren, og hver gang man målte en afstand op i centimeter og meter, så skulle man betale en eller anden copyrighttaver for brugen af meteren.

Som sagt, vi ser frem til udvalgsbehandlingen i Økonomiudvalget. Der kan vi sikkert få børstet meget støv af alle de misopfattelser, som er omkring det her.

Og til Windowsfreaks kan jeg oplyse, at der i Linux er en mulighed for også at køre Windowsprogrammer, så man stadig væk kan holde fast i sutttekluden og den fase, som man selv tilsyneladende i den grad er glad for.

Jeg må så sige, at jeg i modsætning til den konservative Thustrup opfatter det forhold, at man kan rette til i programmer, som en styrke frem for et problem.

Preben Bille-Brahe (V): Venstre vil ikke stemme for dette forslag, fordi det er for vidtgående. Vi har lige fået en udmærket IT-strategi, og det, der reelt ligger i SF's forslag, er, at nu skal hele processen ligesom gå om, og man skal lave en ny handpleplan for, hvordan man implementerer og forstærker den side, der handler om åben software.

Vi har intet imod open source-code, men lad det dog komme med i den næste IT-strategi og lad eksperterne arbejde med det. Der er formentlig ikke mere end måske 5, måske 6 mennesker herinde, som kan vurdere rent faktisk, hvad de her ting, vi snakker om, er for noget. Derfor synes jeg heller ikke, at det vil være fornuftigt at lade et udvalg spille sin tid med at behandle dette emne.

Det rigtige må være, at vi har den tillid til vores medarbejdere, at de kan finde ud af, hvad det er, der er den bedste software for os at bruge.

Det er jo heller ikke sådan, at vi politikere her ville drømme om at bestemme, hvorvidt bejntientene skulle gå i røde eller blå bukser. Man må ligesom sondre: Hvor er der tale om et politisk niveau, hvor der er grund til, at politikerne går ind og giver deres mening til kende og skrider ind, og hvad kan man overlade til medarbejderne?

Jeg mener, det her er ikke noget, der egner sig for politikere. Vi er jo bare almindelige mennesker fra gaden, og vi har jo slet ikke den ekspertviden, som kræves

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

for at kunne vurdere de her ting. Så det må være andre end os, der skal finde ud af, hvad for noget program der skal anvendes i kommunens forvaltning.

Indstillingen vedrørende Københavns Kommunes IT-strategi blev godkendt.

Forslaget til beslutning, BR 189/2000 blev henvist til Økonomiudvalget.

21) BR 160/2000. Indstilling vedrørende fordeling af IT-pulje på 15 mill. kr. (Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

22) BR 162/2000. Beretning for 1999 om Københavns Kommunes

tilbagekøbsretigheder

Indstilling om, at beretningen for 1999 om Københavns Kommunes

tilbagekøbsretigheder tages til efterretning.

(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

23) BR 177/2000. Udtalelse til Indenrigsministeriet i anledning af borgerrepræsentanterne Lars Hutter og Wallait Khans klage til Indenrigsministeriet over Københavns Kommunes beslutning af 28. oktober 1999

om en udtalelse til H:S

(Økonomiudvalget)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Bente Møller (Ø): Altså Enhedslisten har jo ikke klaget til indenrigsministeren, fordi vi er sådan set enige i, at den her sag blev formelt rigtigt behandlet.

Vi synes også, at man i beskrivelsen af sagens substans i svaret til indenrigsministeren skal søge for at præcisere, hvad det er, Lars Hutter og Wallait Khan egentlig klager over. Derfor foreslår vi, at der i besvarelsen kommer en tilføjelse, og vi foreslår det føjet ind på side 10 i slutningen af tredjesidste afsnit, at der skal stå:

»Klagen drejer sig endvidere ikke om det, der er Økonomiudvalgets område, men om, at det set fra en sundhedspolitisk synsvinkel efter klagernes mening er uforvarligt at flytte en del af Rigshospitalets lungemedicinske afdeling til Amtssygehuset i Gentofte. Denne flytning betragter klagerne som værende en nedprioritering.«

Lars Hutter (L): Det må jeg sige, det var en ovenud interessant tilføjelse, Enhedslistens Bente Møller kom med. Jeg vil godt have lov til at spørge Bente Møller, om det synspunkt, at det var, om man så må sige i substansen, meget forkert at nedlægge den pågældende lungemedicinske afdeling, var et synspunkt, som Enhedslisten havde højet i neon og lagt frem, så det var tydeligt for enhver.

Wallait Khan og undertegnede har jo måttet, om man så må sige, i den alvorlige sag bilægge sundhedspolitiske aspekter omkring farligheden af tuberkulosen, som jeg ikke har set, at Enhedslistens Bente Møller reelt har gjort. Jeg vil sige som så, at jeg tror heller ikke, der havde været så meget diskussion, hvis Bente Møller og Enhedslisten havde gjort det, som de skulle have gjort i den pågældende sag.

Jeg erindrer, at den eneste, som egentlig bemærkede noget som helst i Sundheds- og Omsorgsudvalget, da den var til behandling i Sundheds- og Omsorgsudvalget, var den konservative Grete Henius. Jeg kunne ikke se noget som helst fra Enhedslisten.

Men lad det nu bare ligge, fordi der er også en formel sag og desværre en meget alvorlig sag, som jo desværre kan få konsekvenser for fremtiden.

Efter min opfattelse, hvad jeg også har præciseret i Økonomiudvalget, og som jeg naturligvis forventer kommer med i skrivelsen til Indenrigsministeriet, er den overordnede sygehusplanlægning så vigtig en planlægningsopgave, at det hører ind under Økonomiudvalgets planlægningsopgaver. Derfor har man groft, svigtet med

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

alvorlige konsekvenser for de fremtidige mennesker, som trues af den verdensomspændende epidemi af resistente tb-bakterier.

Så jeg vil godt have lov til, idet jeg selvfølgelig samtidig anmoder om, at referatet af dette møde i Borgerrepræsentationen tilgår samtidig med svaret til Indenrigsministeriet, endnu en gang at præcisere, at en overordnet sygehusplan naturligvis som alle andre planlægningsopgaver, trafik m.m., hører til også i en selvstændig behandling i Økonomiudvalget. Der vil jeg også godt have lov til at understrege, at det har formanden for Økonomiudvalget, overborgmester Jens Kramer Mikkelsen, desværre ganske alvorligt overtrådt.

Hvis der var konsekvens i den måde at betragte det på fra Indenrigsministeriets side, så burde Indenrigsministeriet annullere den tidligere beslutning i Borgerrepræsentationen ud fra 2 synspunkter: For det første, at det får så alvorlige konsekvenser for dem, der samtidig rammes af den multiresistente tb, samt for det andet, at der er sket ganske alvorlige tilsidesættelser af det vedtægtsmæssige planlægningsarbejde i Københavns Kommune.

Bente Møller (Ø): Nu handler punktet i dag jo ikke om at diskutere den politiske substans i den beslutning, der blev truffet, men alene, om den blev truffet, efter at en korrekt procedure havde været fulgt.

Derfor vil jeg ikke gå ind i nogen debat om, hvad Enhedslisten mente om denne meget ringe specialesammenlægning med Københavns Amt efter vores mening, men alene sige, at vores ændringsforslag gik på, at vi syntes, det var vigtigt at præcisere, at det, klagerne havde klaget over, var det sundhedsfaglige perspektiv, og at det ikke måske er et naturligt økonomiudvalgsanliggende efter vores mening.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke flere har begæret ordet.

Forhandlingerne er afsluttet. Jeg skal sige, at jeg naturligvis vil imødekomme Lars Hutter's ønske om, at referatet af debatten her medsendes til ministeriet. Alt materiale vil blive medsendt til ministeriet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Ændringsforslaget af Bente Møller, Ø, blev godkendt med 38 stemmer mod 12.

Udtalelsen i sin helhed med det nu indføjede afsnit blev godkendt med 40 stemmer mod 7.

24) BR 176/2000. Udmøntning af lønpulje, korrektion af løntremskrivningsprocenten og korrektion af AFR-bidrag - tillægsbevilling til budget 2000 og korrektion til rammerne for budgetforslaget for 2001.
(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

27) BR 183/2000. Sundhedsforvaltningens Regnskab for 1999
(Sundheds- og Omsorgsudvalget)

og

BR 184/2000. Forslag fra Lars Hutter om garantier for, at velfærdssamfundet også skal omfatte de ældre samt forslag om kapitalbevilling til dækning af underskuddet i Sundhedsforvaltningen
(Økonomiudvalget)

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det forslag, som vi skal behandle her, vedrører jo Sundheds- og Omsorgsudvalgets regnskab for 1999.

Jeg vil godt starte med at slå fast, at det er brandærgeligt, for at sige det mildt, at vi står i den situation. Der er tale om alvorlige forhold, som vi skal have rettet op.

Udviklingen af en god service, en kvalitetsfyldt service og omsorg kombineret med, at vi naturligvis er nødt til at følge udviklingen på demografien ganske nøje, er krav, der,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

uanset om vi taler om i forhold til demografien opadgående bevægelser eller nedadgående bevægelser, jo er ganske betydelige udviklingstræk, som får konsekvenser for vores budgetter i disse år.

Man kan sige, at set i det lys er der arbejdet på en løsning, som minimerer aspekterne for københavnerne, og som fortsat sikrer en kvalitetsfyldt service og omsorg for vores ældre borgere.

I arbejdet med at finde en holdbar løsning, i arbejdet med at finde en rimelig løsning på Sundheds- og Omsorgsudvalgets regnskabsproblem, ja, der er der skævet i den model, der ligger her, til situationen i forbindelse med Kongens Enghave Bydelråds regnskabsresultat for 1999. Det besluttede vi i den forbindelse at yde Kongens Enghave et særtilskud i en 2-årig periode og et internt lån, der skulle tilbagebetales over en 6-årig periode.

En tilsvarende ordning vil i relation til Sundheds- og Omsorgsudvalgets problem for 1999 betyde, at Borgerrepræsentationen skal give et særtilskud i 2001 på 80 mill. kr. og et på 40 mill. kr. i 2002.

Det er klart, at den alvorlige situation, der er opstået, ikke alene kan klares med interne lån og tilskud. Derfor har der også været lagt op til, og derfor har Sundheds- og Omsorgsudvalget også selv lagt op til et bidrag til finansieringen via en række initiativer og samtidig have mulighed for at realisere forskellige aktiver med henblik på at nedbringe den gældsproblematik, vi taler om.

Det er jo helt afgørende, og det fremgår også af sagen, at det er vigtigt at holde perspektiverne i planlægningen på plejehjemsområdet for øje. Hvis Sundheds- og Omsorgsudvalget skal have en beredygtighed også i økonomien i fremtiden, ja, så er det nødvendigt at give udvalget og forvaltningen både faste og langsigtede rammer at arbejde efter.

På det sidste møde, vi havde i Økonomiudvalget, og det er også en konsekvens af det forslag, jeg stillede i udvalget, så er forslaget om at lukke yderligere 70 pladser taget ud af det samlede forslag.

Vi skal i forsamlingen her i september måned tage stilling til Sundheds- og Omsorgsudvalgets budgetforslag for 2001. Selv med de tiltag, der er nævnt her i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

indstillingen, så vil der være en manko i 2001, som Borgerrepræsentationen må tage stilling til på baggrund af oplæg fra Sundheds- og Omsorgsforvaltningen, Sundheds- og Omsorgsudvalget.

Jeg vil godt sige som min personlige opfattelse, at vi ved de elementer, der ligger her, kombinationen af de tiltag, der er, den alvorlige situation taget i betragtning har opnået en løsning, der er til at leve med og samtidig sikrer et fortsat højt niveau i den direkte pleje og omsorg over for de ældre i København.

Jeg har også lagt mærke til, at Sundheds- og Omsorgsudvalget lægger op til forskellige tiltag, som bevirker, og det er jo helt afgørende, at en lignende situation ikke vil gentage sig i fremtiden.

Jeg har en enkelt korrektion til det forslag, som jeg fremlagde på økonomiudvalgsmødet i tirsdags, og som Økonomiudvalget besluttede at fremsende til mødet i aften. Det 5. »ak« bør udgå af forslaget, fordi det stammer fra den oprindelige indstilling fra Sundhedsforvaltningen, og det er erstattet af forslaget 7. »ak«. Så derfor streger hen over 5. »ak« i det forslag, der ligger.

Borgmester Peter Martinussen: Nu skal jeg jo ikke gentage hele overborgmesterens forelæggelse af sagen her, en dybt alvorlig og dybt ulukkelig sag, som skal håndteres på en måde, så vi ikke tager de ældre københavnerne som gisler for den ulyksalige situation, der er opstået i forbindelse med et regnskabsunderskud, jeg tør nok sige af dimensioner, i Sundhedsforvaltningen for 1999.

Denne forsamling har behandlet sagen før. Ved den lejlighed blev det klart tilkendegivet bl.a. fra min side, at der ville komme 2 konkrete indstillinger og dermed også 2 drøftelser om følgerne af denne sag. Den ene har vi i aften, det er den, der handler om de økonomiske konsekvenser af det merforbrug, der er konstateret i regnskab 1999.

Den anden har vi til gode. Den handler om alle de forslag til organisatoriske tilpasninger og styringsmæssige ændringer m.v., som bør, skal og vil blive gennemført i forbindelse af regnskabssagen. Dette arbejde er i fuldt swing, og Sundheds- og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Omsorgsudvalget vil behandle denne sag, således at indstillingen kan komme til Borgerrepræsentationen inden sommerferien.

Det handler om at sikre, hvad jeg tror, alle i denne forsamling uanset

partitidingspunkt er enige i, at der ikke opstår en sådan situation én gang til.

Så behandler vi så i aften, hvordan vi håndterer den alvorlige sag, der er opstået.

Jeg kan fornemme på forsamlingens medlemmer, at der er lidt usikkerhed om, hvad det nu er – ja, ikke hvad det er vi behandler, for problemet er jo velkendt, men hvad det er for et løsningsgrundlag, der så er til debat.

Jeg vil godt understrege, at denne sag er kompliceret, løsningen er kompliceret, der er ingen enkle og nemme håndtag at dreje på, men det grundlag, der ligger til behandling i aften, det grundlag, som jeg gerne, som Den Socialdemokratiske Gruppe, og herunder altså også overborgmesteren gerne vil anbefale forsamlingen at følge, er de 10 »akt«er, der ligger fra Økonomiudvalgets beslutningsprotokol fra mødet den 9. maj.

Jeg siger det, fordi der synes at være en række, kan jeg høre, partier og medlemmer herinde, der tror, at vi stadig arbejder på baggrund af Sundheds- og Omsorgsudvalgets behandling af sagen og den indstilling, som forvaltningen afgav til dette udvalg.

Der er altså kommet den ændring efter Økonomiudvalgets behandling af sagen, som jeg varmt vil anbefale. Den bygger naturligvis på det samme problem, den bygger også stort set på de samme værktøjer til løsning, dog med enkelte undtagelser, og dem vil jeg så nøjes med at nævne, da overborgmesteren nu i øvrigt har nævnt de andre ting.

Der er 2 væsentlige ændringer fra det, Sundhedsforvaltningen kunne foreslå Sundheds- og Omsorgsudvalget, og til det, Økonomiudvalget og overborgmesteren nu i aften foreslår forsamlingen her.

Den ene er, at der med de løsningsforslag, de 10 »akt«er, der, kunne jeg høre på overborgmesteren, nu blev til 9, minus det 5. »akt«, for nu at gøre det ekstra kompliceret, og det er, fordi det er dækket ind i forvejen, sker den ændring, at der ikke lukkes hverken 70, 76, 80 eller noget antal ekstra antal plejehjemspladser i år 2001.

Jeg siger det, fordi det jo er velkendt, der er oven i købet nogle, der har prøvet at kæde det meget snævert sammen med denne sag på et helt forkert grundlag, men det er der jo sikkert politiske grunde til, at der er et flertal i denne forsamling, der i forbindelse

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

med budgetforliget sidste år vedtog, at der som følge af den demografiske udvikling på ældreområdet og for at imødegå de overordnede omsillingsbehov i denne kommune skulle lukkes og antal plejeboliger de kommende 3 år.

For Den Socialdemokratiske Gruppe har det været vigtigt at sikre, at vi ikke lukker en eneste ekstra plejebolig som følge af det alvorlige regnskabsproblem, der er her, og hvis man tiltreder de 9 »akt«er, der er tilbage fra Økonomiudvalget, og som erstatter Sundhedsforvaltningens indstilling, så er det problem løst. Det føler jeg trang til at understrege meget klart, fordi jeg kan fornemme en vis tvivl selv blandt partier, der har set det før. Men lad os nu være enige om, hvad det er for et grundlag, vi arbejder på.

Den anden ændring, måske mindre men nok så vigtig, er, ja, det er jo barske tal det her, at når vi har taget det første interne lån, så står vi alligevel tilbage med et tilpasningsbehov, som det hedder så flot, på 67 mill. kr. her i år 2000, og det skal løses for indeværende år.

Det havde Sundhedsforvaltningen foreslået løst ved en kombination af yderligere låntagning og besparelser. Med den skitse, der ligger fra Økonomiudvalget, som jeg håber, som vi i Den Socialdemokratiske Gruppe håber, et flertal tilslutter sig, så bliver der ikke tale om ekstrabesparelser i år.

Jeg synes, det er 2 ikke helt uvæsentlige ændringer af grundlaget, som bør gøre det her endnu mere spiseligt for en række partier herinde, også uanset hvordan partierne i øvrigt måtte forholde sig til de mere langsigtede ændringer på ældreområdet, hvor nogle jo støtter den gode omstilling, der er i gang, og andre af grunde, de selv må forklare, har lidt sværere ved at støtte denne ændring.

Så skal det ikke skjules, og det skal jeg slutte af med at sige, at der fortsat ligger et økonomisk problem de kommende år. Det kan vi ikke håndtere i aften, det må håndteres i forbindelse med budgetforhandlingerne for år 2001.

Den Socialdemokratiske Gruppe vil også her være at finde på det hold – forhåbentlig et stort og bredt hold, og jeg skal undlade at nævne, hvem der er med på det hold, fordi det beslutter andre jo selv, om de vil – der sikrer, at omstillingen på ældreområdet kan fortsætte, og at de ældre i København får et endnu bedre, endnu mere kvalitetstydte tilbud de kommende år.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Lars Hutter, der får ordet nu på grund af status som forslagsstiller på en af sagerne.

Lars Hutter (L): På en eller anden måde havde jeg forventet, at formanden for Økonomiudvalget, overborgmester Jens Kramer Mikkelsen, havde orienteret Borgerrepræsentationens medlemmer om, at på det sidste økonomiudvalgsmøde var der en deputation fra samtlige ældreråd under Københavns Kommune, som fik foretrede. Det er mennesker, som jeg tror, de fleste i Borgerrepræsentationen kender, som har en dyb indsigt i, hvad der foregår omkring de her problemer.

Overborgmester Jens Kramer Mikkelsen kan bekræfte, at ældrerådene entydigt advarede imod, at man løste den økonomiske situation, som efter min opfattelse centnært hviler på borgmester Peter Martinussen og Sundheds- og Omsorgsforvaltningen. De argumenterede for, at skulle denne situation løses, så skulle der gives en ekstraordinær kapitalbevilling.

Jeg nævner dette, fordi jeg synes, det er vigtigt, at de ældre selv har drøftet det igennem og har henstillet, ældrerådene har en, om man så må sige slags indstillingsret til Borgerrepræsentationens beslutninger omkring problemer, der vedrører de ældre. Deres indstilling er altså, at der skal gives en kapitalbevilling. Det forslag har jeg jo hele vejen igennem haft liggende i spørgsmålet om, hvordan den meget, meget, meget uheldige politiske situation, der opstod, da der kom det meget store underskud i Sundheds- og Omsorgsforvaltningen.

Jeg skal tilføje efter at have hørt borgmester Peter Martinussen på talerstolen for lidt siden, hvor det væsentligste gik på, at hvis der skulle røres ved det her, så skyldtes det det demografiske resultat, at ældrebefolkningen falder.

Som det forhåbentlig er alle medlemmer af Borgerrepræsentationen bekendt, har jeg stillet en lang række spørgsmål til Sundheds- og Omsorgsforvaltningen. Jeg har også fået det svar, at den del af befolkningen, som reelt har det store behov for at komme på plejehjem, altså de ældre, der har behov for at komme på plejehjem, den del af befolkningen stiger. Det synes jeg, Borgerrepræsentationen skal notere sig.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Hvorfor anfører jeg det? Jo, for det første vil jeg godt her i aften gentage, at jeg mener, at Sundheds- og Omsorgsforvaltningen med borgmester Peter Martinussen i spidsen har forsømt, har misrøgtet deres opgave med at udarbejde et budget, som var realistisk, som var bæredygtigt, og som skulle opfylde de opgaver over for de ældre.

Det her underskud, der er kommet på dette område, skyldes jo ene og alene, at denne borgmester Peter Martinussen har svigtet sine opgaver og ikke reelt lagt de tal frem, som det budget skulle opfylde.

Den anden grund er naturligvis, at jeg synes ikke, man kan være bekendt i Borgerrepræsentationen yderligere at føre den helt og den forstærkning af frygt, der kommer. For det fortalte ældrerådene altså også. De var meget bekymrede for, hvad det her ville medføre, hvis man i aften imod ældrerådernes råd ordnede det her primært ved en låneforretning, som efterfølgende stærkt vil belaste budgettet på det pågældende område.

Så er der en anden del, jeg godt vil have lov til at tage frem, og det er ansvarsudrøvelsen, som jeg også har indstillet i Økonomiudvalget, at

Borgerrepræsentationen skal tage stilling i aften.

Jeg går ud fra, at borgerrepræsentanterne, hver enkelt, har den opfattelse, som jeg også har, at når man har et arbejde som embedsmand, så er der også typer af ansvar, man skal leve op til. Det kan altså ikke nytte noget, at hvis ikke man lever op til det ansvar, så løber man fra det. Det mener jeg, at der er nogle, der er i færd med i denne sag i øjeblikket.

Jeg vil også godt have lov til at tilføje, hvad jeg også sagde, da vi sidst drøftede det her i Borgerrepræsentationen: Borgmester Peter Martinussen er som borgmester en del af forvaltningen, og det ville klæde borgmester Peter Martinussen at komme op i debatten i aften og erkende: Ja, jeg tog fejl. Behovet for at komme på plejehjem var større, end vi egentlig havde reelt vurderet, og derfor kom underskuddet. Fordi så synes jeg, at så er vi virkelig på en god vej fremover, fordi så bliver der også rettet ind derefter. Men at forsøge hele tiden at løbe fra det og lade som om det bare er et teknisk problem, der er opstået, kan vi ikke være bekendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Jeg anmoder og opfordrer hele Borgerrepræsentationen til i aften: Der skal være ansvarspåleggelse. Vi skal fortælle, at det her er ikke bare noget sjovt noget, vi kører, det har dybt alvorlige konsekvenser. Og det skal ikke være de svage ældre, der skal bære konsekvenserne af, at vi har en borgmester og en forvaltning, der ikke kan opstille et bæredygtigt budget.

Det signal skal udgå fra den samlede Borgerrepræsentation i aften: Vi løber ikke fra ansvaret. Vi er nødt til som ansvarlige medlemmer af Borgerrepræsentationen at placere både det politiske og administrative ansvar i denne sag.

Martin Geertsen (V): Der var sikkert mangen en politiker – eller det ved jeg, der var – mangen en københavner og måske i særdeles mangen en ældre københavner, som for snart lang tid siden chokeret kunne vågne op til avisoverskrifter om regnskabsunderskud i nærheden af 200 mill. kr. i Sundhedsforvaltningen.

Hurtigt stillede vi som borgerrepræsentanter os selv spørgsmålet, og omverdenen stillede sig også det helt naturlige spørgsmål, hvilke områder inden for Sundheds- og Omsorgsudvalgets ressort skulle rammes, hvilke yderligere plejehjem skulle lukkes. Skulle der skæres på hjemmehjælpen, til trods for at Københavns Kommune i de senere år har udviklet og tilført ressourcer til netop det område?

Spørgsmålene var mange, svarene var meget, meget få, og betænkeligheden og rådvildheden var stor, tror jeg, hos alle Borgerrepræsentationens partier. Ikke desto mindre har man haft en meget omfattende gennemgang af sagens forskellige aspekter og løsningsmodeller både i Sundheds- og Omsorgsudvalget og i Økonomiudvalget, hvor sagen også blev trukket op, og den har været lang tid undervejs.

I Venstre har vi under hele forløbet været meget bekymrede for netop de spørgsmål, som både vi selv og københavnerne har stillet os selv, nemlig: Hvor ville det ramme?

Der har vi været bekymrede for, i hvilken retning Socialdemokratiet ville bevæge sig.

Vi har savnet svar på i hele forløbet, i meget lang tid af forløbet, hvordan Socialdemokratiet ville håndtere denne sag. Socialdemokratiet er, uanset hvordan man end vender og drejer det, Borgerrepræsentationens største parti, og det forpligter, en rolle og en forpligtelse, som Socialdemokratiet normalt lever op til.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Men i dette tilfælde er det faktisk vores opfattelse, at Socialdemokratiets langmodighed har medført utryghed blandt ikke mindst de københavnske ældre. Det har simpelt hen taget for lang tid, inden Socialdemokratiet, sundhedsborgmesteren og overborgmesteren kom ud af hullerne, og det har skabt utryghed.

I Venstre har vi været optaget af og sagt, at undskuddet ikke måtte medføre forringelser for de ældre i København. Vi har fastholdt, at man måtte tage alle andre tænkelige midler i brug for ikke at lægge yderligere pres på ældreområdet. Vi har sagt, at vi alle sammen, alle Borgerrepræsentationens partier, måtte lægge de ideologiske faner på hylden og sågar gribe til noget så frækt som udbud, udliciteringer, ja gå så langt for at forhindre ældreforringelser.

Egentlig kan man sige, at det resultat, vi nu står med her, er et udtryk for rendyret socialdemokratisk politik, om hvilket man kan sige, at det eneste positive er, at det så ikke forringer forholdene for de ældre, i hvert fald ikke lige nu.

Det er selvfølgelig også derfor vi ved forhandlingernes afslutning vil stemme for. Men forslaget er ikke særlig perspektivrigt. Det er en uskøn cocktail af lån og tilskud. Man bruger ikke den her, ganske vist ulykkelige situation, men man bruger ikke denne situation til at sætte sig ned, tænke sig om og gå aktivt igennem med henblik på, om der er noget overflødigt fedt, om der er områder, som man kunne gennemgå og udbyde f.eks. i licitation med økonomisk gevinst og serviceforbedringer for øje.

Men det vil Socialdemokratiet ikke. De vil hovedsagelig benytte sig af de gammelkendte redskaber lån og tilskud uden de store forpligtelser.

Jo, jo kan man sige, så er det kommet på dagsordenen, at vi skal sælge KOROVA og andre aktiver. Men for det første: Hvorfor er det ikke sket noget før? Hvorfor er der ikke før blevet taget initiativ til salg af KOROVA? Kunne man ikke før have sagt til sig selv: Hvis vi nu sælger KOROVA, ja så vil vi få råd til en masse gode og rigtige ting for københavnerne og ikke mindst for den ældre del af københavnerne?

Men nej, det er først, når krisen kradsler, at man vågner op og tyr til den slags meget udmærkede initiativer set i vores øjne.

For det andet sker der, som jeg insinuerede, for lidt. Hvorfor stoppe ved KOROVA, hvorfor ikke fortsætte gennemgangen af Sundheds- og Omsorgsudvalgets ressort med

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

henblik på at få eventuelt, som jeg sagde før, overflødig fedt væk og skilt os af med og udliciteret noget mere til gavn og glæde for kommunens økonomi og til gavn og glæde for ikke mindst vores ældre medborgere?

Men vi tager selvfølgelig ansvar, vi stemmer for. Vi lægger gerne navn til, at det sjusk og den manglende styring, som har fundet sted i Sundheds- og Omsorgsforvaltningen, ja, den ikke må medføre serviceforringelser.

Men vi bliver nødt til at gøre sundhedsborgmesteren og overborgmesteren opmærksom på, at det her minder altså lidt om at tisse i bukserne om vinteren, at det er varmt for en tid, men vi skal snart til budgetforhandlinger om 2001. Vi skal snart til at gribe an, fange an til budget 2001, og der kan det vise sig, at det, vi har efterladt i bukserne, bliver meget, meget kort ... koldt, det kan også blive kort.

For at blive ved kort, så vil jeg vende mig mod de forvaltningsmæssige konsekvenser, som borgmesteren også var inde på. Der er sikkert mangan en københavn, som har stillet sig selv spørgsmålet: Hvordan i alverden kan det være, at de eneste personalemæssige konsekvenser i Sundheds- og Omsorgsforvaltningen, som er foretaget indtil videre, er, at Sundheds- og Omsorgsforvaltningen ansætter en ny mand til at styre økonomien? Det kan også være en god idé. Men københavnere stiller sikkert også sig selv spørgsmålet: Bør det ikke have konsekvenser i forvaltningen? Jeg kan godt forstå københavnere, hvis de stiller sig selv det spørgsmål.

Derfor vil jeg spørge Peter Martinussen i hans egenskab af borgmester: Vil borgmesteren lægge op til fyringer? Vil borgmesteren lægge op til andre former for sanktioner over for forvaltningen, i forhold til forvaltningen, og i givet fald, hvilke tanker går borgmesteren med i den retning?

I forlængelse heraf kunne det også være interessant at høre borgmesterens udlægning af sin egen rolle i denne sag. Jeg er helt på det rene med, at vi har udvalgsstyre i denne kommune, at alle udvalgsmedlemmer har et ansvar, et ansvar for, at problemet bliver løst.

Men der er noget helt særligt ved borgmesterrollen, nogle helt særlige privilegier, men også et helt særligt ansvar. Indtil nu har jeg imidlertid i pressen kunnet høre borgmesteren sige, at vi alle i udvalget er lige og derfor også har et fælles ansvar.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Jeg kunne godt tænke mig at høre Peter Martinussens udlægning af, om det kun er privilegierne, der følger med, eller om der ikke også følger et særligt ansvar med ved at være borgmester, et ansvar for at holde øje med, hvad der sker i forvaltningen, holde øje med og kontinuerligt spørge til, hvordan det egentlig går med økonomien og den slags småting.

Disse og en lang række andre spørgsmål savner vi svar på og en borgmestervurdering af.

Jeg vil godt afslutningsvis endnu en gang pointere, at vi savner altså en politisk udmelding fra Socialdemokratiet. Det varer ikke længe, inden vi skal i gang med behandlingen og forhandlingerne om budgettet for 2001. Vi har sådan set allerede skudt den proces i gang.

Jeg synes, det ville klæde Borgerrepræsentationens største parti, hvis man i hvert fald gav en overordnet melding på, jamen hvilken retning er det så, man vil bevæge sig i, således at det, som man har efterladt i bukserne, hverken bliver koldt eller kort.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det kommer jo an på karakteren af det. Der er flere, der har talt mere end deres tid. Det gælder Martin Geertsen samt et par af de andre talere. Det vil være sådan, at jeg fratækker i anden runde den overskredne tid ... (*Afbrudelse*: Det kan du da ikke være bekendt!). Det gør jeg for, at man får mulighed for at formulere sig i sammenhæng ud over taletiden. Det gælder også Bente Møller, værsgo, Bente.

Bente Møller (Ø): Nu håber jeg, at det er det rigtige bilag, jeg har. Jeg har været bortrejst med Sundheds- og Omsorgsudvalget og har derfor ikke fået budbragt Økonomiudvalgets beslutning, og det er desværre ikke tilgængeligt nede bag ved i lokalet, så man er ret hæmmet som ordfører på denne sag.

Det her er jo en alvorlig sag, og det tror jeg, alle er enige om. Den har flere perspektiver. Den har det administrative perspektiv, fordi selvfølgelig er det uacceptabelt, at en forvaltning ikke har løbende kontrol med, om de penge, man bruger, har det rigtige forhold til de penge, man har. Det synes jeg ikke, der er grund til at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

tærse så meget mere langhaalm på, det er der blevet tærsket meget på i udvalget.

Administrationen har erkendt, at det er et problem, som der skal gøres noget ved. Både Sundheds- og Omsorgsudvalget og Økonomiudvalget har stillet krav til administrationen om opstramminger på området og om løbende afrapportering til udvalget.

Jeg skal ikke komme med forslag til, om nogen skal fyres eller ej. Jeg formoder, at Sundheds- og Omsorgsforvaltningen af egen drift nu får omstrukturere og trimmet deres økonomikontor, sådan at det kan komme til at fungere.

Det har hele tiden været Enhedslistens holdning, da det her problem kom frem, at Sundheds- og Omsorgsudvalgets forvaltningsområde, som er et af de økonomitunge herinde, bør have et direktionsmedlem, som alene har ansvar for økonomien. Derfor er vi meget positive over for en idé om at udvide direktionen med en økonomidirektør.

Det betyder ikke, at vi så har lovet at skaffe den ekstra lønsom. Vi synes, at man må kigge på, om man kan finde de midler i egen forvaltning ved omstrukturering, i første omgang i hvert fald.

Så er der hele spørgsmålet om, hvordan man skal løse det her underskud, der jo ikke bare er et merforbrug på 149 mill. kr. i 1999, men er et merforbrug, der har afledte virkninger i årene fremover.

Det kan sikkert for københavneren i almindelighed være svært at forstå, men i virkeligheden er det meget enkelt. Det handler om, at vores ældre medborgere har brug for en større service, har brug for flere plejehjemspladser og mere hjemmehjælp, end det politiske flertal, der stod bag budgetforliget herinde, havde til sinds at tildele dem.

Der blev allerede sidste år reduceret plejehjemspladser, og der er lagt op til, at der over de næste 3 år skal reduceres yderligere 850 pladser. Jeg har endnu ikke set en eneste tom plejehjemsstue mere end den tid, det tager at rydde, fra én beboer dør og til den næste rykker ind. Jeg har endnu ikke set en eneste tom bolig i de beskyttede boliger. Jeg har endnu ikke hørt, at forvaltningen opfatter det som et problem, at man tror, at man umiddelbart får tomme boliger, fordi der slet ikke er nogen ældre københavner, der endnu ikke har fået en plejehjemsplads, der kunne finde på at bede om en.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Derumod har vi i udvalget fået at vide, at antallet af nødopkald de sidste 2 år er steget med 150 pct., at antallet af faste natbesøg, altså ældre medborgere, som ikke kan nøjes med hjemmehjælp i dagtimerne, men som skal have faste natbesøg, er steget med 250 pct. de sidste 2 år.

For mig tyder det på, at vi tværtimod har fået pladser. Det er rigtigt, at ældrebefolkningen i København falder, og hvis nu man mener, at man på et eller andet tidspunkt har pladser nok, så kan man også tillade sig at drage den konklusion, at så får vi nok for mange. Men min påstand er, at vi har jo aldrig haft pladser nok, for så havde vi ikke set en stigning i nødopkald og i faste natbesøg f.eks. Og har man aldrig haft pladser nok, så er der heller ikke noget underskud, der berettiger, at man skærer ned i forhold til demografien.

I Enhedslisten er vi åbne for, at det godt kan være, at vi på sigt får et overskud, og så må vi kigge på det, men vi kan i hvert fald ikke se det i dag, og vi har heller ikke set nogen beregninger eller andet, der overbeviser os om, at det er der i 2001, 2002 eller 2003. Så skal jeg i øvrigt ikke gøre mig til spåmand om fremtiden, fordi det kan jeg ikke.

Der var jo mange ældre københavner, der fik et chok, da der kom navne på, hvilke ældreboliger det var man tænkte at lukke. Det drejede sig om plejehjemspladser, og det drejede sig om beskyttede boliger. Det er jo fordi man glemmer, at de reduktioner blev besluttet ved budgetforliget for 2000 i oktober måned sidste år. Jeg har da hele tiden ventet på, at der skulle komme navn på dem, og havde nu taget min plejeboligplan og set, hvad det var for nogle, forvaltningen vurderede i ringeste stand. Så havde jeg næsten også kunnet lave listen, tror jeg.

Så kører der i øjeblikket de her diskussioner om 10-års-planen, og det er jo ikke det, vi har på dagsordenen nu. Men det er det så alligevel, hvis man kigger på det »ak«, der hedder, at Sundheds- og Omsorgsforvaltningen skal gennemføre de i bilag 1 nævnte besparelser. For der har vi præcis de reduktioner på plejeboligområdet, der er en del af 10-års-planen, plus de ekstra reduktioner, man ikke kan begrunde i demografien, som budgetforligspartnerne også aftalte sidste år, nemlig at de skulle have 15 mill. kr., som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

man skulle skrumpe ekstra på plejehjemsområdet til at lave nytænkning på hjemmehjælpen.

Det er ikke, fordi vi i Enhedslisten har noget imod nytænkning på hjemmehjælpen, men som sagt synes vi stadig væk ikke, at nødopkaldene eller de faste natbesøg tyder på, at det er det, der måske er allermost behov for lige nu.

Så kom der nævne på de her plejehjem, og selvfølgelig er de ikke endeligt vedtaget. Men jeg kan forstå, at der åbenbart er flyttet en kompetence fra Sundheds- og Omsorgsudvalget eller Borgerrepræsentationen over til overborgmesteren om, hvad det er for nogle steder, der skal lukkes.

Fordi i 10-års-planen bliver der meldt et forslag ud om, at de beskyttede boliger på Fælledgården skal omdannes til ungdomsboliger midlertidigt. Og i går kunne man i Østerbro Avis læse, at overborgmesteren ringede til en beboer ude på Fælledgården i fredags og sagde til ham, at han behøvede slet ikke at være nervøs. »Der er ingen fare, alle bliver, hvor de er. Det har Jens Kramer Mikkelsen meddelt mig telefonisk«, siger den her mand, som hedder Ib Meyer.

Det synes jeg gør denne sag endnu mere tragisk, fordi for Enhedslisten er udgangspunktet, at der ikke skal lukkes nogen pladser, og vi vil heller ikke være med i en leg, hvor vi snakker Fælledgården kontra nogle af de andre. Det er håbløst at rode sig ind i, hvorfor man vælger det ene frem for det andet, for det tredje, for det fjerde.

Det gør næppe de ældre medborgere tryggere, at de det ene øjeblik regner med, at de skal lukke. Så kan de læse i Østerbro Avis, at det skal de ikke alligevel, og så er det her måske en and, og så kan de i næste uge læse, at det var en fejl, og at overborgmesteren havde ikke ringet eller også noget helt andet, og så skal de lukkes alligevel og sådan frem og tilbage.

Så jeg vil anbefale, at vi holder, uanset vores politiske synspunkter, så i hvert fald en rimelig etik, når vi diskuterer det her, så ingen ældre mennesker skal have ondt i maven i flere omgange.

Om de enkelte »ak«er så vil jeg sige, at Enhedslisten vil begære delt afstemning. Der er nogle af de her »ak«er, vi kan stemme for, og andre, vi ikke kan stemme for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Vi kan stemme for det første om, at der tildeles et internt lån til dækning af regnskabsunderskuddet for 1999.

Vi kan stemme for det næste, der handler om særtilskuddene på 80 mill. kr. og 40 mill. kr. de næste 2 budgetår, selv om man kan sige, at budgetterne for 2001 og 2002 bliver jo ikke klappet af med denne aftale.

Vi kan stemme for de 2 næste, der handler om tillægsbevillinger, der har udgangspunkt i, at da man i sin tid tildele Sundheds- og Omsorgsudvalget deres del af budgetkagen, var der nogle beregninger, der ikke lige tog udgangspunkt i virkeligheden.

Så har jeg forstået, at det 5. »ak«, det, der handler om afdragsperioden for Dronning Ingrid's Plejehjem og balance i budget 2001, er det, der udgår.

Så kan vi ikke stemme for det, der handler om, at vi inden 2003 skal gennemføre plejeboligreduktionerne, og så skal vi sælge KOROVA, og lige pludselig skal vi også til at sælge plejecentret i Bystævneparken, noget der i hvert fald aldrig har været diskuteret i fagudvalget. Da jeg spurgte mine økonomiudvalgsmedlemmer, hvordan det havde været diskuteret der, så havde de også svært ved at forklare, hvad det er for en debat, der har været.

Uanset om Bystævneparken nu skal bruges til plejehjem, eller hvad det skal, så er det Enhedslistens holdning, at det der med jord ikke er noget, vi har meget af at disponere over. Brønshøj-Husum er et af de områder, der er mest underforsynet med daginstitutioner. Så skal vi på noget tidspunkt reducere noget plejeboligkapacitet ude i det store område, der hedder Bystævneparken, så skal vi da ikke sælge det. Så skal vi da udnytte, at der endelig er noget jord at bygge nogle af de institutioner på, Familie- og Arbejdsmarkedsforsvaltningen år efter år ikke kan få bygget, fordi de ikke kan skaffe jord nok at bygge på.

Så det næste »ak«, det, der hedder, at vi skal gennemføre de besparelser, der er nævnt i bilag 1, kan vi ikke stemme for. Det »ak« handler jo bl.a. om 10-års-planen for plejeboligreduktioner.

Til det næste, der handler om, at ubalancen i år 2000 skal dækkes ved optagelse af et internt lån, stiller vi et ændringsforslag, der hedder, »at Sundheds- og Omsorgsudvalgets ubalance i år 2000 på 67 mill. kr. dækkes ved en tillægsbevilling.«

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Vi synes, at tanken om, at nu får Sundheds- og Omsorgsudvalget eller Sundheds- og Omsorgsforsvaltningen et ekstra lån, som man så skal til at tænke ind ved ekstrabesparelser på hjemmehjælpen eller noget andet, det eneste sted, man kan hive de besparelser hjem, er jo næsten på lønkroner, og sådan løseligt regnet kunne det f.eks. betyde afskedigelse af 180 hjemmehjælperne, eller hvad er det, der skal til? Det vil vi simpelt hen ikke være med til.

Det sidste »at« kan vi heller ikke stemme for, fordi det er det, der cementerer 10-års-planen og budgettafelen for 2000 om lukning af de 850 pladser over de næste 3 år.

Martene Krogh (F): Jeg vil gøre opmærksom på, at jeg ligesom Bente Møller har været ude at rejse med Sundheds- og Omsorgsudvalget og derfor først ser de her ting nu.

Jeg synes, det er lidt utroligt, at vi skal sidde og behandle så alvorligt et emne på det her grundlag. Det er for mig at se dybt kompliceret stof, der er masser af tal, som svirrer i luften. Der er masser af tal, der står på papirerne rundt omkring, og jeg kan godt forstå, hvis der er flere medlemmer herinde ligesom mig selv, som synes, at det her må være kompliceret. Jeg synes det i hvert fald.

Jeg kan godt tilslutte mig noget af det, som Bente Møller også har sagt, og derfor vil jeg ikke komme ind på de samme emner, men jeg vil komme ind på en anden del af det.

Det, jeg synes er sket i Sundheds- og Omsorgsudvalget i forbindelse med, at det her regnskabsunderskud kom frem, er jo også nu, at det viser sig, at man på en lang række områder har store problemer med også at styre interne regler. Man har i mange år ladet de enkelte omsorgskontorer administrere sådan som de har lyst til. Det ser vi også klart nu. Bl.a. ser vi, at visitationsreglerne ikke er ens i Københavns Kommune. De er ikke ens, de bliver udført på forskellig vis. Derfor kan det være meget tilfældigt, hvornår og hvordan man får en plejehjemsplads. Det er meget op til visitatoren. Hvad er det for et sprog, hvad er det for en sympati, hvad er det for nogle linjer, som er lagt? Det ligger ikke fast i nogen regler, men det fortolker man selv.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Så ved jeg godt, at man har taget hul på diskussionen, men det blev klarlagt, og det blev fremhævet i Sundheds- og Omsorgsudvalget, at der er problemer på de her områder.

Ud over det kan jeg som medlem af Klagerådet også se, at hele hjemmehjælpsområdet har forskellige måder, hvordan og hvorledes man håndterer de her ting på. Nogle steder får borgerne tildelt efter timeantal. Andre steder bruger man en langt strammere struktur, hvor det handler om, at man udfører de her opgaver, og hvis man så kan gøre det på 35 minutter, så er det den hjemmehjælp, borgeren får i løbet af 14 dage. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt. Det er uanstændigt, at ældre mennesker skal behandles på den måde.

Derfor vil jeg i stedet for vende diskussionen om. Vi mener, det er klart, at vi i den her situation har muligheden for at byde de ældre et langt bedre serviceniveau, end vi har haft hidtil. Vi mener, at muligheden for, at ældre selv kan visitere sig til plejehjem, er til stede. Vi ved godt, at ældrebefolkningen falder, men det betyder jo også, at vi kan give muligheder for de ældre mennesker, som ønsker noget andet, ønsker at bo sammen med nogle andre og ikke ønsker at sidde på 4. sal for sig selv. De kan få muligheden nu for at flytte på plejehjem og få et værdigt liv.

Vi mener også, at de 1.524 afslag, som ligger for ældre, som ikke er kommet på plejehjem, må man se alvorligt på. Vi bør se på, om de ikke nu skal have mulighed for at få tilbudt en plejehjemsplads. Vi mener, det er vigtigt, at vi ser de her ting ud fra et menneskesyn også.

Når man først har besluttet, at man gerne vil på plejehjem, jamen så er det jo fordi så er man klar til det. Det er ligesom med os andre, at når vi beslutter, at nu vil vi flytte eller gøre nogle andre ting her i livet, så er det også vigtigt for os nogle gange at udføre de ting. Det giver vi ikke de ældre mulighed for, men det har vi altså muligheden for med noget af det overskud, som vi eventuelt har kapacitetsmæssigt.

Det, SF også er bange for, som vi kan se med det her forslag, når jeg læser det så kort igennem og så hurtigt igennem, er budgettet for år 2000. Vi kan godt se, at det ikke hænger sammen. Derfor vil jeg også fastholde det forslag, som jeg fremsatte i Sundheds- og Omsorgsudvalget, om, at vi fik tildelt de 67 mill. kr., sådan at vi ikke skal

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

ud i en situation, før vi har alle tingene omkring vores servicetilbud og vores visitationsregler og vores hjemmehjælp på plads, så de bliver mere ensartet.

Vi mener, det er vigtigt, at forvaltningen får lidt ro til at udtænke, hvordan og hvortledes vil vi nu udføre de her ting, sådan at vi ikke bliver løbet over ende en gang mere. Vi kan ikke tåle det.

Den sidste ting, som jeg også godt vil tage fat i, er, at det har været fremme, at underskuddet vokser, bl.a. i forbindelse med, at ældre flygter ud af København. Det mener jeg, at de gør. Der er nogle, der siger, at de gør det på baggrund af, at de har familie, der bor der. Men er det ikke lidt underligt at tænke sig, at hvis man har boet i den her by i så mange år og har været glad for det, og man også har et netværk, hvorfor søren skulle man så flytte ud af byen? Jeg mener også, det hænger sammen med den måde, som vores visitation er foregået på, der har været utrolig meget utryghed.

Med den store plan, der også nu ligger i forhold til en reduktion, hvad er det for nogle plejehjem, vi skal lukke, jamen har vi ikke muligheder for at komme på det plejehjem, som vi gerne vil. Det giver usikkerhed for de ældre, og derfor vælger de at flytte til måske en sikker plejehjemsplads ude i byen. Jeg tror også, de er stærkt opfordret af deres pårørende til det.

Vi vil i forbindelse med det her også have delt afstemning. Langt hen ad vejen kan jeg tilslutte mig Bente Møllers bemærkninger. Dog vil vi sige, at vi ønsker at sælge KOROVA.

Birthe Nødgaard (O). Dansk Folkeparti mener, at pengene bør tages enten fra kommunekassen eller Kultur- og Fritidsforvaltningen. Det er helt urimeligt, at det har kunnet lade sig gøre, at der kommer nogle fejl i en størrelsesorden af et trecifret millionbeløb, og at det ikke blev opdaget tidligere, er en skandale.

Jeg gør opmærksom på, at jeg tager stærkt afstand fra forringelser på de ældre område plejemæssigt og behandlingsmæssigt i det hele taget. Der skal ikke lukkes plejehjem, så længe der er pladsmangel.

Min harme er ikke mindre end Bente Møllers eller Marlene Kroghs i denne sag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Grete Henrius (C). Det var noget af et granatchock, da det gik op for københavnernes, at der manglede hen imod 150 mill. kr. efter korrektioner på budgettet i Sundhedsforvaltningen.

Men vores glæde er så til gengæld stor over, at der tilsyneladende ikke er tale om nogen ny KUC- eller bedemandsskandale. Der er tilsyneladende ikke nogen uhederlige socialdemokrater, der har haft fingrene nede i penge-kassen, sådan som det har været tilfældet i de andre sager, hvor hele overkroppen har været dernede.

Nå, men nu står vi altså så i en situation, hvor der skal findes 150 mill. kr. Det kan man gøre på mange måder, og her har forvaltningen valgt at foreslå forskellige løsninger, og en af løsningerne har været, at der nu skulle lukkes yderligere 70 plejehjemspladser. Jeg er glad for, og jeg vil fastholde sundhedsborgmesteren på hans løfte her fra talerstolen i aften om, at der ikke skal lukkes ekstra 70 pladser, for så kan jeg bebude, at så havde De Konservative ikke kunnet stemme for det.

Vi synes, at det i forvejen er dybt betænkeligt, at man må lukke de pladser, der er tale om, og det har jeg også givet udtryk for i møder ved flere lejligheder, for vi har holdt ekstra møder. Jeg har haft lejlighed til at fremføre de synspunkter, jeg nu vil komme med, både under møderne og under 4 og 6 øjne.

Det er fuldstændig rigtigt, at der bliver færre ældre, hvis man måler det alene i gruppen fra 85 til 90 år. Men der bliver til gengæld flere ældre, når man måler gruppen fra 90 år og op til 100, eller uendeligt jo i teorien. Men lad os stoppe ved 100, 102, 103 år. Der bliver flere.

Alene inden for de næste 3 år, som er de 3 år, hvori man har besluttet at lukke de mange pladser, er forholdet sådan, at der bliver 512 færre 85-90-årige, men der bliver til gengæld 208 flere 90-100-årige. Så er der altså kun en difference på ca. 250, og så kommer jo, at det bestemt er de 90-årige og frem, der skal på plejehjem.

Jeg kender masser af 85-årige og frem til 90-årige, som klarer sig storslået i deres private bolig med hjemmehjælp og måske sygeplejerske. Men når man først er 90, så er der nok ikke så mange, der kan klare sig uden et plejehjem.

Jeg har på Den Konservative Gruppens vegne givet udtryk for, at vi finder, at tempoet, hvormed man vil lukke de foreslåede pladser, er for højt, altså for hastigt. Vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

har ligesom andre medlemmer af udvalget givet udtryk for, og det vil jeg gerne gøre her igen. Send de mennesker fra kommunens ombygningskontor på ferie i et par år, så man kan få nulstillet de mange byggeaktiviteter. Det er jo helt grotesk, at man nu skal til at ombygge boliger, som beboerne slet ikke har bedt om, for 1 mill. kr. stykket. 1 mill. kr. stykket er budgetterne for at ombygge og sammenlægge 2 små værelser til det, man kalder en ældrebolig med køgeplader og vask osv.

En stor del af de mennesker, de borgere, som er på plejehjem, er slet ikke i stand til at udnytte de faciliteter. De er ikke i stand til at sikre, at der bliver slukket for strømmen igen. De er ikke i stand til at være opmærksomme på, at kedlen ikke koger tør. De er ikke altid i stand til at huske at lukke for vandet efter sig. De er ikke i stand til at orientere sig i en bolig bestående af 2 værelser.

Når de ikke er det, så er det ikke, fordi jeg mener, at man nødvendigvis er ude af stand til det, når man bliver ældre, men en umådelig stor del af de borgere, der bor på plejehjem, er demente. Det er nok ikke så højt et tal, som har været nævnt, men det er en stor gruppe af vores ældre borgere her i København. De mennesker er glade for og befinder sig uden tvivl, når man lytter til eksperter, bedst i lidt mindre fysiske rammer, dem kan de finde rundt i, og så vil de til gengæld gerne have nogle gode fællesfaciliteter, hvor de kan dyrke et vist samvær med andre, og hvor de kan være under mere overvågning og opsyn, så de ikke gør skade på sig selv eller andre.

Martin Geertsen sagde, at det da var mærkeligt, at nu ville man pludselig sælge KOROVA, det var sådan bare her i krisens stund. Jeg vil lige gøre opmærksom på, at jeg tror ikke, der har været ét år, og jeg har været medlem i 22 år, hvor De Konservative ikke i forbindelse med budgetlægning og budgetforhandling har givet udtryk for, at vi syntes, KOROVA skulle sælges. Vi har aldrig nogen sinde hos De Konservative ment, at det var kommunens opgave at drive erhvervsvirksomhed.

Det har jo også her med al ønskelig tydelighed i den senere tid vist sig, at det egner man sig ikke til. Så vi er kun glade for, at man nu har planer om at sælge KOROVA, og det skulle glæde mig, hvis det lykkedes, og det skulle især glæde mig, hvis det lykkedes at få en ordentlig pris for det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Så vil jeg lige sige, at vi glæder os til overflod over den lille artikel, kan man vel kalde det, i Østerbro Avis den 10. maj, altså i går, hvoraf det fremgår, at en beboer på Fælledgården har fået en telefonsamtale, jeg ved så ikke, hvem der har ringet til hvem, men af den samtale, som denne beboer har haft med overborgmesteren, fremgår det, og det skulle altså være et løfte fra overborgmesteren, jeg vil gerne citere, overborgmesteren har sagt:

»Ifølge Østerbro Avis er der ingen fare, alle bliver, hvor de er. Det har Jens Kramer Mikkelsen meddelt mig telefonsk. Beboerne er lykkelige og behøver ikke længere være bange for, at de skal flytte. Det er en lykkelig dag for os alle.«

Sagde altså denne beboer. Om nu beboeren har misforstået noget, eller om overborgmesteren har overtaget sundhedsborgmesterens post, måske i erkendelse af, at sundhedsborgmesteren ikke har været alt for god til at passe sit arbejde, skal jeg lade være usagt. Men jeg synes i hvert fald, det er dybt betænkeligt, for nu ikke at sige betændt, at Sundhedsudvalget ikke bliver orienteret om, at man agter at give beboerne på Fælledgården et sådant løfte...

Det er, som om overborgmesteren midt i sine trængsler med bedemandshistorie og KUC og HS' boldforeninger og hvad det hedder alt sammen, nu må finde på et eller andet, hvor han kan få lidt laurbær. Og så kommer altså historien om, at nu redder man ét plejehjem.

Men overborgmesteren har glemt at fortælle, at i og med at han vil prøve at redde 89 utrygge beboere på Fælledgården, så har man noget andet oppe i nærmet, nemlig lukningen af nogle andre pladser. Man sætte ølse for, man sætte ølse bag, ølsen beholder dog sin smag.

Jeg vil til sidst tilkendegive, at vi naturligvis som et ansvarligt parti og som et økonomisk og budgetmæssigt ansvarligt parti vil stemme for lukningen af de plejehjemspladser, som har været foreslået. Vi vil også stemme for de forslag, der er fremme, til løsning af problemet. Men jeg vil påpege, at vi fremdeles er dybt betænkelige ved den hastighed, hvormed det foregår, og jeg ville ønske, at man ville trække vejret endnu en gang og regne på sagen og finde ud af, at det var måske lige hurtigt nok.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Pr. 1. januar 1999 regnede alle med, at Sundheds- og Omsorgsudvalgets budget for 1999 kunne holde. Det var det, vi havde fået stillet i udsigt.

De meldinger, der kom i løbet af 1999, betød ikke, at vi folkevalgte havde anledning til at tro, at budgettet ikke kunne holde. Godt nok har vi et politisk ansvar, men jeg har svært ved at se, at vi har sovet i timen. Det synes jeg trods alt skal understreges, at når vi ikke sidder med fingrene nede i den daglige drift, så er det meget, meget svært at forvalte det ansvar.

Så siger overborgmesteren, at det var da også brandærgertigt, at der så blev et underskud på 149 mill. kr. Jeg kan huske, at da vi kom til det første møde, hvor vi blev præsenteret for det underskud, ja, da var det endnu svagere ord, Peter Martinussen valgte, og jeg var fuldstændig, dybt rystet. »Brandærgertigt«, man kan overhovedet ikke tillade sig at bruge så svagt et udtryk. Så vil jeg minde om, at Ritt Bjerregaard fyrede en direktør for 100 mill. kr., og hvis det går galt med »Amanda«, så sker der også ting og sager. Men her i huset trækker man bare på skulderen.

Jeg håber, at jeg har givet udtryk for, hvad jeg tænker om det her. Det er, som om vi i denne kommune ikke har noget forhold til penge. Det er bare sådan et eller andet abstrakt beløb.

Hvor alvorlig situationen er, ses af alle de foranstaltninger, der skal sættes i værk, ikke bare i år, men til næste år og næste år og næste år, for at bringe økonomien i balance.

Det arbejde, der har fundet sted i Sundheds- og Omsorgsudvalget, har været op ad bakke. Jeg synes, det har været utrolig vanskeligt at få både informationer og løsninger på bordet, og det er vel også fordi man har regnet med, at pengene kom nok på en eller anden anden måde.

Det Radikale Venstre har lagt vægt på, at en genopretning af økonomien altovervejende skal ske inden for Sundheds- og Omsorgsudvalgets eksisterende økonomiske ramme, samt at det vil være en farbar vej at gå efter en løsningsmodel som i Kongens Enghave. Det er også ud fra en betragtning om, at der skal være en ligeleg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

behandling af de forskellige instanser, sådan at man ikke pludselig begynder at behandle nogle bedre end andre.

Men vi har også været bevidste om, at en Kongens Enghave-løsning langtfra var tilstrækkelig i den konkrete sag. Vi har også lagt vægt på, at det ikke måtte være de ældre, der kom til at betale prisen. Som man kan se af det, der nu er lagt frem, så er resultatet blevet et miks af flere initiativer, og det er så det bedste, vi har kunnet nå til i denne omgang.

Sideløbende med, at der nu er kommet en løsningsmodel på bordet, har Det

Radikale Venstre gentagne gange anmodet om, at der bliver taget hånd om de styringsmæssige problemer, fordi ellers vil det jo slå igennem i det kommende år. Når der kan ske sådan noget et år, så er det jo ikke, fordi der har været en dårlig økonomistyring, det har der formentlig også, men fordi der i det daglige er en dårlig sagsstyring og en manglende ansvarsplacering.

Derfor har vi også lagt vægt på, at det bliver kortlagt, hvorfor det er gået galt. Det er det, vi kan lære af, det er det erfaringsgrundlag, der skal bringe os videre. Vi har lagt vægt på, at det bliver kortlagt, hvem der er ansvarlig. Det hører også med.

Forslag til de organisatoriske tilpasninger og styringsændringer har vi stadig til gode, ligesom en revision af plejeboligplanen, hvor der er afgivet løfte om, at der vil fremkomme et forslag, der ikke kun slagter selvejende institutioner og ikke omfatter flere ombygninger. Det kan godt være, det så også kan komme et alternativt forslag, men der er i hvert fald afgivet et løfte om, at der vil blive lagt sådan et forslag frem, og det ser Det Radikale Venstre frem til.

Jeg har flere gange givet udtryk for, at vi mener, det skal være slut med at bygge om, så længe økonomien ikke hænger sammen, og så kan vi jo tage situationen op på ny, når vi engang får balance.

Så vil jeg minde om, og det gjorde Grete Hønius også, at jeg aldrig har mødt én plejehjemsbeboer eller én plejehjemsbeboers pårørende, der har sagt, at de havde et behov for, at plejehjemmet blev bygget om til 2-rums-boliger. Det, de pårørende har sagt, er: Vi vil have en bedre omsorg, vi vil have en tættere pleje, vi vil have en større tryghed. Det har aldrig nogen sinde handlet om hverken mursten eller badeværelser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Derfor mener jeg roligt, at vi kan spare de penge, som man kan få ind ved at lade være med at bygge om, og jeg glæder mig til at se det regnestykke. Men som sagt, det er det, som vi har fået lovning på, og som vi venter på, og det ser vi frem til.

Så skal jeg til sidst sige, og det kan formentlig ikke komme bag på nogen, at det, vi skal stemme om i aften, altså de afstemningspunkter, der er, kan Det Radikale Venstre tilslutte sig.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Benhaddou. Jeg springer Lars Hutterts over, fordi Lars Hutterts har haft ordet i første runde.

A. Benhaddou (D): Alle ved, at budgetforhandlingerne sidste år omkring dette års budget var nogle seje forhandlinger og nogle meget langtrukne forhandlinger, og netop ældreområdet var det område, hvor vi ville gennemføre nogle meget stærke besparelser.

Derfor kom det selvfølgelig for mig som for alle andre borgerrepræsentanter som et chok, at vi lige pludselig så tidligt inde i år 2000 skulle få sådan en besked om, at sundheds- og omsorgsbudgettet var overskredet med omkring 150 mill. kr.

Der har været mange forlydender om, hvordan det skulle løses. Til at starte med var det jo også meget bekymrende, den plan som man lagde frem, med lukning af yderligere plejehjemspladser rundt omkring. Store Tuborg Hjemmet kom man frem til muligvis skulle lukkes, til trods for at vi for 2 år siden kæmpede intenst for at bevare det plejehjem. Så man blev nærmest deprimeret, jo længere tid der gik.

Men alt i alt ligger der en indstilling nu, som jeg synes, det er meget vigtigt for CD at gå med på, fordi den i forhold til den oprindelige løsningsmodel er fornuftig set i forhold til den problemsituation, vi befinder os i. Dermed siger jeg så også klart, at jeg selvfølgelig støtter denne plan, også fordi den vil betyde, at der ikke sker yderligere reduktion af plejehjemspladser med 70 pladser.

Denne indstilling støtter CD også specielt, fordi vi i hvert fald i første omgang ikke går ud og siger til de ældre københavnere: Vi har fået en regnefejl i Københavns Kommunes sundhedsforvaltning, og det er jer, der skal betale prisen. Det er det allervigtigste for CD. Og så må de kommende budgetforhandlinger vise, hvordan vi så

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

vil klare de efterfølgende økonomiske spor, som denne overskridelse har betydet. Det, der er vigtigt for mig, er, at det er problemet her og nu, i år 2000, som vi har, og som vi skal finde en løsning på.

Men ligesom Det Radikale Venstre vil jeg på CD's vegne også ønske, at der kommer nogle klare meldinger fra sundhedsborgmesteren om denne store regnefejl, hvilke konsekvenser den vil få, og hvilke tiltag man yderligere vil tage for, at det igen ikke skal ske. Det er simpelt hen en alt, alt for stor regnefejl. Det er simpelt hen, så den tager pusten fra os politikere, der lige 4 måneder før har kæmpet intenst for at finde og placere alle mulige besparelser på sundheds- og omsorgsområdet.

Ligesom Det Radikale Venstre vil CD selvfølgelig også arbejde sammen med Det Radikale Venstre for at få kigget på, og jeg ved, at De Konservative også har givet udtryk for det samme ønske, 10-års-planen, revisionen af den, om det virkelig kan være rigtigt, at fru Hansen ønsker 2 værelser frem for en tryghed, så hun er sikker på, at hun får en tryk tilværelse i resten af sine dage. Det allervigtigste for mig er tryghed for den enkelte ældre og ikke, om vedkommende sidder i en flot 2-værelses-lejlighed helt alene.

Så alt i alt kan jeg kun sige, at CD ligesom De Konservative gerne vil vise, at vi er et ansvarligt budgetforligsparti og derfor vil tage et medansvar og stemmer for indstillingen.

Borgmester Peter Mørtinussen: Jeg vil starte her i anden runde med at sige tak til de partier, som har givet tilslutning til den skitse, der ligger, med de nu 9 »at« er og med de konsekvenser, som jeg nævnte i første runde.

Jeg registrerede, at det ud over Socialdemokratiet er Venstre, De Konservative, De Radikale og CD, ikke så overraskende, for det er jo de partier, der har taget et medansvar for budgetforliget, og derfor var det vel egentlig forventeligt, at det også ville skulle lidt der, om end jeg godt bemærkede mig, at i hvert fald Enhedslisten, jeg tror egentlig også SF, godt kunne stemme for enkelte dele af den øvrige del af løsningen, om jeg så må sige, men ikke for det hele.

Det er på mange måder blevet til en generel ældrepolitisk debat, og den deltagere jeg meget gerne i, men den bør nok finde sted på et andet tidspunkt, det vil den også

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

komme til, end i aften, så jeg skal nøjes med nogle enkelte kommentarer til dem, der nu ikke er med i løsningen.

Først vil jeg sige til Marlene Krogh, at jeg har godt bemærket, at Marlene Krogh og SF har skrevet artikler om, at de ældre flygter ud af byen, og har brugt mere tid på det end på at bidrage med løsninger af det her problem i Sundheds- og Omsorgsudvalget.

Altså Marlene Krogh står heroppe og siger, at der er egentlig ikke rigtig sket noget. Jeg har også bemærket, at Marlene Krogh har været ude i medierne med det, det har der været tid til. Så må jeg sige, at SF's bud på løsning af det her problem fylder nøjagtig lige så meget som, ja som lommeuld, andet har der jo ikke været.

Det, man kunne sådan svinge sig op til, da det gik stærkest, var en løsning omkring, at hvis vi droppede hele folkesundheden i København, altså ikke blandt borgerne, for den er lav nok i forvejen, men folkesundhedsarbejdet i forvaltningen, så kunne vi undgå at lukke plejehjemsplasser. Hvis det er SF's forslag til løsning, så siger jeg velbekomme. Så jeg synes ikke, Marlene Krogh har grund til at svinge sig op til de store bogstaver her.

Til Bente Møller har jeg egentlig kun den ene kommentar, at det med Bystævneparken skal vi nok blive enige om. Det har jo faktisk været drøftet i udvalget, at en generalplan for Bystævneparkens fremtid egentlig burde indgå i de overvejelser, vi i øvrigt har på ældreområdet i København.

Så skal jeg skynde mig, for jeg har også brugt lidt mere talemål i første runde, og derfor vil jeg sige til dem, der nu tager ansvar – jeg kommer ikke med så mange kommentarer til Lars Hutter, for Lars Hutter taler jo mere om ansvar, end han nogen sinde har påtaget sig det. Jeg ved ikke, om Lars Hutter nogen sinde i den tid, han har siddet her, har taget ansvar for noget som helst, men han har talt meget om det.

Sådan er det. Nogle bruger retorisk stærke udtryk, Inger Marie Bruun-Vierø. Ofte er det dem, der bruger de retorisk stærkeste udtryk, der har de politisk svageste initiativer. Det gælder ikke Inger Marie Bruun-Vierø, men det var sådan refleksionen på, at jeg åbenbart blev citeret fra et udvalgs møde, jeg ved ikke, hvad jeg har sagt, hvor jeg ikke havde udtrykt mig alvorligt nok om det her problem. Det håber jeg så, jeg har kompenseret for siden. Jeg synes, det er dybt uacceptabelt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Men det er jo ikke retorikken hos mig, der skaffer penge i kassen eller placerer ansvaret noget sted. Det, der er vigtigt, er, at Inger Marie Bruun-Vierø, De Radikale, Socialdemokraterne og Grete Henrius – med eller uden begejstring – og andre deltager i løsningen af nogle af de her problemer. Det gør De Radikale, og det vil jeg gerne kvittere for.

Jeg vil sige til Martin Geertsen, at heller ikke Venstre har jo – undskyld udtrykket og velkommen fortsat på holdet – bidraget voldsomt med løsninger her. Det er jo lidt morsomt, at Martin Geertsen nu siger, læg de ideologiske faner væk og lad os lave noget udlicitering. Den er jo morsom. Jeg ved ikke, hvad det var for en fans, Martin Geertsen fik smidt der.

Men jeg kan berolige eller glæde Martin Geertsen med, at udlicitering kan også godt indgå i de effektiviseringsiltag, vi har drøftet i udvalget. Det ved Martin Geertsen jo godt, men hvis det hjælper, at jeg siger det også her, så vil jeg gerne gentage det. Der er også realisering af aktiver som mulighed i planen, og derfor synes jeg egentlig, at der ganske langt hen ad vejen er inødekommelse af de ting, Martin Geertsen efterlyste.

Til Grete Henrius vil jeg bare sige, at man kan altså ikke være med i et budgetforlig sådan på 1. eller 2. klasse, og det nytter ikke noget, at man læser aviser om aktuelle sager og drager dem ind i de her ting, fordi det hjælper ikke på det.

Grete Henrius endte rigtigt, tog medansvar også for løsningen af det her problem og tak for det. Men det nytter ikke noget, at Grete Henrius først taler sig ud af nogle plejehjemslukninger, som fru Grete Henrius og De Konservative rent faktisk også har skrevet under på.

Vi deltager gerne i drøftelse af de her ting, også i ændringer af 10-års-planen, som vi har drøftet, også under, jeg ved ikke, om det var 4, 6 eller lidt flere øjne, det gør vi gerne. Også omfang og ombygning kontra lukning.

Man skal bare være klar over, at hvis man dropper ombygninger, og det er også en kommentar til De Radikale, så bliver der altså flere lukninger. Det vil jeg bare gerne have, at man understreger. Fordi på den ene side står Grete Henrius og taler indod lukninger. På den anden side siger Inger Marie Bruun-Vierø nej til ombygninger, og på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

en eller anden måde må man få det her til at gå op. Det tror jeg nok, vi skal klare, når vi mødes under et eller andet antal øjne.

Det sidste, jeg skal sige noget om, er ansvar, og sige, at for det første skal jeg bekræfte over for Benhaddou og Inger Marie Bruun-Vierø m.fl., at der kommer, jeg sagde det også indledningsvis, men jeg siger det gerne igen, en sag fra forvaltningen, og det er vel det sted, den bør komme fra, omkring organisationsændringer, styringsændringer. Jeg er fuldstændig enig i, at der åbenbart er problemer af dimensioner, der skal løses, og herunder også, hvor ansvaret ligger. Det har vi nok vist allerede fået belyst, men lad nu det være.

Og så vil jeg sige, at på den ene side har vi ikke magistratsstyre mere, Martin Geertsen, men nu kan Martin Geertsen, hvis jeg ikke når at sige det hele, få en forklaring af sit økonomiudvalgsmedlem, der sidder ved siden af ham, om den runde, Økonomiudvalget havde i tirsdags vedrørende ansvaret i denne sag.

Men ellers vil jeg bare sige, at der er selvfølgelig ansvar i denne sag, jeg har en del af det. Jeg føler et særligt ansvar, det tror jeg oven i købet er i overensstemmelse med udvalgsstyreordningen, for at sikre, at udvalget fungerer, at udvalgets beslutninger føres ud i livet, og skulle jeg have svigtet noget på den konto, så påtager jeg mig gerne ansvaret for det.

Men det ansvar, Lars Hutters vil have mig til at stå og tage her, for, at budgettet ikke hænger sammen, hvis det er rigtigt, så må Martin Geertsen og jeg jo dele det. Det ansvar, der ligger i, at udvalget sammen sørger for at følge op på tingene, og vi kan alle sammen spørge forvaltningen, og jeg har jo nok flere anledninger til det end Martin Geertsen, må vi også ligesom prøve at dele lidt, men jeg tager min del af det.

Nu havde det jo ikke hjulpet, at jeg havde spurgt forvaltningen mange gange om dagen, om de nu havde styr på økonomien, fordi rent faktisk så ville de have sagt til mig, og det gjorde de også, når jeg spurgte dem: Ja. Og det ved Martin Geertsen også, for det blev også forelagt i udvalget, og alligevel blev resultatet, som det blev.

Så ja til at tage sin del af ansvaret. Det håber jeg også, andre vil være med til. Og lad os så få løst det her, og det ligger der en skitse til. Og så er jeg enig med Martin Geertsen og andre i, at så skal vi videre, også med langsigtede løsninger, der sikrer, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

ældrepolitikken fortsat kan udvikles. Og de, der vil være med til det, skal være meget velkomne.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Lars Hutters, og Lars Hutters har 4 minutter tilbage i anden runde ... (*Lars Hutters*: Hvor meget var det, Peter Martinussen havde tilbage i sin anden runde?). Han havde 9. Han er jo borgmester, så har man 10 minutter i anden runde.

Lars Hutters (L): Ja, der er visse privilegier for borgmestre. Det er så også helt soleklart, og det er vel fordi de har et specielt ansvar.

Jeg talte, at 36 gange her i anden omgang udtalte borgmester Peter Martinussen begrebet ansvar. Jeg kunne godt tænke mig, at man fokuserede på det, som jeg tror, Inger Marie Bruun-Vierø fra Det Radikale Venstre var oppe og sige. En Amanda-sag i Folketinget kan koste en ministerpost. Ritt Bjerregaard har sin sag i den samme størrelsesorden, som vi nu her beskæftiger os med i Borgerrepræsentationen.

Er det sådan, at der findes en kultur på Københavns Rådhus, i Borgerrepræsentationen, når man taler om ansvar, at når der sker ulykker, når der sker økonomisk ufare, så skal der aldrig placeres et ansvar? Vi har KUC-sagen. Jeg tvivler faktisk på, med den måde, som det foregår på i øjeblikket, at der på noget som helst tidspunkt bliver arbejdet ned igennem og alt kommer på bordet og der politisk og administrativt bliver pålagt og pådraget sig noget som helst ansvar.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge Borgerrepræsentationen: Er der ikke noget som helst borgmesteransvar? Kan en borgmester få lov til at gøre hvad som helst? Det er jo 150 mill. kr., det drejer sig om. Og så kan borgmester Peter Martinussen nok så mange gange stå heroppe på talerstolen for lidt siden og vaske sine hænder.

Jeg går da ud fra, at borgmesteren har sammenligninger med, hvad der er sket i de tidligere år. Det vil klæde borgmesteren, hvis borgmesteren kom tilbage her på talerstolen og forsvarede sin forvaltning og sagde: Jeg påtager mig politisk naturligvis det fulde ansvar for, hvad der er sket i min forvaltning, og efterfølgende lægger frem en plan om, hvordan og hvorledes det skal ændres.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Hvad er dog det for noget hele tiden at forsøge at vaske det af på samtlige medlemmer af Sundheds- og Omsorgsudvalget, som mødes 2 timer hver 14. dag, mens borgmesteren sidder til en fed borgmesterhyre med jeg ved ikke hvor mange embedsmænd til at styre det her? Og så skal det bare tværes af på medlemmerne af Sundheds- og Omsorgsudvalget og efterfølgende måske også oven i købet på borgerrepræsentationsmedlemmerne. Er det begrebet af ansvar? Er det det, københavnerne mener, når man taler om, at der skal være ansvar og man er en ansvarlig politiker og man er et ansvarligt parti? Jeg synes simpelt hen det er ynkeligt.

Jeg anmoder om, at man tager stilling det forslag, jeg har fremsendt til Borgerrepræsentationen, og hvis der er nogen, der mener noget som helst om noget som helst med ansvar og reelt mener det, så bør man stemme for det. Her skal placeres et ansvar. Det må være slut med den kultur, som Inger Marie Bruun-Vierø meget rigtigt sagde eksisterer på Københavns Rådhus, hvor man bare kan gøre hvad som helst, uden at det får nogen som helst konsekvenser. Ja, i de her konsekvenser kan man oven i købet sige jamen der bliver bare serveret og foræret endnu en direktørpostovre i Sundheds- og Omsorgsforvaltningen. Jeg kan godt fortælle jer, at det vil skabe en dyb, dyb mistillid i befolkningen, hvis det er den måde, man lever op til et ansvar på.

Og så til allersidst vil jeg lige sige, at det her er ikke nogen regnefejl. Mig bekendt, og det vil jeg sige specielt til Benhaddou, som i sidste omgang var inde på, at det var en regnefejl, er dette ikke nogen regnefejl.

Det er også rigtigt, som Grete Henius har udtalt, at der er heller ikke nogen, der har haft fingrene nede i kiejnekassen eller i pengeassen. Der er betalt regninger for alt det, som de ældre har behov for. Det her er en underbudgettering.

Hvis endelig forvaltningen vil forsvare sig – jeg synes nu, det er for dårligt, fordi de skulle have lagt tallene på bordet – så kan de politiske partier, der står bag budgetaftalen, som rent faktisk udmærket godt ville have vidst, at det her var fremkaldt, og hvis de var nogle ansvarlige partier, så ville de sige: Vi tog fejl, vi tog så grusomt fejl. Og så burde de lukke deres mund med at tale om nogen som helst regnefejl og så pege på sig selv og sige: Vi har taget fejl. Der var mange flere, end vi troede, da vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

lavede budgetaftalen, der skulle på plejehjem, og det er godt, at de er kommet på plejehjem. Det burde de sige i stedet for.

Men Peter Martinussen, at komme herop og tale 36 gange om ansvar og simpelt hen vaske sine hænder, så det driver ned ad avissiderne, og rende ud af døren og ikke påtage sig noget ansvar, det er ikke en borgmester værdigt.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så står der Bente Møller på talerlisten. Nu er det sådan, at Bente Møller har opbrugt al sin talerid i første runde for så vidt angår første og anden runde. Men Bente Møller kan jo vælge at tage 1½ minut i anden runde og så 1½ minut i tredje runde.

Bente Møller (Ø): Jeg vil sige nogle ting til Benhaddou. Jeg synes ikke, det gør noget, at Benhaddou har svært ved at finde ud af de her ting, for Benhaddou sidder ikke i udvalget, og det har været svært nok for os i udvalget at finde ud af de forskellige ting.

Det, der handler om ombygninger af plejehjem, er plejeboligplanen. 10-års-planen er den, der ikke er vedtaget endnu, men det er den, bl.a. Benhaddou var med til at beslutte skulle laves med budgetforliget. Og der er nogle navne til lukninger, bl.a. Store Tuborg Hjemmet, Borgervænget, de beskyttede boliger på Fælledgården, Lillehjemmet, Dronning Ingrid's beskyttede boliger osv., osv. Og de bliver ikke fjernet med den vedtagelse i dag. Den sag dukker op her i Borgerrepræsentationen inden sommerferien med nogle institutionsnavne, som enten er Store Tuborg Hjemmet og alle de andre, jeg læste op her, og nogle flere eller også nogle andre navne, som et flertal måtte finde frem til. Så jeg synes, det var synd, hvis Benhaddou troede, at han reddede Store Tuborg Hjemmet, hvis han stemte for den her aftale, for sådan er det ikke.

Så var jeg lige ved at få tåret i øjnene, da jeg hørte fru Grete Henius oppe fra talerstolen. Nu har jeg siddet herinde, ikke i 22 år som fru Grete Henius, men i snart 6½ år. Jeg har gang på gang hørt fru Grete Henius udtale, hvor synd hun synes det er, hvis man ikke kan få en plejehjemsplads, når man har brug for det, hvor meget dyrere det er, hvis folk er nødt til at ligge i en sygehusseng eller have enormt meget døgnhjemmepleje

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

derhjemme. Og alligevel har fru Grete Henius og Det Konservative Folkeparti stemt for hver eneste plejehjemslukning, der har fundet sted i de år, jeg har siddet i Borgerrepræsentationen.

Derfor vil jeg, måske mest af hensyn til tilhørerne, gentage, at Det Konservative Folkeparti stemte sidste år for, at der over de næste 3 år skal lukkes 850 boliger, og det har de bekræftet i dag. Så al den her lyrisk om, hvor godt man synes, det er med plejehjemspladser, og hvor vigtigt det er, at borgerne kan få en plads, og hvor synd det er, hvis de bliver nødt til at ligge i en sygehusseng, tæller åbenbart ikke, når det kommer til virkeligheden.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Det efterlader et halvt minut i tredje runde til Bente Møller, hvis der bliver en tredje runde.

Erik Vinding (A): Jeg synes, det her er en mærkelig debat. Punkt 1, så diskuterer vi med forskellige dagsordener. Vi har et budget, det skulle man tro, de fleste kendte, men så når man hører på debatten, så går jeg ud fra, at man godt kender budgettet, vi kender også godt de aftaler, der er, men man taler sig nærmest væk fra dem.

Jeg vil godt sige, at jeg er i hvert fald tilfreds med at være socialdemokrat, for det betyder jo sådan set, at de eneste, der vil tage ansvaret for det, de har besluttet, er os. Vi vil prøve på at løse det. Andre taler om ansvar, men de har intet ansvar.

Lars Hutterers er specielt syndere. Han tæller, hvor meget Peter Martinussen udtaler om ansvar, men i de 2 indlæg, Lars Hutterers har haft, har han sådan set talt og talt om ansvar. Han har talt og talt, men han siger jo ikke et nøk. Han kommer bare med nogle forskellige postulater. Spørgsmålet er i og for sig, om han har læst sagen, det tvivler jeg lidt på.

Angående om det er underskud eller regnefejl: Ja, hvis det ikke er en regnefejl at tage tingene eller komme med udtalelser om, at man regner med, eller budgettet holder, når man kommer med det i december måned, så går jeg ud fra, at det må betragtes som en regnefejl, når man ikke har de penge i kassen, man troede, man havde. Om man har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

fået dem ind beregnet på den ene eller den anden måde, så må vi sige, så ligger der selvfølgelig en regnefejl.

Der skal da heller ikke være tvivl om, at alle synes, det her er en ulykkelig situation. Det, der har været diskuteret i udvalget og alle andre steder, er jo: Hvordan skal vi ordne denne sag, uden at det rammer de ældre? Det er jo det, hele sagen går ud på. Det går ud på, hvordan i alverden får vi det her til at undgå, at de ældre bliver ramt. Det er jo sådan set det, det forslag, der ligger her nu, gør, at de ældre ikke bliver ramt i denne situation. Det har vi kæmpet for, og det har udvalget også kæmpet for.

Jeg må nok sige, at deltagerne i udvalget til at få den her løsningsmodel har været utrolig begrænset. Det drejer sig om Venstre, det drejer sig også om De Konservative.

Jeg er nok lidt enig i, at Gréte Henius er specielt god til at synes, at det er synd for alle, og det er kun godt, det kan man ikke have noget imod. Men det, der er problemet, er, at man kan jo ikke synes, det er synd alt sammen, når man selv er med til at skulle træffe nogle af de afgørelser, hvor man har indgået nogle forlig, hvor der skal lukkes noget, og når man har været inde i den debat. Så må der også ske et ansvar for, at man får det gjort.

Så når man kigger igennem debatten, så må man nok sige, at det er overraskende, hvor få der vil tage et ansvar, og der står Socialdemokratiet, og det er jeg glad for, at Socialdemokratiet er det største parti herinde, og tager det ansvar og i og for sig får kørt den der plan igennem. Men jeg er da glad for den opbakning, der trods alt har været til sidst fra de fleste af talerne.

Peter Skaarup (O): Det er jo dejligt at høre, at Erik Vinding og Socialdemokratiet vil tage et ansvar, det er jo glimrende. Det tror jeg også, vi andre gerne vil, men spørgsmålet er for hvad. Det er jo det, vi diskuterer her i dag. Det er jo meget nemt at ville tage et ansvar for at skære ned over for de ældre, at tage et ansvar for budgettrods, regnskabsrod, som der har været. Men spørgsmålet er, hvad der kommer ud af det.

Og når man læser indstillingen, så fremgår det jo meget klart, at det her bliver ikke noget, der ikke kommer til at ramme de ældre. Det bliver noget, der kommer til at ramme de ældre. Bl.a. taler man i en af pindene om,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

»at Sundheds- og Omsorgsudvalgets gæld kan nedskrives med provenuet fra de aktiver, som udvalget inden udgangen af 2003 beslutter at realisere, bl.a. i forlængelse af gennemførelse af planerne for plejeboligreduktioner ...«

Hvad ligger der så i det? Det lyder meget flot. Men det, der ligger i det, er jo nedlæggelse af plejehjem, af plejeboliger, noget af det, vi diskuterede her i dag også, hvor det er helt tydeligt, at der vil ske nedskæringer over for de ældre.

Som om de ikke havde det hårdt nok. I Økonomiudvalget forleden havde vi besøg af 3 repræsentanter for Ældreådernes Fællesudvalg, og de var mildest talt pikerede over den løsning, som var valgt. De syntes ikke, de havde fundet forståelse i forvaltningen, blandt politikerne, for de synspunkter, de havde. De syntes ikke, at visiteringen var i orden, de mente, at den var alt for stram, modsat af, hvad forvaltningen siger.

Det er jo fakta, at visiteringen er utroligt stram nu til dags, og det gør, at de ældre, vi sender på plejehjem, desværre har det utroligt svært. De er så fremskreden i levealder mange gange, at plejehjemmene ikke er ordentlig pleje, men det er mere et hjem, hvor man forbereder sig på at skulle forlade livet, altså en slags hospice, der ikke er et hospice.

Det er utroværdigt, det er uværdigt for politikerne herinde på Rådhuset, at vi accepterer den slags ting. Det her skal ikke altid være et spørgsmål om økonomi, det skal være et spørgsmål om mennesker. Vi bør omprioritere vores udgifter fra sådan noget som fritid og kultur over på ældresektoren, nemlig de ældre, der har tjent vores samfund igennem mange år.

Så vi kunne såmænd sagtens pege på besparelser. Lad os bare tage KUC, som er oppe i tiden. Hvad kunne vi ikke finde af penge på KUC's område til at omkonvertere til de ældre? Hvad kunne vi ikke finde af penge på lidt mere brugerbetaling for at komme i teatret til at give til de ældre? Vi kunne vel nok overkomme at betale en tier eller en tyver eller en halvtredser, lidt mere, for at komme i teatret, og så kunne det medføre, at de ældre fik den ordentlige pleje, de skulle have. Så det her er bestemt ikke acceptabelt.

Jeg lagde mærke til, at borgmester Peter Martinussen sagde i forbindelse med sidste borgerrepræsentationsmøde, da Dansk Folkeparti havde stillet en forespørgsel på dette

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

område, ja, det var jo ikke det rigtige tidspunkt at diskutere ældrepolitikken, nu måtte vi afvente og se, hvad man fandt ud af til at løse det her problem med de 149 mill. kr.

Nu i dag har vi så nogle løsninger, ikke tilfredsstillende løsninger, men altså nogle løsninger, der finder nogle penge. Nu mener borgmesteren så, at det stadig væk ikke er det rigtige tidspunkt at diskutere ældrepolitik på, som Peter Martinussen sagde.

Det, jeg så spørger om, er: Hvornår skal vi så diskutere det? Er det sådan, at næste gang, når vi skal diskutere, at forligspartierne vil lukke en 7, 8, 9 plejehjem, er det der, vi skal diskutere ældrepolitik, eller er det heller ikke tidspunktet? Altså hvornår er det, vi skal gøre det? Det må jeg godt have lov til at spørge om.

Så er spørgsmålet, når man laver sådan nogle regnefejl: Skal det bare gå upåalt hen? Hvordan tror man, en privat virksomhed ville løse denne situation, hvor man i den grad har misligholdt regnskab og budget ikke bare ét år, men når vi går tilbage i tiden, kan vi se, det er jo flere år tilbage, hvor fejlene dukker op år for år for år? Hvordan ville en privat virksomhed løse en sådan situation? Jeg tror ikke, man ville ansætte én ny direktør til at tage sig af det her. Jeg tror, man ville kigge på, om de medarbejdere, som har siddet med det, om der har været en tilstrækkelig afrapportering.

Vi har hørt, at der ikke har været en afrapportering i månedsvis på budget sammenholdt med resultat. Jamen hvad er det dog for en forvaltning, der har tilladt, at man ikke løbende holder regnskabet op mod budgettet pr. måned? Hvilken privat virksomhed ville tillade det? Det er jo så langt ude, som det kan være. Og at man så ikke vil lave nogle konsekvenser, er uforståeligt.

Jeg tror, der er mange ældre mennesker, som det her kommer til at gå ud over, der virkelig synes, den er gal. Det må vi så også håbe, de tænker over, næste gang de skal overveje, hvem de skal sætte krydset ved, når der er valg.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Martin Geertsen, og Martin Geertsen har 2 minutter tilbage i anden runde.

Martin Geertsen (V): Arh, Peter Martinussen, den går ikke. Venstre har sammen med en række andre partier tilbudt sin hjælp til en mildest talt betrængt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

socialdemokratisk borgmester. Og så ville nogle, ikke jeg selvfølgelig, men nogle ville hævde, at så kunne man måske fra borgmesterens side og i borgmesterens indlæg forlange en lille bitte smule mere ydmyghed, lidt mere ydmyghed over for sagens meget, meget alvorlige karakter, en lille smule ydmyghed i forhold til de spørgsmål, vi stiller, de svar, vi søger, de problemstillinger, som vi gerne vil have belyst.

Helt galt bliver det med ydmygheden, når man, som flere talere har været inde på, kan læse i Østerbro Avis, at overborgmesteren og sundhedsborgmesteren sådan i egenskab af, jeg ved snart ikke hvad, går ud og leger overdommer i forhold til de planer, som vi andre tager meget, meget alvorligt, og som vi andre tager alvorligt i forhold til, hvor mange ældre det i virkeligheden kan ramme.

Jeg synes, man godt kunne være en lille smule mere ydmyg, det er vel ikke for meget forlangt. Peter Martinussen vil ikke diskutere sin egen rolle. Jeg hører fortsat borgmesteren sige, at privilegierne er o.k., men når ansvaret skal placeres, ja, så kan det næsten ikke betones nok, at vi har udvalgsstyrer i denne kommune. Jeg mener, at selvfølgelig har udvalget et ansvar, men et helt særligt ansvar påhviler borgmesteren, som har sin daglige gang på Rådhuset, som har sin daglige kommunikation med forvaltningen, et helt særligt ansvar må påhvile borgmesteren.

Vi kan heller ikke få svar på initiativer i forhold til administrationen. Men er det for meget forlangt, at vi beder om at få nogle konkrete socialdemokratiske bud på, hvilke konsekvenser det skal have for medarbejderne i forvaltningen, når vi går ind og tager et ansvar, når vi går ind og vil hjælpe til med økonomisk at redde den her misere? Og er det for meget forlangt, når man har så stort et underskud, som har så langtrækkende konsekvenser, at vi også gerne vil have det mere langsigtede perspektiv, ikke mindst i forhold til budget 2001?

Jeg synes ikke, det er for meget forlangt, og jeg synes ærlig talt, at en smule ydmyghed ville klæde borgmesteren i denne sag, specielt når han er betrængt, specielt når det er i disse tider, og specielt når man er socialdemokrat.

Marlene Krogh (F). Det er hovedrystende, hvad man skal høre heroppefra fra Erik Vindings side, at vi har diskuteret i udvalget. Vi har aldrig diskuteret med

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Socialdemokratiet om de her ting. De har aldrig sagt endnu, hvad de mener, hvor der skulle skæres, hvordan og hvorledes vi kunne gøre det.

De sidder og pipper og henviser konstant til, at der foregår forskellige forhandlinger. Ja, det er vi da godt klar over, at der gør, men derfor kan man godt have en drøftelse i udvalget om, hvad man mener. Det har ikke været muligt for SF at fremprovokere, desværre, nogen som helst holdning fra Socialdemokratiet om, hvad de ville i denne sag.

Og så har de åbenbart følt sig så klemte, at de har følt sig nødsaget til at sætte fagudvalget ud af det her og kaste denne store og komplicerede sag, hvor vi skal sidde og have et ansvar, op i Økonomiforvaltningen, så storebroder kan sidde der sammen med de andre i Økonomiforvaltningen og Økonomiudvalget og finde ud af, hvordan og hvorledes vi nu skal skære, og hvordan og hvorledes vi nu skal behandle de ældre, i Sundheds- og Omsorgsudvalget.

Det mener SF er ansvarsflygtighed ud over alle grænser. Det er dybt rystende, at man står her og snakker om ansvar, når man ikke har turdet tage ansvar i det udvalg, som man sidder i, og som skal administrere de her ting. Det er hovedrystende.

Så vil jeg kort sige til Grete Henrius, at jeg synes som Bente Møller, at det er fantastisk, at du kan stå op og sige nogle af de ting, som du gør, omkring plejeboligplanen. Du har direkte været med til at stemme for, og nu trækker du i land igen. Det kan ikke blive ved med at gå, Grete Henrius, du må til at finde nogle andre metoder.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Grete Henrius, og Grete Henrius har 1 minut tilbage i anden runde ... (*Grete Henrius*: Det passer ikke). Jamen det passer, Grete Henrius.

Grete Henrius (C). Nej, det kan ikke passe.

Jeg vil lige sige til Marlene Krogh og til Bente Møller, som helt synes at have glemt – det kan være, fordi de ikke kan huske, det kan også være en bevidst forglemmelse – at det faktisk var mig og nogle andre partier, jeg skal ikke tage hele æren, der sikrede, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Store Tuborg Hjemmet og Dronning Ingrid's Plejehjem ikke blev lukket sidste år. Så dette med, at vi er med i plejeboligplanen sådan bare og kører derudad og så vil trække i land, er jo ikke rigtig, fordi det var fuldstændig krystalklart, at vi var nogle få partier, der fik sikret, at de 2 plejehjem ikke blev lukket over hals og hoved sidste år.

Når jeg siger nu her, at vi mener, at tempoet er for hårdt, så er det jo også, fordi det jo ikke er gratis, hvis folk ikke kan komme på plejehjem. Så skal de jo passes i deres hjem.

Jeg har bedt om flere gange og stadig væk ikke modtaget tallene for, hvad det koster at passe en meget plejkrævende patient i hjemmet. Altså når en hjemmesygeplejerske skal ud hver dag 1 eller 2 gange, når hjemmehjælperen skal ud hver dag, når der skal være madudbringning osv., så der er jo kun tale om en besparelse på differencen mellem plejehjemspladsen og hjemmepasningen, om jeg må tillade mig at kalde det det.

Derfor er det også, vi har givet udtryk for, at vi mener, tempoet er for hastigt, og det vil vise sig nu under de kommende forhandlinger, om vi vil være i stand til at få skruet dette lukningstempo lidt ned.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (O): Det var bare, fordi De Konservative og Grete Henniuss bryster sig sådan lidt af, at nu reddede man jo Store Tuborg Hjemmet ved sidste budgetforlig. Der kunne jeg godt tænke mig at høre, om I er blevet snydt, fordi som jeg har forstået det, så planlægges det nu nedlagt.

A. Benhaddou (D): Jeg vil altså aldrig op efter Peter Skaarup. Så skal jeg altid køre talerpulten så langt ned.

Lars Hutterers sagde heroppe fra talerstolen, at man ikke kan sige, det er en regnefejl. Jeg synes, vi har fået bekræftet, at der er tale om en regnefejl. Vi gik jo ind til nogle budgetforhandlinger, vi har fået udstukket nogle rammer, som vi havde tiltro til, at man ville holde sig inden for i Sundheds- og Omsorgsforvaltningen. Det havde vi så fuld tillid til og stemte for den plan. Men det viser sig jo kort tid efter, at den ikke holder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Derfor kalder jeg det for en regnefejl. Det er i hvert fald i mine øjne en decideret regnefejl.

Jeg er godt klar over, som Bente Møller siger, at vi samtidig i budgetforliget er gået med til yderligere pladsreduktioner på plejehjemsområdet. Det er jeg fuldstændig enig med hende i, og det må jeg blankt erkende. Men vi har bare ikke sat nogen navne på endnu. Derfor kan vi heller ikke stå heroppe og sige, at Store Tuborg Hjemmet skal lukke igen. Kommer det på tale igen, ja, så må vi så igen, De Konservative, CD og Det Radikale Venstre, forsvare Store Tuborg Hjemmet.

Vi ved ikke noget om noget som helst lige nu, på stående fod. Vi ved heller ikke, hvordan statistikken ser ud om et års tid. Det er det, som jeg synes, vi skal afvente og se, og det er det, som vil være afgørende for budgetforhandlingerne for år 2001, om de skal holde eller ej, om vi skal holde os til de her pladsreduktioner eller ej. Det må tiden vise. Der er det vi skal bruge budgetforhandlingerne til eksempelvis fra de enkelte partier at gå ind og sige, det her vil vi alligevel ikke være med til at lukke. Det gjorde vi så også forrige år, og det lykkedes, og det kan vi måske også gøre denne gang. Det håber jeg i hvert fald.

Så kom Erik Vinding herop. Det var lidt sørgeligt at en socialdemokrat heroppefra at høre, at man nærmest bliver betragtet som en, der løber fra et medansvar. Jeg synes, det er virkelig flot, at CD, Det Radikale Venstre, Venstre til sidst og De Konservative har været med til at tage et medansvar. For man skal huske på, at vi tog et medansvar for nogle pladsreduktioner. Vi tog et medansvar for et budget, der var så stramt, men vi tog ikke et medansvar for, at der skulle komme en regnefejl. Men alligevel kommer vi ind nu og forsøger på at tage et reelt medansvar, og det skal Erik Vinding ikke komme herop og sige, at vi ikke er med til at tage et medansvar for. Så jeg synes virkelig, at vi har vist os fra den gode side.

Borgmester **Per Bregengaard:** Der er jo meget diskussion om den her regnefejl.

Jeg vil sige, der er ikke nogen regnefejl. En regnefejl opstår, hvis man lægger tal forkert sammen eller trækker dem fra eller ganger eller dividerer og ikke når til det rigtige resultat.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Jeg kan gå med til udtrykket en beregningsfejl, og beregningsfejlen skyldes, set med Enhedslestens øjne, at der er en underbudgettering i forhold til forbruget ... eller ikke i forhold til forbruget, en underbudgettering i forhold til behovet. Hvis budgetforligspartierne skal stille sig op og forklare, hvad det er for en fejl, der er, så må de sige, der er et overforbrug på dette område. Vi har ikke afsat så mange penge, og det, det her er udtryk for, er et regulært overforbrug. Så langt, så godt.

Så havde Peter Skaarup et indlæg, hvor han jo gjorde rede for, hvor man skulle sætte sit kryds næste gang, hvis netop plejehjem og de ældre stod ens hjerte nær. Så vil jeg advare ikke mindst tilhørerne, men også dem her i salen, mod at sætte krydset ved Dansk Folkeparti. Det gør jeg, fordi da vi havde sagen med Kongens Enghave oppe, så skulle Kongens Enghave ifølge Dansk Folkeparti ikke have en krone i ekstrabevilling, og der skulle heller ikke ydes lån til Kongens Enghave, som der var flertal for. Hvis det var blevet gennemført, så ville det i den grad have været en forbyrdelse mod de ældre i Kongens Enghave. Det ville virkelig være en regning, som de skulle betale ved ikke at kunne komme på plejehjem eller få hjemmehjælp eller hjemmepleje.

Det er sandheden. Fordi sandheden er, at Kongens Enghave har hele tiden vidst, at dette område var underbudgetteret i forhold til behovene, de kunne ikke bare nødtørftigt opfylde de behov, der er i Kongens Enghave for at komme på plejehjem osv. Derfor løb de ind i det her underskud, og derfor skulle Kongens Enghave have hjælp. Men der var ikke nogen kære mor at hente hos Dansk Folkeparti i den her sammenhæng.

Er der noget, der kendetegner Dansk Folkeparti i forhold til de ældre, så er det, at det er det mest ekstreme parti i Borgerrepræsentationen, hvad angår forskelsbehandling af ældre i Københavns Kommune, afhængigt af, om de f.eks. bor i Kongens Enghave eller bor herinde. De er også ekstremister på det her punkt, og det kan de ikke forklare sig ud af.

Så vil jeg sige: Hvad havner det her i? Det her havner i et øget pres på hospitalssenge i HS. Man kan se det, viser forskellige analyser med Valby, som heller ikke kan få budgettet til at stå til. Kongens Enghave tror jeg bevæger sig inde i de samme narrestreger, og det samme vil ske i Københavns Kommune. Løser vi ikke det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

her problem med plejeboligerne, med ældreomsorgen her i kommunen, jamen så går aben videre til andre steder, og det kommer de ældre til at lide under.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Inger Marie Bruun-Viersø. Der er 4 minutter.

Inger Marie Bruun-Viersø (B): Det kan jeg slet ikke bruge, det er bare et par småbemærkninger.

Den ene til Per Bregengaard, der siger, at det, der er sket, ikke er en regnefejl, det er jeg meget enig i, men en underbudgettering i forhold til forbruget, sådan kan man godt vælge at sige det... (*Afbrydelse*). Nå men o.k. Men man skal i hvert fald ikke dermed mene, at det er en underbudgettering i forhold til behovet, og det tror jeg andre fra Økonomiudvalget også har hørt.

Men det ældreråd, der havde foretræde, pegede på det, som vi også har peget på i Sundheds- og Omsorgsudvalget, at de opfattede, når de så på forvaltningen udefra, at der var nogle store styringsproblemer. Og det koster mange penge at have styringsproblemer. Det handler ikke om behov, hvis det er det, der gør, at man får et underskud.

Men så vil jeg da også sige, at jeg vil da hellere bruge penge på de ældre end på ting, der går op i røg, fordi der er nogle ting, der ikke bliver koordineret. Det er jo derfor, vi har sådan brug for at få fundet ud af, hvad det er for nogle strukturproblemer, der ligger bag hele det her underskud.

Så med hensyn til plejeboligplan og 10-års-planen, det er jo så det, jeg regner med, at vi kan få lejlighed til at få vendt nu i forbindelse med de kommende budgetdrøftelser. Det er så også det, der er kommet et løfte om, at man vil prøve at lave nogle nye beregninger og sætte nogle nye navne på 10-års-planen og prøve at lave en 10-års-plan, der ikke indeholder alle de ombygninger, og se, hvilken gevinst man får ved at lade være med at bygge om. Det kan jo så være, at det betyder, at man ikke behøver at reducere så kraftigt, hvis det viser sig, at det er en for kraftig reduktion, vi har lagt ind i den 10-års-plan.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Det er det, jeg mener, at det kan vi ikke sætte et punktum for i dag. Det er vi nødt til at se nogle beregninger på, for dem har vi aldrig fået endnu. Men det ser jeg i hvert fald meget, meget frem til. Alene ombygningen af en enkelt plejehjemsplads er 14 pct. af omkostningerne, som kommunen dækker, og det er totalt set temmelig mange penge. Men så er der jo hele forvaltningen og alle de mennesker, der bliver flyttet rundt osv., osv.

(Kort bemærkning).

Borgmester Per Bregengaard: Inger Marie Bruun-Vierø vil hellere bruge pengene på de ældre, end at de går op i røg. Skal det forstås sådan, at der er penge, som her er gået op i røg? Er det sådan, så der har været velfungerende ældre, som er blevet fejlanbragt på et plejehjem, fordi så er de gået op i røg? Men jeg tror, de fleste velfungerende nok skal vide at protestere, hvis de bliver anbragt på et plejehjem.

Peter Skaarup (O): Jeg skylder nok lige at svare på det, som Per Bregengaard sagde, selv om det måske ikke har så voldsomt meget med lige det, vi diskuterer i dag, at gøre, fordi det handler om bydelsrådene. Men lad os lige svare på det alligevel.

Vi og andre her i kommunen kan jo ikke gøre for, at de bydelsråd ikke har styr på deres økonomi, at de kommer til kommunens Økonomiudvalg hvert eneste år og har brug for penge, fordi de ikke kan styre deres egen økonomi.

Det, vi sagde til det, var, at de må selv styre deres egen økonomi, men samtidig må de også sikre, at det serviceniveau, der skal være over for de ældre, over for børnene og andre, som det er forlangt af dem, det må de selvfølgelig overholde. Det nytter jo ikke noget, at Kongens Enghave eller Østerbro begynder at skære ned på de ældre ud fra ulovlige forhold. På Østerbro er man endda blevet dømt for, at det var ulovligt, det, man foretog sig.

Derfor er det vigtigt, at vi herindefra siger til bydelsrådene: I må klare jeres økonomi, men I må søreme også sørge for, at de ældre får en ordentlig service. Og det var det, Dansk Folkeparti gjorde sammen med andre partier i øvrigt. Vi har bestemt ikke ønsket at skære ned over for de ældre, og det er heller ikke sket i Kongens Enghave

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

specielt, men det er sket over en bred kam, og det er det, vi er trætte af, at bl.a. Socialdemokraterne herinde specielt står for.

Så vil jeg sige til Per Bregengaard, at jeg synes, det er en utrolig positiv vinkel, Enhedslisten har taget på det, som de har gjort, fordi Enhedslisten har i det indlæg, der var fra ordføreren, Bente Møller, sagt noget, vi var fuldstændig enige i. Derfor synes jeg egentlig, det er dumt, at Per Bregengaard begynder at ødelægge den enighed, der faktisk er blandt et stort mindretal herinde i Borgerrepræsentationen i forhold til det forslag, vi diskuterer i dag.

Jeg synes stadig væk, jeg savner svar på det, som jeg spurgte Grete Henius om, om man er blevet snydt i forbindelse med det budgetforlig, man indgik. Fordi Store Tuborg Hjemmet, som Grete Henius hævdede, at man havde sikret, står jo altså over for nedlæggelse, som det fremgår af de planer, der er ... (*Afbrudelse*). Ja, vi må vente og se, men det er jo ikke særlig heldigt, hvis det så alligevel bliver nedlagt.

De skumle planer rumler jo, og man siger: Jamen der skal være ordentlige forhold, der skal være 2 værelser, og der skal være store forhold. Det er jo også vældig flot, men hvis de ældre, der bor der, er utrolig godt tilfredse med et plejehjem som Store Tuborg Hjemmet, som i øvrigt ligger et utrolig fint sted, flotte omgivelser, stor tilfredshed blandt de ældre, hvorfor så begynde at nedlægge det? Så det håber jeg bestemt ikke, at de budgetforligspartier, der åbenbart er i denne sal, går ind for. Det håber jeg ikke.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til tredje runde, og det er Lars Hutter, der har 2 minutter.

Lars Hutter (L): Må jeg erindre borgmester Peter Martinussen om, at der er blevet stillet en lang række spørgsmål til borgmesteren, som ikke er besvaret. Det synes jeg ikke, at borgmesteren kan være bekendt.

Må jeg for mit eget vedkommende erindre borgmesteren om, at borgmesteren har sagt, at det her ikke får konsekvenser i form af forringelser for de ældre. Det er jo ikke rigtigt. Mener borgmesteren ikke, at det har konsekvenser for de ældre, hvis man lukker plejehjem, og det er jo det, der bliver en af følgerne af det, man gør her?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Så mangler jeg stadig væk at få svar fra borgmesteren på, om ikke borgmesteren er enig med mig i, at det forslag, jeg sender frem fra Økonomiudvalget, om, at ansvaret skal placeres, er rigtigt. Jeg mangler borgmesterens stillingtagen til det.

I sidste runde talte jeg op 36 gange, hvor borgmesteren nævnte ansvar. Er det nu ikke på tide, at borgmesteren går op og røber, hvordan borgmesteren så stiller sig til det, som jeg har fremlagt, at ansvaret skal placeres? Jeg håber, at borgmesteren nu er sin opgave voksen og kommer frem her i Borgerrepræsentationen og svarer på de spørgsmål, der er blevet stillet.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Martin Geertsen, der har 2½ minut.

Martin Geertsen (V): Det er sjældent, jeg er enig med Lars Hutter, men det er jeg alligevel i denne sag. Det er lidt forstemmende, at nogle af de meget relevante spørgsmål, som en lang række partier har stillet om f.eks. ombygningshaastighed og om ombygning i det hele taget, hvad det er for nogle vilkår, man skal byde de ældre på plejehjemmene. Men også spørgsmål, som vedrører ansvarsplacering, både ansvarsplacering i forhold til udvalget, i forhold til borgmesteren ikke mindst. Skal det ligejagt fordeles, eller skal det ikke ligejagt fordeles? Men også i forhold til spørgsmålet om ansvarsplaceringen nede i forvaltningen, om jeg så må sige.

Ingen af de spørgsmål, hverken dem, der vedrører det politisk-substantielle, eller de spørgsmål, som drejer sig om ansvarsplacering, har rigtig kunnet kalde borgmester Peter Martinussen herop på talerstolen. Jeg vil godt minde borgmesteren om, at det ikke er sådan for sjov, at vi kaster os ind i at tage et ansvar for beregningsfejlen. Jeg tror, at alle partier, som er med i det, i et eller andet omfang lider under det. Derfor kunne det være rart for de enkelte partier, for alle de partier, der tager et ansvar, at få Socialdemokratiets og få borgmesterens bud på nogle af de spørgsmål, som er blevet rejst.

Ikke mindst fordi vi snart bevæger os ind i en fase, hvor vi skal til at forhandle og drøfte, diskutere budget 2001, hvor de her spørgsmål jo kommer op igen, spørgsmål, som hænger sammen med det her underskud, kunne det jo være rart, hvis borgmesteren ville bidrage til et godt klima i de budgetforhandlinger ved bare at svare på promiller af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

de spørgsmål, som en lang række partier, ikke mindst de partier, som tager et ansvar i den her forbindelse, har stillet. Det vil jeg opfordre sundhedsborgmesteren til.

Borgmester Peter Martinussen: Jeg må oprigtigt sige til min budgetpartner Martin Geertsen, at jeg er lidt uforstående over for de mange spørgsmål, der nu bliver stillet her. Jeg tror, vi skal erindre hinanden om, at den del, der handler om ombygning eller ikke-ombygning, ombygning eller lukning, hvilke plejehjem er det nu, der skal lukkes ifølge det budgetforlig, som de ansvarlige partier herinde har taget ansvar for, har vi til gode at forhandle.

Jeg tror, det vil klæde de forhandlinger bedst, også klimaet i dem, at hverken Martin Geertsen eller jeg, at hverken Venstre eller Socialdemokratiet i aften siger, vi har faciliteten på det, men at vi får lejlighed til at drøfte det åbent, herunder, som Inger Marie Bruun-Vierø især har været inde på, graden af ombygning kontra lukning. Så bortset fra at Martin Geertsen og jeg og andre jo har drøftet det nogle gange, så forestår der altså en runde mere.

Spørgsmålet om ansvar, organisationsændringer, forvaltningsmæssige, styringsmæssige ting, det tror jeg faktisk jeg har sagt 2 gange, jeg siger det gerne en tredje gang, så er det én gang pr. runde, det kommer der et oplæg om, de forvaltningsmæssige ændringer, fra forvaltningen, det tror jeg er det rigtige sted. Det drøftes i Sundheds- og Omsorgsudvalget forhåbentlig på næste møde, ultimo maj, og går så videre gennem systemet.

Og der får Martin Geertsen og jeg rig lejlighed til at drøfte både de forvaltningsmæssige aspekter af det her og gerne det politiske ansvar, som jeg i øvrigt også forholdsvis mig til i anden runde. Så også det emne vender vi tilbage til. Jeg tror, det er bedre end bare i aften at vedtage en formulering om, at ansvaret skal placeres, for hvad betyder det? Jeg synes, det rigtige er, at udvalget får lejlighed til at drøfte det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Forslaget af Lars Hutter, BR 184/2000 blev forkastet med 30 stemmer mod 11; 7 undlod at stemme.

Stemmeforklaring fra Bente Møller.

Birthe Nødgaard vil registreres på samme måde som de øvrige medlemmer.

*at Sundheds- og Omsorgsudvalgets tildeles et internt lån på 149 mill. kr. til dækning af merforbruget i regnskab 1999. Lånet afdrages med lige store andele i årene 2001 til 2005, blev godkendt med 49 stemmer.

*at Sundheds- og Omsorgsudvalgets budgetramme for 2001 forhøjes med et særtilskud på 80 mill. kr., og at budgetrammen for 2002 tilsvarende forhøjes med 40 mill. kr. til delvis dækning af de afledte effekter af regnskab 1999 problemet, blev godkendt med 49 stemmer.

*at Sundheds- og Omsorgsudvalget tildeles en tillægsbevilling i 2000 på 13,2 mill. kr. modsvarende en fejlagtig rammekorrektion i forbindelse med indførelse af plejehjemsbeboeres betaling for obligatoriske ydelser i budgettet for 1995, blev godkendt med 49 stemmer.

*at Sundheds- og Omsorgsudvalget tildeles en tillægsbevilling i 2000 på 5,2 mill. kr. til dækning af merudgifter i forbindelse med indførelse af sivemodeller, hvor udgifter til renter og afdrag overflyttes til taksterne for køb af boliger, blev godkendt med 49 stemmer.

*at Sundheds- og Omsorgsudvalgets gæld bliver nedskrevet med provenuet fra de aktiver, som Sundheds- og Omsorgsudvalget i årene frem til og med 2005 vil kunne realisere bl.a. i forlængelse af gennemførelse af planerne for plejeboligreduktioner, herunder de udgifter til renter og afdrag, som udvalget sparer i forbindelse med reduktion af plejeboligkapacitet og det provenu, der fremkommer ved de sælvejende

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

institutioners og boligsekskabernes indfrielse af kommunale lån, samt endelig det provenu der vil fremkomme ved salg af vaskeriet KOROVA. Bestlutningen om realisering af aktiver skal være truffet af Borgerrepræsentationen inden udgangen af 2003, blev godkendt med 30 stemmer mod 19.

at Sundheds- og Omsorgsudvalget gennemfører de i bilag 1 nævnte besparelser blev godkendt med 30 stemmer mod 19.

Ændringsforslaget fra Enhedslisten om, at Sundheds- og Omsorgsudvalgets ubalance i år 2000 på 67 mill. kr. dækkes ind ved en tillægsbevilling blev forkastet med 30 stemmer mod 19.

Det foreslås, at resten af den forventede ubalance i 2000 inddækkes af et internt lån i 2000 blev godkendt med 43 stemmer mod 6.

at der resterer herefter et uløst finansieringsproblem på 69 mill. kr. i 2001, 56,7 mill. kr. i 2002 og 114,2 mill. kr. i 2003. Inden Borgerrepræsentationens vedtagelse af Københavns Kommunes budget for 2001 besluttes finansieringen af disse beløb. Dette skal ske på baggrund af et oplæg fra Sundhedsforvaltningen blev godkendt med 44 stemmer mod 5.

at Borgerrepræsentationen arbejder videre med planen på tilpasning af plejeboligkapaciteten, som er aftalt i budget 2000, og at der træffes beslutning om, hvilke plejeboliger der skal udgå i den kommende budgetperiode blev godkendt med 30 stemmer mod 19.

Forslaget af Lars Hutter, L, om, at Økonomiudvalget indstiller til Borgerrepræsentationen, at der skal placeres et ansvar i forvaltningen blev godkendt med 29 stemmer mod 20.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

1. næstformand (**Helten Hedemann**): Så skal jeg lige sige, at Dansk Folkeparti ønsker afstemningen om Ø's ændringsforslag i den sag, der hedder 177/2000, rettet. Så Poul Nielsen rettes til at have stemt for i stedet for imod.

Tillæggsdagsorden I

1) BR 195/2000. Afsyning af Borgerrepræsentationens møde den 5. oktober 2000.

Indstillingen blev godkendt.

18) BR 171/2000. Omstilling til kraftvarme på I/S Vestforbrænding
(*Miljø- og Forsyningsudvalget*)

Indstillingen blev godkendt.

1) BR 179/2000. Lokalplanforslag for området begrænset af Musholmgade, Østerbrogade, Christiansmindevej, Langesund, Hjortegade, Østerbrogade, Tåsingegade og Fanøgade, »Christiansmindevej".
(*Bygge- og Teknikudvalget*)

Indstillingen blev godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

2) BR 152/2000. Lokalplanforslag for karreerne afgrænset af Æbeløgade, Glænøgade, Venøgade, Askøgade, Bryggervaengen og Sankt Kjelds Plads, »Omegade II"
(*Bygge- og Teknikudvalget*)

Indstillingen blev godkendt.

14) BR 180/2000. Forslag om, at lokalplanforslag og forslag til kommuneplantillæg »"Kongens Nytorv" opgives
(*Bygge- og Teknikudvalget*)

Indstillingen blev godkendt.

15) BR 178/2000. Forslag om fælles gårdanlæg i karreen Stevnsngade, Asnæsgade, Udbygade og Sjællandsgade
(*Bygge- og Teknikudvalget*)

Indstillingen blev godkendt.

16) BR 166/2000. Endelig vedtagelse af fælles gårdanlæg i en del af karreen Viborggade, Løgstørgade, Århusgade og Silkeborggade
(*Bygge- og Teknikudvalget*)

Indstillingen blev godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

17) BR 148/2000. Hastighedsplan for Københavns Kommune
(Bygge- og Teknikudvalget) (Standsningsret)

Borgmester Søren Pind: På baggrund af anmodning fra medlemmer af Borgerrepræsentationen skal jeg som et af de medlemmer, der har standset denne sag, anmode om, at sagen tilbagevises direkte til Bygge- og Teknikudvalget, et forslag, som vi ønsker til afstemning straks, hvis der er behov derfor.

Sagen tilbagevises til Bygge- og Teknikudvalget.

18) BR 157/2000. Modernisering af trafiksignalsystemet
(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

19) BR 156/2000. Råden over vejareal
(Bygge- og Teknikudvalget)

Ole Hentzen (C): Jeg skal for en ordens skyld sige, at De Konservative naturligvis heller ikke kan tage ansvar for det 3. »at«. Jeg vil dermed slutte indlægget og så i øvrigt begære afstemning om det 3. »at«.

at afgiftskataloget implementering fortsættes i år 2000 blev godkendt med 32 stemmer mod 14.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

20) BR 153/2000. Nørrebro cykelrute, etape 3 - fastlæggelse af linieføring samt udskydelse af selve udførelsen
(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

21) BR 151/2000. Anlæg af busstase på Slusevej
(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

22) BR 154/2000. Byudviklingspuljen år 2000
(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

23) BR 113/2000. Kommunal anvisningsret til hver 4. ledige lejlighed i private udlejningsejendomme, der modtager støtte til bygningsfornyelse
(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt med 33 stemmer mod 13.

24) BR 150/2000. Gefionspringvand
(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

25) BR 159/2000. Kommunal sikkerhedsstillelse for privat låntagning til påbudte eller anbefalede vedligeholdelses- og istandsættelsesarbejder udført på private fællesveje

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

26) BR 158/2000. Ombygning af hybler i KSB, Hørgården I og II

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

27) BR 155/2000. Omlægning af institutionsfriarealer ved Mosselgade og

Lergårdsvej

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

28) BR 165/2000. Repræsentation i Dyrehaveudvalget

(Bygge- og Teknikforvaltningen)

Indstillingen blev godkendt.

29) BR 173/2000. Forslag til revision af idrætspolitisk redegørelse

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

(Kultur- og Fritidsudvalget)

Finn Rudajzky (A). Jeg vil gerne starte med at understrege, at vi fra Socialdemokratiets side er meget tilfredse med det idrætspolitiske samarbejde, der foregår mellem de 6 partier, der er repræsenteret i Kultur- og Fritidsudvalget. Tingene har heldigvis forbedret sig, og det er dejligt, at holdningen til idræt blandt politikerne er helt anderledes positiv end bare for få år tilbage.

Det betyder ikke, at vi i Socialdemokratiet er tilfredse med den idrætspolitiske situation for københavnernes, men det betyder formentlig, at et stort flertal i Borgerrepræsentationen gerne vil være med til at forbedre idrættens vilkår.

Lad mig lige tage forskud på en eventuel kritik af Socialdemokratiet for medansvar for forsømte idrætsanlæg og manglende mulighed for optimal idrætsudøvelse. Vi påtager os selvfølgelig et medansvar, ingen tvivl om det. Når det er sagt, så vil vi koncentrere debatten omkring de fremadrettede muligheder, for så er der mulighed for en god, konstruktiv debat om bedre idrætstilbud.

Omkring det fremadrettede er det mig meget magtpåliggende at sige, at Den Socialdemokratiske Gruppe mener det meget alvorligt, når vi vil sætte kraftig fokus på servicen over for brugerne, herunder især en væsentlig forbedring af eksisterende idrætsanlæg. Vi er dødtørste af de mange henvendelser om hovedstadens idrætsfaciliteter og deres dårlige stand. Det er helt uholdbart med forsømte idrætsredskaber, knoldede og farlige baner, ulækre omklædningsforhold, manglende lys til aften træningen og baderum, hvor der ikke kommer vand ud af bruseren.

Alle disse forholdsvist små trivselmæssige ting skal der gøres noget ved. Det drejer sig om, at idrætsudøverne skal glæde sig over at gå til sport og ikke blive afskrækket. Det er brugerens, det er idrætsudøverens interesser, vi politikere skal varetage. Disse reparationspatuljemæssige forbedringer vil derfor indgå som et meget højt prioriteret punkt for Socialdemokratiet, når budgetforhandlingerne snart går i gang.

Ligeledes lægger vi vægt på, at der skal være idrætsfaciliteter over hele byen, og derfor vil de 3 forsømte områder, Vestamager, Indre By og Christianshavn-Holmen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

komme til at indgå meget stærkt i billedet i den kommende debat. Og et af områderne, nemlig Christianshavn-Holmen, er allerede som nr. 3 på den prioriterede liste.

Så glæder vi os over, at et idræts- og kulturhus er planlagt på Nørrebro, og etablering af idrætsfaciliteter i Nordvestcentret vil også være en god ting, som også indebærer, at de vil være tilgængelige for kørestolsbrugere og gangbesværede.

Vi vil arbejde helt konkret for, at samarbejdet mellem skolen og idrætten bliver forbedret. Det kan f.eks. ske ved, at skolernes idrætssale og boldbaner holdes weekendåbne. Det vil betyde en bedre udnyttelse af de eksisterende faciliteter, men det vil også medvirke til, at flere københavnere kan dyrke idræt.

Iser for de unges vedkommende er det meget vigtigt med idrætsfaciliteter i nærmiljøet. I forbindelse med de nye skoler og renovering af de eksisterende skoler skal vi derfor være meget opmærksomme på, at det for forholdsvis få midler og meget gerne i samarbejde med Lokale- og Anlægsfonden rent faktisk vil være muligt at tilføre lokalområdet forbedrede idrætsfaciliteter.

Så har Boldklubben Olympia, den klub, der i flere år har haft brusere i baderummet, men desværre uden vand, bedt mig bringe en tak til Københavns Idrætsanlæg, KI, for, at man, efter at sagen har været i dagspressen, nu har sendt en håndværker ud for at sætte nye brusehoveder på. Det er man utrolig glad for. Men jeg skulle også meddele, at der stadig væk ikke kommer noget vand ud af bruserne, så nu venter man med spænding på, hvornår reparationen bliver afsluttet.

Så har jeg i øvrigt noteret mig, at KI's formand til Berlingske Tidende forleden udtalte, at kritikken af knoldede baner og manglende vand i bruserne tager man egentlig meget let på. Jeg er faktisk utrolig glad for, at det tilsyneladende ikke er alle i KI, der tager let på disse små, men egentlig trivselsfremmende forbedringsarbejder. Jeg er heller ikke helt overbevist om, at klubberne tager så let på det, som KI's formand har udtrykt det.

Breddeidræt og eliteidræt har været diskuteret de seneste dage og indgår indirekte i den idrætspolitiske redegørelse, og det skal jeg komme tilbage til senere, hvis der bliver behov for det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Borgmester H. Thustrup Hansen: Den idrætspolitiske redegørelse blev vedtaget af Borgerrepræsentationen i november 1998. Redegørelsen har siden da udgjort grundlaget for såvel Kultur- og Fritidsudvalgets som forvaltningens arbejde på idrætsområdet.

Redegørelsen er, heldigvis, kunne man sige, også blevet flittigt brugt af idrætsinteresserede borgere, der har ønsket at fæstholde os politikere på den politik, de har vedtaget.

Den overordnede målsætning for kommunens idrætspolitik er at sikre en hensigtsmæssig og koordineret udvikling af faciliteter og aktiviteter til gavn for så mange københavnere som muligt. I bestræbelserne på at omsætte denne målsætning til handling blev der i forlængelse af redegørelsens vedtagelse igangsat en lang række forskellige initiativer. Bl.a. afsatte FOS 2 store udviklingspuljer for henholdsvis flygtninge og indvandrere og børn og unge.

Netop indsatsen for at forbedre børns og unges vilkår for at dyrke idræt fik som bekendt højeste prioritet, hvorfor begrebet »primetime« også blev indført i idrættens verden. Det indebærer, at i tidsrummet fra kl. 17 til 20 har børn og unge fortrinset til at benytte kommunens idrætsfaciliteter. Den opstillede målsætning var, at der inden for en periode af 2 år skulle være mindst 65 pct. af timerne, der blev benyttet af børn og unge. Af den oversigt, som KI fremsender hvert kvartal, fremgår det, at dette mål endnu ikke er nået, men vi er på rette vej.

Til gengæld har udvalget med glæde konstateret, at det fra KI's side er lykkedes at imødekomme samtlige ønsker til børne- og ungdomsaktiviteter.

Idrætten er et af de aktivitetsområder, der i sagens natur er i konstant bevægelse. Derfor finder både jeg og udvalget det vigtigt, at der fortløbende foretages en revision af redegørelsen, således at den sidste ny viden om og udvikling i deltageresmonstret kan medtages i kommunens idrætspolitik.

En revision af redegørelsen har ligeledes til formål at følge og justere Kultur- og Fritidsudvalgets igangværende initiativer på idrætsområdet. På den baggrund foreslås det, at der hvert andet år foretages en revision af den samlede idrætspolitiske redegørelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Når redegørelsen her omtales som den samlede redegørelse, er det fordi udvalget samtidig stiller forslag om, at facilitetslisten i den idrætspolitiske redegørelse revideres én gang årligt.

På trods af den standende debat om, at kommunen fattes idrætsfaciliteter, så er vi inde i en positiv udvikling. I 1999 blev skøjtebanen på Kongens Nytorv og Vandkulturhuset i DGI-byen taget i brug, og det skete endda på samme dag.

Der er udarbejdet en kultur- og idrætsplan for Holmbladsgadekvarteret, og i denne plan indgår opførelse af et nyt idrætshus, som der er afsat midler til i de kommende års budgetter, og hvor Lokale- og Anlægsfonden er gået ind med et stort tilskud.

På budget 2000 er der afsat en pulje på 5 mill. kr. til etablering af et nyt idrætsanlæg, og puljen videreføres i 2001 med i alt 20 mill. kr. til færdiggørelse af idrætsanlægget.

Når der er behov for at revidere den eksisterende facilitetsliste, er der derfor tale om et positivt problem. Det fremlagte forslag udspringer af den allerede eksisterende liste, hvor de 3 øverste prioriterede idrætsanlæg er rykket op i rækkerne, ikke pr. automatik, men efter moden overvejelse i udvalget. Det drejer sig om opførelse af et idræts- og kulturhus på Indre Nørrebro, etablering af Nordvestcentret og opførelse af en idrætshal på Holmen.

Som 4. og 5. prioritet foreslår udvalget henholdsvis betonenovering af Vanløse tribune og i tilknytning hertil nyetablering af hal samt udbygning af Sundbyvesterhallen.

Hertil skal knyttes den kommentar, at i en storby som København kan det være svært at finde egnede arealer til opførelse af nye idrætshaller. Når der udarbejdes planer for renovering og modernisering af allerede eksisterende idrætsanlæg, er det derfor vigtigt, at vi samtidig bestræber os på at optimere udnyttelsen.

Som 6. prioritet har udvalget fremsat et ønske om, at der afsættes en pulje på 20 mill. kr. til opførelse af idrætsfaciliteter i tilknytning til skoleområdet. I det hele taget ser udvalget meget gerne, at samarbejdet mellem skoler og idrætsområdet øges, således at uudnyttede faciliteter inddrages til fælles bedste.

Som den sidste prioritet står et ønske om opførelse af en kulturaktivitetspark i tilknytning til Nørrebrohallen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Rækken af ønsker til opførelse af nyanlæg og renovering og ombygning af allerede eksisterende anlæg er lang, og ganske ofte fremsendes der nye projektforslag til Kultur- og Fritidsudvalget. Heldigvis, for det vidner om, at der er masser af aktivitet i det københavnske idrætsliv, at borgerne gerne vil være med til at bestemme, hvor skabet – eller idrætsanlægget – skal stå.

Så med disse ord overdrager jeg det fremlagte forslag til revision af facilitetslisten til BR's drøftelse.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg vil takke kulturborgmesteren for en meget inspirerende tale, så derfor vil jeg selvfølgelig ikke gentage det, som han og også vor gode idrætsven Finn Rudaizky har udtalt her fra talerstolen og skrevet meget om i aviserne. Men jeg vil godt stille 4 spørgsmål op, som ligesom ikke rigtig fremgår af denne idrætspolitiske redegørelse, og som er det allervigtigste omkring idrætsfaciliteter og idræt i København.

Det første spørgsmål er: Hvordan er situationen, hvad angår idrætsfaciliteter og deres anvendelse af forskellige aldersgrupper her i København? De fleste har nemlig stadig væk det indtryk, at det ser så elendigt ud her i byen. De seneste undersøgelser, som Finn Rudaizky og Thustrup Hansen også er bekendt med, viser faktisk, at der danner sig et noget andet billede af, hvordan situationen foreligger. Det er dog vigtigt at have med inde i betragtningen, hvor vi står, når vi skal vurdere, hvad vi skal prioritere.

Det næste spørgsmål er: Hvad er vigtigst, renovering eller nyanlæg? Et godt spørgsmål.

Det tredje spørgsmål er: Er der forskel i den måde, vi vælger på, hvor vi enten vælger elite eller bredde, eller er det rettere en falsk modsætning?

Det fjerde spørgsmål er: Skal vi for at finansiere nye idrætsanlæg i Københavns Kommune sælge eksisterende anlæg?

De 4 punkter, jeg har nævnt, er det, idrætspolitikken i København i øjeblikket handler om, og det kan man forholde sig til.

Vi har lavet en fin liste i Kultur- og Fritidsudvalget, og man bliver klogere af at kunne se ting på skrift. Det er, for at tage et eksempel ud af den blå luft, Holmen, hvor

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

man nu har sat penge på anden fase. Jamen det er jo pragtfuldt. Vi har ikke engang erhvervet grunden til første fase fra Freja, så vidt jeg forstår. Jeg er helt enig i, hvad der står, men det er ligesom for at vise den elastik, der egentlig er i de rare bogstaver, som befinder sig på det her Schultz-papir.

Renovering er, tror jeg alle er enige i, en meget, meget væsentlig opgave. Finn Rudaizky var også inde på det. Det hjælper meget lidt, hvis vi spinker og sparer for at få bygget en hal på 500 m², hvis samtidig flere tusind kvadratmetre må lukke af undervejs. Det er realiteten.

Per Bregengaard og Morten Kabell har jo også været inde på det i anden anledning, spørgsmålet om, hvordan afvikler man bedst sin gæld, om den er pekuniær eller bygningsmæssig. Her er i hvert fald et af de helt tydelige eksempler på, at det er rigtigt at gå ind og investere voldsomt meget mere i renovering af idrætsanlæggene, hvis vi ikke skal have nogle skandaler her i de kommende år.

Det betyder selvfølgelig ikke, at Enhedslisten ikke vil lave nyanlæg. Man skal bare have blik for, at renoveringspengene er for få, og det siger alle de kompetente organer, det ved alle de såkaldte kultur- og idrætspolitikere, der sidder i denne forsamling. Så derfor tager jeg mod Finn Rudaizkys udsagn fra talerstolen her. Det er Socialdemokraterne klar til ved det kommende budgetforlig. Jeg siger tak til Socialdemokratiet. Det er en ny udvikling, men godt.

Er der forskel på elite og bredde? Det kan man diskutere voldsomt meget, og det skal vi heller ikke til bunds i i aften, mener jeg. Men der er nogle grundlæggende valg, som man kan foretage her. Thustrup Hansen har forvirret billedet af og til, må jeg nok have lov at sige. Det er afhængigt af, hvilke forskellige kularte blade man læser, hvad der egentlig er hensigten med Københavns Kommunes politik. Jeg mener ikke, der er nogen diskussion om det. I grundlaget, sådan som det er bygget op, og som vi bevilger penge, så er det som sådan breddeidrætten, vi bevilger penge til, også igennem FOS.

Jeg vil gerne fra idrætspolitikere, som jeg selvfølgelig forstår siger, det hænger sammen, bredde og elite, have forklaringer på, hvordan de klubber, der er her i København, som har eliteafdelinger, i alverden egentlig hænger sammen med breddedelen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Selvstændigt arbejde er fint, men altså vi har jo nogle mærkelige ideer og illusioner om, at sport er sundt, det giver godt kammeratskab, socialisering, demokratisering, man lærer at være med i et fællesskab. Jeg ved ikke, hvordan man har det i FCK eller Brøndby omkring det, der er jo forskel også på de 2 klubber. Jeg ved ikke, hvordan man har det med kontraktspillerne i nogle af de mindre klubber, vi har i København i øvrigt. Mange af dem drømmer om at få kæmpe professionelle afdelinger.

Og så kommer jeg til den næste, det er en diskussion, vi ikke kommer til bunds i i aften. Jeg mener grundlæggende, at de professionelle afdelinger, eliteafdelinger i klubberne, er ganske almindelige erhvervsvirksomheder, hvor folk er troløse, de sælges frem og tilbage. Der er ingen sammenhæng i forhold til de idealer, vi prøver at lægge ind i vores kulturpolitik i forhold til breddeidrætten. Det skal i hvert fald påvises meget stærkt, det er ikke blevet påvist endnu.

Til sidst, før tiden er udløbet. Skal vi sælge anlæg eller ej? Ja, hvis der kommer nogle, som vil købe vores anlæg og anlægge helt nye endnu bedre anlæg og kan finde arealer i Københavns Kommune, ingen problemer. Men mine herrer og damer, det er svindel og humbug. Det kan ikke lade sig gøre, arealerne eksisterer ikke.

Derfor er strategien som sådan om, at man kan sælge sig ud af problemet, håbløst. Vi havde historien med Østerbro Stadion, hvor i øvrigt Thustrup Hansen glimrede ved at komme ud og sige, at han syntes, det var en glimrende idé, at man skulle sælge det.

Han havde sikkert ikke opdaget, at der var noget, der hed atletik, på daværende tidspunkt, det fandt han ud af senere. Men det er altså Danmarks atletikstadion nr. 1. Hvis man forestiller sig, om det måtte være B 93 eller FCK, jeg er ligeglad, der købte det, uanset hvem der måtte købe det, og så at atletikken skulle have de samme vilkår, så skulle vi have bygget et nyt atletikstadion, og så er det enkle svar: Hvor?

Derfor har det i alle de eksperimenter, vi har været igennem i KI's bestyrelse, Københavns Idrætsanlægs bestyrelse, endnu ikke én gang kunnet påvises, at der egentlig er en sammenhæng i disse fantasisofstre. Så mine herrer og damer, i praksis er det breddeidrætten, Københavns Kommune støtter, både via vores idrætspolitiske reddegørelse og via vores FOS-aktiviteter.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Det var en lang tale, Jens Kjær Christensen.

Borgmester H. Thustrup Hansen: Vi snakker jo meget idræt i Kultur- og Fritidsudvalget, det vil vi også gøre fremover. Derfor er jeg sikker på, at de interessante emner, som Jens Kjær Christensen nævner her, der er en grundig overvejelse værd, kan vi få en ganske god snak om på sædvanlig fin vis i Kulturudvalget, hvor ingen sag er for lille til, at vi bruger et par timer på at diskutere det. Og det er vel det rette sted at gøre det. Det er vel ikke at bruge de mange timer her på at diskutere de ting, som vi normalt gør i udvalget.

Men jeg vil alligevel gerne sige i spørgsmålet om idrætsfaciliteter for de forskellige aldersgrupper, at det nok er vigtigt egentlig for forsamlingen her at få fortalt, at nyere undersøgelser peger på, at det ikke er sådan, at børn og unge i København dyrker mindre idræt, end man gør i landet som helhed, men de dyrker idræt på en anden måde. Der er en bunke individuel idræt med skateboarding, og man deltager i badmintonturneringer, og man laver en frygtelig bunke ting uden at være tilknyttet foreninger.

Ude i det store land mener man, at idrætsudøvelse er et spørgsmål om at være medlem af idrætsforeninger, og der ser det ud, som om København er langt bagud for landet som helhed. Men tager vi med ind de undersøgelser, der er gjort, af børns og unges idrætsudøvelse, så ser vi faktisk, at de udøver lige så meget idræt i København som andre steder. De gør det bare meget mere på individuel facon.

Så skal jeg ikke gøre mig til dommer over, om den ene eller den anden måde er den rigtige. Jeg synes først og fremmest, det er vigtigt, at vi har unge, der er interesseret i at dyrke idræt, gå ind i sporten og alle de glæder, det bringer.

Spørgsmålet om renovering eller nyanlæg, det er jo spørgsmålet om at få mest muligt ud af kronerne. Hvis vi kan få mest ud af det ved renovering et givet sted, så skal vi gøre det. Er det mere fornuftigt at etablere noget helt nyt, så skal vi gøre det. Vi arbejder stadig væk under knappe ressourcer, og derfor er det ikke et spørgsmål om et enten-eller. Det er et spørgsmål om at få mest muligt ud af idrætskronerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Det er ikke mig, der har skabt forvirring omkring elite eller bredde. Jeg var ikke klar over, at man under Københavns Erhvervsråd havde nedsat et udvalg, der skulle beskæftige sig med eliteidræt, der kom med tanker omkring Team København osv. Men det nedsatte man nu engang, og man havde da mange gode og fornuftige betragtninger med i den rapport, der blev resultatet af det udvalgsarbejde, man foretog under Erhvervsrådet.

Det har vi også drøftet i Kulturudvalget. Jeg har ikke lagt skjul på, at jeg mener, det er breddeidræten, vi med den mangel, vi har på faciliteter, må satse på. Det, der er bredden i dag, er i øvrigt det, der er eliten i morgen.

Jeg tror, at vi er på vej ind i en professionalisme på eliteområdet, der egentlig gør, at vi må sige som kommune, at vi ikke skal ind og støtte det professionelle. Vi skal støtte de svage grupper i deres muligheder for at udøve sport og idræt. Det vil sige, det er børn og unge, det er måske den anden aldersgruppe også, pensionistidræt og hvad ved jeg, det er grupper, der har vanskeligheder med at skaffe sig baner og andet, det er der, vi skal komme ind og støtte.

Det er en debat, vi har haft mange gange, og jeg er blevet skældt ud for at fremhæve bredden for meget, og derfor forstår jeg heller ikke, at jeg nu skal skældes ud for, at jeg skaber forvirring om det. Forvirringen er etableret ved Erhvervsrådets udvalg, der fokuserede på eliten.

Jeg skulle da være et skarn, hvis jeg ikke sagde, det var et godt arbejde, man havde lavet, og det var da værd at diskutere, og hvis man kunne få nogle små klubber til at slutte sig sammen, så de kunne få noget mere sponsorstøtte, var det da også vældig godt. Men vægten er på breddeidræten.

Dette med at sælge gamle anlæg for at få nye anlæg, ja, hvis vi kan få så mange penge, fordi der er nogle, der gerne vil eje nogle anlæg, at vi kan etablere lignende anlæg et andet sted, så ville det da være follet ikke at sælge.

Jeg tror ikke, der er spor hverken i Fremss planer om at købe sig ind i Valby eller i B 93's ønske om at købe sig ind på Østerbro. Jeg tror simpelt hen ikke, de har kronerne til det. Men det er da en interessant tankegang, at hvis de – må jeg lige sige med det samme, at B 93's tanke var i øvrigt, at Sparta stadig skulle have adgang til Østerbro

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Stadion; det var også deres tanke, at KIF fortsat skulle have det, det har de bekræftet ved møder med mig – gerne vil betale så høj en pris, når vi har sikret atletikken, har sikret, at KIF kan lave noget helt nyt et andet sted, så ville det da være fjollet ikke at få fordoblet vores idrætsanlæg ad denne vej.

Så derfor har overborgmesteren også, synes jeg, på dette område her været meget nyttig ved at støtte de tanker, der har været, om, at hvis nogle vil købe, så værsgo, men de skal betale markedsprisen, så vi til gengæld kan retablere et andet sted.

Må jeg sige, jeg kan egentlig godt forstå, at Erik Tvernø, formanden for KI, på et tidspunkt følte sig provokeret af Finn Rudaizky. Finn Rudaizky skrev den samme store kronik i 3 dagblade. Der var stort set ikke nogen ændringer fra den ene til den anden, og det kan overraske mig, at dagbladene tog enslydende kronikker fra Finn Rudaizky.

Men det var et eneste stort angreb på KI og på Københavns idrætspolitik. Det fremgik, som om Finn Rudaizky slet ikke havde været medlem af forsamlingen her eller var kommet ind i forgårs i forsamlingen her, med de hadske angreb, der blev rettet både mod KI og mod Københavns idrætspolitik.

Når Finn Rudaizky så står her på talerstolen og siger, han er så glad for, at der sker så meget på idrætsområdet, og det er vel nok godt, vi er kommet ind i nogle tider, hvor man værdsætter idræften, så har det overhovedet ikke nogen sammenhæng med de enslydende kronikker, vi kan læse i de store dagblade, som er et eneste stort angreb på den idrætspolitik, der føres af KI og Københavns Kommune.

2. næstformand (**Bente Frost**): Tak til borgmester Thustrup Hansen. Jeg vil bare sige, at der er ikke mere taleid til tredje runde.

Finn Rudaizky (A): Jeg vil gerne kvittere til Jens Kjør Christensen, som siger tak for de synspunkter, som jeg gav udtryk for, som var dækkende for det, som

Socialdemokratiet står for med hensyn til idrætspolitikken. Jeg vil gerne sige selv tak. Så stiller Jens Kjør Christensen en masse spørgsmål, som han godt kender svarene på, i hvert fald for norges vedkommende, og han svarer jo også selv på en del af dem.

Så jeg skal nøjes med at tage et par af tingene, som også Thustrup Hansen var inde på,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

nemlig spørgsmålet om, hvad der egentlig er vigtigst, renovering af de gamle, eksisterende anlæg eller nyanlæg.

Det kan man ikke lige svare ja eller nej til, men som jeg betonedede i mit første indlæg, så har vi jo ikke de mange, mange hundrede millioner kroner til de 100 haller og 125 fodboldbaner, vi mangler. Så det er altså meget, meget vigtigt for trivslen at sørge for, at de eksisterende anlæg kommer op på sådan et stade, så de ikke kan sammenlignes med østtysk-lignende forhold.

De anlæg, vi har, skal være i orden, så der kan blive trivsel. Det er i hvert fald en meget, meget høj prioritet. Derudover går vi selvfølgelig også ind for nyanlæg i det omfang der er plads til det.

Så behøver Jens Kjør Christensen ikke at ironisere sådan over spørgsmålet om anlægget ude på Holmen, hvor han er udmærket klar over, at der ligger en kontrakt med Freja, der er klar, således at Freja overdrager arealet ret snart, således at der er frit løb for at kunne lave et anlæg derude. Det ved Jens Kjør Christensen godt, så jeg forstår for så vidt ikke rigtig spørgsmålet.

Vi har i Den Socialdemokratiske Gruppe altså ikke, til trods for at Thustrup Hansen meddeler, at Socialdemokraterne tilsyneladende skulle være villige til at sælge eksisterende idrætsanlæg, vil jeg godt understrege, taget stilling til den situation.

Det vil ikke være særlig bekvemt at skulle sælge nogle idrætsanlæg, hvis det er således, at de, der skal købe dem, ikke samtidig sikrer breddedidræften meget, meget kraftigt og meget, meget tydeligt. Derfor er vi nok mere stemt for at finde nogle andre ordninger, eventuelt i samarbejde med erhvervslivet, således at man kunne leje det ud i en periode, eller man kunne lave andre ting.

Men det, der ligesom er det væsentlige for os, er, at vi kan se, at vi ikke har de mange millioner kroner til at renovere Fremad Amagers Idrætspark, B 93 og Frem ude i Valby, de anlæg der. Derfor er vi altså simpelt hen nødsaget til at skaffe noget kapital udefra for at hjælpe eliteidræften, men også derigennem i virkeligheden hjælpe breddedidræften.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Så bliver der spurgt, hvad vores holdning er til bredde kontra eliteidræt. Der vil jeg godt sige, at det er Socialdemokratiets holdning, at København selvfølgelig også har brug for eliteidræt. Bredden og eliten kan slet ikke undvære hinanden.

Det er derfor kommunens opgave at sikre selvfølgelig breddeidrætten primært, men vi er også nødsaget til at tage hensyn til eliten, og det kan vi så eventuelt gøre ved tiltag, således at kommunen selv tager initiativer i erhvervsområde henseende over for idrætten og hjælper dem på den måde. Vi må se i øjnene, at vi formentlig ikke har alle disse millioner til at putte efter.

Så vil jeg godt sige, at jeg er egentlig meget overrasket over, at Thustrup Hansen læser mine artikler på den måde, som han fortolker det heroppefra. For det, jeg har sagt i aviserne, og som er dækkende for Den Socialdemokratiske Gruppens holdninger på idrætspolitikens område, er næsten identisk med det, jeg har sagt her i dag. Så hvordan han så fortolker det, kan jo blive Thustrup Hansens eget problem.

Det, der er vigtigt, er at understrege, at KI ikke er blevet kritiseret. KI er blevet gjort opmærksom på ved utallige henvendelser fra foreninger, fra klubber, fra enkeltpersoner, at der er altså noget galt med de knoldede baner, der er noget galt med omklædningsrummene, tingene fungerer ikke. Det mener jeg, at vi har ret og pligt til at sige, det fungerer altså ikke.

Derfor er det en opfordring til KI, det er en opfordring til politikerne, og det er en opfordring om, at vi må se på det, og hvis det ikke kan klares organisatorisk med et bedre og effektivt reparationsarbejde, så er det muligt, at vi skal sætte nogle flere penge af til det, og det er vi også indstillet på at se på. Men vi kan ikke bare tage debatten på det niveau, som Thustrup Hansen er inde på, at der er nogle, der er formærkede. Jamen så kan vi jo ikke komme videre. Vi ved jo, der er nogle ting, der skal fungere bedre, og det er det, som er vores hovedmålsætning med at få disse ting i orden.

Så det er skam ikke nogle sure opstød fra min side eller fra Den Socialdemokratiske Gruppens side. Det er nogle budskaber, der bliver formidlet videre på basis af noget kritik fra nogle idrætsforeninger, og det er altså deres interesser, vi varetager, hr. idrætsborgmester.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Jette Bergenholz Baurup (A): Jeg vil da godt starte med at sige, at jeg er da ganske enig i den fortolkning, som Finn Rudaizky nu har fremført på Socialdemokratiets vegne.

Men det, der kalder mig herop, er rent faktisk, når borgmester Thustrup Hansen oplyser, at det er børn og unge, vi satses på. Jamen så skal der jo altså også være anlæg, der skal være baner, så børn og unge ikke skal stå på venteliste op til et halvt år eller måske et helt år. Det er forebyggende, og derfor kunne jeg jo godt tænke mig, at der blev sat penge eller i hvert fald, at man var ude og se på, at der blev sat baner af.

Så siger Thustrup Hansen også, at breddeidræt i dag kan være eliteidræt i morgen. Det er da fuldstændig rigtigt, men så skal der også være nogle ordentlige baner. Vi kan gå over og se Fremad Amagers træningsbaner for 1. og 2. hold. Det er simpelt hen nogle baner, som er så knoldede, de er så ujævne, så fodboldspillerne gang på gang forvrider og forstøver benene. Jeg har fremført det over for KI og fået at vide, at det kan man ikke rigtig gøre noget ved, det er fodboldspillerens egen skyld. De har vistnok engang, tror jeg, om vinteren eller i frostvejr spillet på banen.

Det er nogle af de ting, jeg kunne tænke mig, at man i hvert fald i KI's bestyrelse tog op, at det i det mindste var ordentlige baner, som ville være brugbare.

Så står der også ganske flot her i redegørelsen, at man vil udbygge Sundbyvester Anlæg. Det synes jeg også er dejligt, men jeg vil også godt bede om, at de baner, der ligger i Sundbyvester Anlæg, er brugbare. I dag er det netværk, der er rundt om, i stykker. Og i dag er det sådan, at hundeejerne er inde på banen og lufte hundene, så det er umuligt for de fodboldspillere, som træner på de baner, overhovedet at bruge dem.

Jeg kunne godt tænke mig, at man i bestyrelsen tog fat omkring de problemer. Nu er det store, overordnede kommet fra Finn Rudaizky på Socialdemokratiets vegne, men jeg kunne også tænke mig, at man går ned og kigger på hver enkelt bane, går ud og ser, at banerne er så brugbare, så fodboldspillerne kan bruge dem.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er det Jens Kjær Christensen, som har brugt 2 minutter af talletiden i anden runde i første runde – 3 minutter.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Jens Kjær Christensen (Ø): Først til Finn Rudaizky, der siger, at det er jo meget dyrt at renovere idrætsanlæg. Det er nemlig rigtigt, det er surt og kedeligt, der er næsten ikke nogen, der opdager det. De opdager jo kun først, når det lukker, og så kritiserer de politikkerne for, at de ikke sørgede for at være ud i god tid og renovere.

Men vi har jo diskussionen kørende, det ved Finn Rudaizky udmærket godt, hvor vi skal bruge pengene primært. Skal vi lave den rent pekuniære gældsafdragelse, eller skal vi bruge nogle af pengene i forbindelse med den bygningsmasse, som vi har her i byen? Så der er muligheder for, at Finn Rudaizky kan agere i Socialdemokratiet. Det var bare et lille tip.

Når Rudaizky snakker om østtyske forhold i København, så bliver jeg selvfølgelig i tvivl om, hvad der er op og ned, for jeg ved ikke, hvordan østtyske forhold er. Jeg har haft indtryk af, at de havde meget gode forhold, og der var doping, og de var ret dygtige og fik utrolig mange medaljer undervejs. Så de østtyske forhold i Finn Rudaizkys verdensbillede var sikkert fremragende i virkeligheden i hans mixture af bredde og elite. Men det kan vi altid gemme til en anden gang.

Det, jeg vil sige til sidst, er, at det undrer mig voldsomt, at der kommer mennesker her, der sidder i Borgerrepræsentationen, op og taler om idræt, og som næsten kun tænker, lad mig sige det ligeud, fodbold. Nogle af de mennesker er slet ikke blevet opmærksomme på, uanset at vi har haft en diskussion kørende om KUC i efterhånden et par uger, at vi faktisk har mange typer af idrætsanlæg i Københavns Kommune. Vi har faktisk i Københavns Idrætsanlæg også haller. Der bliver spillet håndbold og alt muligt andet skæg og ballade.

Så derfor, ligesom denne fokusering på fodbold – fordi det er der 100 gange om ugen i fjernsynet – burde disse fremragende kultur- og idrætspolitikere herinde i forsamlingen fokusere på den bredde blandt idrætsgrenene, der også hører sig til. Undskyld at jeg siger det.

Billedet skal jo ses, og hvis man lyttede efter på den pressekonference, der var i eftermiddag, så er sandheden jo den, at Kultur- og Fritidsudvalget her fra lige før sommer eller efter sommer, og så bliver det ud både i KI og KUC og i offentligheden,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

skal til at diskutere, hvordan organiserer man, hvordan er sammenhængene sammen med alt det andet med renovering og nyanlæg?

Men det er underligt, at man ikke tager hele klatten med på én gang. Vi har faktisk en del anlæg i Københavns Kommune. Thustrup var også inde på det netop, og det var det, der var mit første spørgsmål, jeg kendte godt svaret. Billedet tegner sig slet ikke så dårligt endda, som nogle måske bilder sig ind.

Vi har altså nogle anlæg og derfor selvfølgelig, og det er til sidst, jeg kan efterhånden ikke huske, hvem det er til, om det er til Thustrup eller Rudaizky, for de mikser over hinanden, altså dette med at sælge anlæg tror jeg er en and, man ikke kan lægge sin skulder eller hoved op ad. Fordi det er næsten utænkeligt at forestille sig, at, lad mig bruge ordet direkte, en kapitalist ville købe noget for at tjene en masse penge og samtidig skulle investere i et nyt anlæg et sted i byen, hvor der ikke er plads.

Nu vil Ole Hentzen overtage ordet, og han vil fortsætte i den gode ånd, jeg slap.

2. næstformand (**Bente Frost**): Det skal jeg sørge for at han kan, når vi er færdige med Jens Kjær Christensen, som bedes huske, at det hedder *borgmester* Thustrup Hansen, og at det hedder *Finn* Rudaizky.

Ole Hentzen (C): Det plejer jo at være ved budgettid, vi skal have tåreperserne fra Christianshavn og Amager med lysanlæg og det forfærdelige antal manglende baner, men den er jo rykket frem nu til maj, og nu er det pludselig blevet en samlet socialdemokratisk gruppe, der ikke udtaler kritik, men som i hvert fald gerne i utallige henvendelser fra politikere og idrætsklubber vil have KI til ganske alvorligt at ændre adfærd.

Derfor mener jeg selvfølgelig, at den, der egentlig burde tale som ordfører for Socialdemokratiet, er den politiske ordfører, som Socialdemokratiet har valgt at sætte ind som næstformand i Københavns Idrætsanlæg.

Skal der virkelig rettes nogle ting op af så graverende art, som hr. Finn Rudaizky og Jette Bergenholz Bautrup giver udtryk for, i hvert fald på det fodboldmæssige område, altså med knolde på banen, manglende vand i brusere og lignende, så er det selvfølgelig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

et så alvorligt problem, at den almindelige diskussion om antallet af anlæg og om breddeidræt og eliteidræt træder fuldstændig i baggrunden.

Så derfor håber jeg, at næstformanden skriver voldsomt alle disse kritikpunkter og selvfølgelig går tilbage i organisationen som bystyrets repræsentant i formandskabet og siger: Hvad er det for nogle utallige henvendelser, der har været? Hvad er det dog? Altså det kunne næsten have været en folkerévolution.

Og så vil jeg da også gerne have en tilkendegivelse fra denne næstformand om de meget alvorlige anklager, der sådan set kommer her, om, at personalet ikke vedligeholder tingene, om det betyder, at Socialdemokratiet er villig til at tage det skridt, som man diskuterer meget internt i KI, nemlig at få lov til at opsigse

overenskomsten med dem, der holder anlæggene ved lige. For det er den store ændring.

Det ville være rart med en politisk tilkendegivelse fra disse knoldebekyrmere: Er der den politiske vilje til at rette op på tingene, eller er det bare ordskvalder som sædvanligt?

Vi kan vente med lysanlæggene til oktober, hvor vi skal have budgettet, Jette Bergeholz Baurup. Jeg er ked af, at jeg bragte det frem igen.

Selvfølgelig er det også en meget interessant diskussion med bredde og elite. Hvad er elite? Det synes jeg, man skal tage en diskussion om i det her udvalg. Er man elite, så snart man er et førstehold i en klub i en eller anden forstand? Ja, det er der jo nogle, der mener. Så er man jo eliten, i hvert fald inden for denne klub.

Men er man elite inden for den pågældende idrætsgren, hvad er det så for et niveau, man skal bevæge sig på? Har Fremad Amager noget, man kan kalde elite? Har Frem det? Hvornår har de det ikke? Skal de ligge i bunden af den oprykningsdivision, de ligger i, for ikke længere at være elite? Eller er det et spørgsmål om, at man har spillere på kontrakt? Der er mange gode diskussioner, før man kan tillade sig at komme ind i definitionen af ordet »elite«.

Om man skal sælge eller ikke sælge, kan man selvfølgelig bruge utallige timer på at diskutere. Jeg vil gerne give mit bud på, hvad man skal sælge: Man skal sælge alt, som Københavns Kommune ikke har råd til at holde ved lige, for så er det en skændsel. Og det er hykleri, når denne Borgerrepræsentation til stadighed ved nogle, som kalder sig idrætspolitikere, siger, at vi er altid åbne over for at komme med midler hertil.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Det er jo kendt i Den Socialdemokratiske Gruppe, at vi kæmper med vedligeholdelsesmidlerne, men der er politiske stemmer i at lave nye anlæg, og der er ikke én politisk stemme i at sikre, at betonen ikke smuldrer under de anlæg, vi har. Det er flintrende ligegyldigt, om de falder sammen, for det er der ikke politiske stemmer i.

Men at kunne komme og lave en ny skøjtebane, at kunne komme og lave, altså virkelig sige nogle ting om helt nye multihaller, nye haller i Vanløse, se det er der stemmer i, makker, der kan man holde møder ude med de lokale derude og få lokalpressen til at skrive. Men der er sgutte meget grin ved at holde møder med dem i Vanløse om, at den betonrenovering, der bør finde sted af Vanløse tribune, faktisk nu på 5. år holdes nede med, at man ikke har penge til at gennemføre den.

Må jeg også opstille det interessante problem: Skal den overhovedet gennemføres, for der er ikke en eneste tilskuer i Vanløse, der har brug for at stå i tørvej, de kan faktisk stå på det ene hjørne ... (*Afbrydelse*). Jamen jeg mener det, Mona Heiberg. Det er en alvorlig diskussion: Skal der bruges penge på at holde nogle anlæg ved lige, som ikke benyttes, for der er ikke tilskuere i disse år i Vanløse til, at den tribune overhovedet skal bruges? Og er det så ikke med de få midler, som vi har, bedre, at de midler egentlig bliver brugt til idrættens gavn frem for betonens gavn?

Det er en meget interessant diskussion, som jeg synes, man skulle tage lidt tid til, men i en lidt mere seriøs dybde, end det kom frem i dag.

2. næstformand (**Bente Frost**): Tak til Ole Hentzen, som overskred sin tid lidt.

Preben Bille-Bræhe (V): Jeg lod mig provokere af Jens Kjær Christensen, som sagde, at enten kunne man jo afdrage bevidstløst på gælden, eller også kunne man jo vedligeholde sine bygninger.

Men der er jo ikke kun de to alternativer. Københavns Kommune har fra 40.000 til 70.000 ansatte, alt efter hvordan man gør det op. Lad os nu bare tage et eller andet midt imellem og sige, at Københavns Kommune har 55.000 ansatte. Hvis vi nu bare kunne klare os med 51.000, så kunne vi faktisk frigøre 1 mia. kr. om året. Hvor mange

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

fodboldbaner kan man få for 1 mia. kr.? Og det er ikke kun i år, det er også til næste år og næste år igen.

Lars Engberg (A): Jeg havde egentlig ikke regnet med, at denne debat i aften skulle dreje sig om idrætspolitikken i København. Fordi det, som er på dagsordenen, er jo faktisk en beslutning om, at vi til næste år tager en debat om idrætspolitikken i København, men at vi i år tager en debat om den prioritering, som jeg er meget enig med det forslag, der ligger, i, at vi bliver nødt til tage en gang om året, fordi tingene udvikler sig hurtigere, end vi måske forudså, dengang vi første gang vedtog den idrætspolitiske redegørelse.

Men selve idrætspolitikken er det egentlig forslaget, at vi udskylder til et senere tidspunkt. Men jeg er da blevet provokeret til alligevel at tage ordet, så lad mig så sige lidt om det.

Jeg tror, Ole Hentzen har misforstået det, der er blevet sagt af de forskellige socialdemokrater, der har været heroppe. Jeg har ikke lyttet mig til, at Socialdemokratiet vil have KI til at ændre adfærd. Men jeg har lyttet mig til, at vi i hvert fald i Socialdemokratiet, jeg ved ikke, om det også gælder De Konservative, har en erkendelse af, at vedligeholdelsesstandarden af KI's anlæg langtfra er tilfredsstillende.

Det tror jeg måske endda, vi kan blive enige om – jeg kan se, at Ole Hentzen nikker. Det er den nemlig ikke. Det er i øvrigt et ønske eller et krav eller hvad man nu vil, som KI har fremsat over for Rådhuset og forvaltningen igennem ganske lang tid. Jeg mener i øvrigt også, at KI ikke er ene i denne kommune om at kunne kritisere den vedligeholdelsesstandard, der i øvrigt gælder for anlæg og bygninger.

Men det er et alvorligt problem for KI, og jeg opfatter det, vi siger ved denne lejlighed om det spørgsmål, som jeg er meget enig i er et problem for KI, som et oplæg til, at det da måske er noget, vi som politiske partier kan snakke om, når vi nu skal til at tale om budgetforlig for det kommende år. Så må vi så se, om der også er handling bag de ord, som Ole Hentzen siger heroppefra.

Man kan måske også, hvis man var velvilligt indstillet, Ole Hentzen, bide mærke i, at det bl.a. af den socialdemokratiske ordførers tale fremgik, at der også var ganske

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

udmærkede medlemmer i KI's bestyrelse. Det bed jeg i hvert fald mærke i. Jeg kan høre, at Ole Hentzen forlods ikke regnede med, at han hørte til dem. Det kan man så være enig i eller ikke.

Så vil jeg kommentere et enkelt andet spørgsmål, og det er det der med at sælge anlæg. Jeg vil godt sige, at jeg er hverken enig i det, som Ole Hentzen siger, eller det, som Jens Kjær siger. Jens Kjær siger, at man ikke kan sælge anlæg, fordi der ikke er nogen, der vil købe dem. Det er jo en lidt underlig indgang til problemstillingen at have, fordi jeg synes, man kunne da prøve. Jeg vil godt sige, at det er for os noget, som er lidt vanskeligt at udtale sig generelt om, fordi det er en meget konkret vurdering i det enkelte tilfælde.

Jeg vil sige, at jeg kan bestemt ikke udelukke situationer, hvor det vil være til alles bedste, at man sælger et anlæg, men til enhver tid under den helt klare forudsætning, at de sportslige aktiviteter og fritidsaktiviteter, der foregår i det pågældende anlæg, mindst skal kunne fortsætte, og i virkeligheden vil jeg sige, at det bør også kunne føre til nogle forbedringer, nogle flere faciliteter og nogle flere muligheder for befolkningen for at udøve idrætten.

Jeg vil da ikke udelukke på forhånd, som Jens Kjær gør, at der er nogle, som vil kunne se en idé i at poste penge i et anlæg, og som faktisk ville kunne gøre det lige så godt, som det sker i dag, måske endda bedre. Den situation vil jeg da ikke på forhånd afskære muligheden for, at man vil kunne sælge et anlæg.

Men omvendt vil jeg sige, at jeg ikke er enig i det, Ole Hentzen siger, at vi skal sælge simpelt hen bare i det omfang, vi ikke kan opretholde vedligeholdelsesstandarden. For mig, for os er det afgørende, at de aktiviteter, der foregår i anlæggene, kan fortsætte for vi skal i hvert fald ikke forringe vilkårene for nogen grupper i den københavnske befolkning.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så går vi til tredje runde, Jette Bergenholz Baurtrup – frafalder, o.k. Så går vi til Jens Kjær Christensen, som vist igen har overskredet tiden, så vidt jeg husker, så lidt kort tid.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Jens Kjær Christensen (Ø): Det er kun det sidste spørgsmål, som Lars Engberg rejser. Jeg sagde ikke, at vi ikke skal sælge anlæg, fordi der ikke er nogen, der vil købe dem. Det sagde jeg ikke, Lars Engberg. Så må man tage vattet ud ligesom på travhestene på de sidste 500 meter, hvis man nogen sinde har været på sådan en bane. Nå, det har jeg i øvrigt – alene.

Sagen er den, at hvis man skal sælge et anlæg, så er det fordi der er nogle, der kan bruge det anlæg til et eller andet formål. Det formål vil ofte stride mod det, som præcis Lars Engberg siger, det er breddeidræt generelt faktisk.

Og i øvrigt siger Lars Engberg, at når vi sælger, så skal det næsten blive lidt bedre. Altså det er jo trylleri i bedste mesterklasse, vi er inde i i øjeblikket.

O.k., hvis vi nu forestiller os, at denne fremragende klub B93, som har masser af penge, køber Østerbro Stadion, så ryger der altså en fodboldbane, og der ryger et atletikstadion. Så siger vi til os selv i Socialdemokratiet – næh, i Enhedslisten er det jo så: Hvor køber vi så et nyt atletikstadion i Københavns Kommune? Aha, så henvender man sig til Bygge- og Teknikforvaltningen, og Lars Engberg sidder der ikke mere, så til Johannes Nymark f.eks., og siger: Johannes, hvor kan vi placere et nyt atletikstadion her i Københavns Kommune, hvor i øvrigt forholdene bliver bedre for alle breddeidrætsudøverne?

Så siger Johannes: Ja, det må jeg lige tænke lidt over, jeg må hellere ringe til Lars Engberg, for det er næsten komplet umuligt at finde et areal, der kan opfylde sådanne behov i Københavns Kommune. Og det ved, undskyld mig, de socialdemokratiske planlægningspolitikere ganske udmærket godt. Derfor er det fis i en hornlygte at lade som om man kan få bedre forhold ved at sælge anlæggene og så bygge nye anlæg. Det kan jo ikke lade sig gøre, der er ingen logik i synspunktet.

Lad os se, hvis FCK ville købe Østerbro Skøjtehal, er det så fordi de ville løbe på indendørsfodbold om vinteren, hvad ved jeg.

Under alle omstændigheder ville det gå ud over enten klubberne eller offentlighedsadgangen. Man kan ikke trylle og lave det på én gang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Jeg glæder mig til at se eksemplet, der kan lade sig gøre, men Lars Engberg, eksemplet mangler altså endnu.

Finn Rudaizky (A): Lars Engberg har jo tydeliggjort de synspunkter, som allerede var givet udtryk for heroppe, så det er udmærket, og det vil jeg ikke gå dybere ind i.

Jeg vil bare sige til Ole Hentzen, at der ikke har været tale om, at vi vil have, at KI skal ændre adfærd. Og hvis Ole Hentzen mener, at de forbedringsønsker af meget graverende art, som han udtalte det, og der oven i købet var kritik af personalet, som ikke holder aftalen, så vil jeg godt bede ham om lige at kigge manuskriptet igennem, for det er der i hvert fald ikke blevet sagt fra vores side heroppe.

Men Ole Hentzen har et problem, så han kalder os »knoledbekymrere«. Jeg vil gerne illustrere det med et enkelt eksempel, fordi dem findes der så mange af, men jeg har et enkelt et, jeg har hevet op. Denne »knoledbekymring« går simpelt hen på, at et forældrepar til nogle børn, som spiller i en fodboldklub ude på Klosterfælleden, skriver til Københavns Idrætsanlæg den 26. april og gør opmærksom på, at de er rystede over, at deres børn skal spille på sådan nogle baner, der dels er ujævne, dels er farlige og kan medføre skader.

Dette brev bliver sendt videre til Københavns Idrætsanlæg, som i en rigtig formel og fin og korrekt skrivelse meddeler: Vi beklager meget, kære forældre, men det er ikke vores ansvar med tilsynet og vedligeholdelsen af græsarealerne i Fælledparken, for det hører nemlig under Københavns Kommune, Vej- og Parkafdelingen.

Jeg illustrerer det bare med et eksempel på dels et problem for de børn, som skal udøve idrætten, dels et kommunalt problem, hvor vi simpelt hen er nødsaget til i de forskellige forvaltninger at finde ud af, hvordan vi løser sådan nogle problemer.

Det kan ikke være således, at vi har 2 forvaltninger, der slås med hinanden eller, for at sige det positivt, ikke samarbejder om sådan nogle helt indlysende ting. Så må vi altså bede Københavns Idrætsanlæg, den forvaltning, der har ansvaret for det, det er Kultur- og Fritidsforvaltningen, og så må vi bede den anden forvaltning, Vej- og Parkafdelingen, om at sætte sig sammen og forsøge at løse et praktisk problem for nogle spillere, for nogle borgere. Det synes jeg faktisk er rimelig væsentligt, og det vil vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

gerne medvirke til. Det er ikke således, at brugerne af idrætsanlæggene kan forsiå det tekniske spil herinde på Rådhuset med at få sådan nogle fine breve, der henviser fra den ene forvaltning til den anden.

Det er bare den slags eksempler, som jeg har ønsket at illustrere heroppefra, og jeg håber, når alt kommer til alt, så var der jo nogle af de ting, som Ole Hentzen nævnte, vi var enige om.

Så de forbedringer af lidt krævende økonomisk karakter skal vi altså se på, og jeg vil gerne sige, uanset hvor mange bemærkninger Ole Hentzen har af kritisk over for det, at så betragter vi det faktisk som rimelig væsentligt, og vi vil altså gå videre med de ting på en positiv måde.

Ole Hentzen (C): Nu kan jeg se, at Finn Rudaizky har en høj bunke liggende foran sig, og han sagde, det var bare lige taget en ud af flokken. Det er jo da klart, at når bunken er så høj, så er jeg sikker på, at næstformanden for KI gerne vil have, at Finn Rudaizky sorterer dem, sådan at det ikke er dem, der vedrører afdelingen for parkanlæg, som Finn Rudaizky med sine mange år i kommunalpolitik udmærket ved er en anden forvaltning end KI, altså at det kun er KI, der ligesom får dem, der vedrører de der knolde.

Jeg er klar over, at Finn Rudaizky trak den forkerte ud, og det havde intet med KI at gøre, men det havde altså noget med et parkanlæg at gøre. Det er så meget veltalende. Men jeg er sikker på, at næstformanden velvilligt bærer hele resten af flokken af klager, som åbenbart er så enorm, frem til bestyrelsesbordet i KI, for så synes jeg, vi har et overenskomstproblem, vi skal drøfte. Det ved jeg, næstformanden pænt undgik i sin besvarelse. Men det er klart, at vi må tage med i overvejelserne, om vi ikke skal opsigse det, så vi virkelig får udliciteret det og får noget kvalitet ind, retten til kort sagt at fjerne de mennesker, vi i dag har i vores brød.

Jeg glemte lige en enkelt ting til fru Jette Bergenholz Baurup, som fra denne talerstol postulerede, at der for børn var over halve og hele års ventetid på at kunne komme på baner. Jeg beder Jette Bergenholz Baurup finde de eksakte tilfælde og overbringe det henholdsvis til borgmesteren og til næstformanden, for i begge

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

forsamlinger, Kultur- og Fritidsudvalget samt i bestyrelsen for KI, har vi fået tilbagegivet dette som den fedeste løgn. Det vil vi selvfølgelig meget gerne have lov til at tilbagegive endnu en gang, hvis Jette Bergenholz Baurup kan bevise, at børn bliver nægtet adgang til anlæg, fordi der ikke er baner.

Kan vi få det tilsagn fra Jette Bergenholz Baurup, så det ikke bare bliver hængende her som en løs påstand fra Amager, men så vi kan få undersøgt substansen deri?

2. næstformand (**Bente Frost**): Det var fint. Hr. Ole Hentzen ramte lige tiden, for der var brugt lidt for meget i anden runde.

Indstillingen blev godkendt.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så var der en afstemning under punkt 23, hvor man i Dansk Folkeparti havde lidt problemer med afstemningen. Vi vil så lige én gang til rette det, så alle i den gruppe bliver registreret for at have afgivet ens stemme. Er der nogen, der protesterer mod det? (*Ophold*). Det er der ikke.

Så er der indleveret et forslag fra Peter Skaarup om, at det foreslås i henhold til vores forretningsordens § 4, stk. 8, at de punkter på dagsordenen, som ikke kan vente, gennemføres, mens de resterende udsættes til næste møde, og at formanden bedes vurdere i samarbejde med sekretariatet, hvilke punkter der ikke kan afvente næste møde ... (*Afbrydelse*). Jamen nu er det altså fremsat som et forslag, og hvis gruppeformændene har snakket om det på forhånd, så løser det jo alle problemer, så kan man jo være enige om, at man gennemfører det.

Vi har gennemgået dagsordenen og fundet, at det er 3 sager, som vi kan udsætte til næste møde. Det drejer sig om sagerne 172/2000, 147/2000 og 186/2000, som vi foreslår udsat til mødet den 25. maj 2000. Er der nogen bemærkninger til det? (*Ophold*). Jamen så har vi udsat de 3 punkter til mødet den 25. maj 2000.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

30) BR 182/2000. Forslag til bestyrelsesmedlem og suppleant for denne i DBC og DBC medier
(*Kultur- og Fritidsforvaltningen*)

Kaja Jacobsen (F): Vi har diskuteret i SF's Gruppe, om ikke det er en lidt underlig sammenblanding, at man vælger en politiker til en bestyrelse med en embedsmand som suppleant.

Derfor vil vi foreslå, at sagen tilbagevises til Kultur- og Fritidsudvalget for at få afklaret det her, men samtidig giver vi tilsagn til, at Thustrup Hansen selvfølgelig deltager i den ordinære generalforsamling, da vi er nødt til at beslutte det her for at kunne sende nogen. Men at resten af sagen tilbagevises til Kultur- og Fritidsudvalget.

Ole Hentzen (C): Jeg skal ikke stille mig i vejen for denne pragmatiske løsning, men må dog foreslå den tekniske løsning, at man i dag vælger bestyrelsesmedlemmet, og at man så venter med at udpege suppleanten, og så må det drøftes i udvalget.

31) BR 192/2000. Godkendelse af et nyt fagligt medlem til De Videnskabsfysiske Komiteer for Københavns og Frederiksberg Kommuner (Komite 1) for perioden indtil 31. december 2001
(*Sundhedsforvaltningen*)

Indstillingen blev godkendt.

32) BR 164/2000. Tillægsbevilling som følge af forurening i forbindelse med opførelse af en daginstitution på Frederiksborgvej 240
(*Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget*)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Indstillingen blev godkendt.

33) BR 149/2000. Udpegning af medlem til ny politisk markofølgegruppe
(*Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget*)

Indstillingen blev godkendt.

34) BR 190/2000. Udpegning af 1 medlem og 1 stedfortræder til Det Sociale Brugerråd i København for den resterende valgperiode 1998-2002
(*Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget*)

Indstillingen blev godkendt.

35) BR 191/2000. Indstilling til Socialministeriet af fællesmedlem til Det Sociale Råd
(*Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget*)

Hellen Hedemann (F): Det er jo det samme problem, vi har her, som i den sag, som Kaja Jacobsen lige forelagde, at der er en indstilling om, at man udpeger en politiker med en embedsmand som suppleant.

I modsætning til den forrige sag har vi altså haft denne sag oppe i udvalget, men det har ikke fremmet sagen på den måde, jeg syntes, den skulle fremmes. Fordi borgmesteren gav som forklaring på, at det var en embedsmand, der skulle være suppleant, at det var så nemt, han kunne lige gå over i Socialministeriet, når hun ikke kunne. Men det tror jeg også godt, en politiker kunne, så jeg synes, det er et meget dårligt argument, at embedsmanden skulle være nærmere til Socialministeriet end en politiker.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Det er jo sådan set rigtigt, at man kan sige, der er mange daginstitutionspladser på Amager, men vi mener alligevel ikke, at det kan begrunde, at man nedlægger en af de mest eftertragtede institutioner. Så bliver man altså nødt til at gå ind og se på, at der skal være nogle fagligt begrunde ræsonnementer for at nedlægge daginstitutioner, og ikke bare fordi man nu alligevel skal flytte denne her daginstitution, så decideret lukke den. Så derfor vil jeg sådan set opretholde SF's forslag om, at den integrerede institution Thorshave videreføres som en integreret institution på arealerne beliggende syd for Islands Brygges Skole, idet det absolut er en fordel, også set i forhold til indskolingsforløbet.

Så vil jeg sige, vi vil gerne bede om delt afstemning om de øvrige »a«'er.

Borgmester Per Bregengaard: Nu skal jeg lade være at retlede formanden i, hvem der skal have ordet først.

Til gengæld vil jeg tillade mig at retlede formanden, idet det blev vedtaget ved mødets begyndelse, at punkt 37 og 36 på den her dagsorden skulle behandles under en »røvet tuborg«, så jeg forudsætter, at vi tager de 2 sager sammen ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Hos mig står der, at de kommer efter hinanden, men ...

Borgmester Per Bregengaard: Jamen det var ikke det, der blev vedtaget ved mødets begyndelse.

Så vil jeg sige til Hellen Hedemann fra SF, at grunden til, at jeg har bedt om, at punkt 37, altså den, der stammer fra Uddannelses- og Ungdomsudvalget, blev sat på ved det her møde, fordi sådan lå det ikke i planlægningen, var, at jeg syntes, det var lidt åndssvagt, at vi på dette møde skulle vedtage at nedlægge Thorshave, nemlig under punkt 36, og så i punkt 37 på et senere møde skulle vedtage at genoprette Thorshave.

Til Hellen Hedemann kan jeg så oplyse, nu er der endda kommet den her »tuborg« over de 2 sager, at Thorshave ikke bliver nedlagt på det her møde, fordi, og der sidder Hellen Hedemann selvfølgelig ikke i, det er nemlig i Uddannelses- og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Ungdomsudvalget, men derfor burde hun måske have orienteret sig om, hvad der er sket, det er jo netop vedtaget af udvalget, at man bibeholder Thorshave.

For mig at se er den her sag endt temmelig lykkeligt. Det er sådan, så vi nu med den her udgang får placeret alle fritidshjemsbørn, der hører hjemme på Islands Brygge, i fritidshjem på Islands Brygge, og således, at der ikke er nogen fritidshjemsbørn på Islands Brygge, der skal over i Altankassen.

Vi får, og det ved jeg godt, at Thorshave er utilfreds med, den situation, at for børnehaverne bliver der lukket for tilgangen, men de eksisterende børnehaverne i Thorshave fortsætter i Thorshave. Hvis vi ikke havde lukket for tilgangen, så havde man haft den situation, som jeg sagde før, nemlig at så skulle vi have sendt Islands Brygges fritidshjemsbørn over i Altankassen, det vil sige over ved Amager Fælled Skole. Det anser jeg som en større ulempe, end at man lukker tilgangen for nye børnehaverne i Thorshave.

Så vil jeg sige som den sidste gode ting, som Hellen Hedemann er enig med mig i, at Thorshave hermed bliver bevaret. Jeg ved godt, der absolut lurer faren for, at når man får udbygget Islands Brygge Skole og i den forbindelse bygger fritidshjemmet på, så kan det godt være, der er et flertal herinde i Borgerrepræsentationen, der vil have lavet fritidshjemmet om til en SFO. Det ønsker jeg ikke, og jeg vil også gøre opmærksom på, at det ikke er noget, som denne Borgerrepræsentation vil bestemme, idet den udbygning, i hvert fald færdiggørelsen af den, ligger på den anden side af valget til Borgerrepræsentationen.

Så jeg vil meget indstille, at man vedtager de punkter, der er vedtaget i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og Uddannelses- og Ungdomsudvalgets fællesmøde – jeg ved godt, det indebærer lukningen af Thorshave – hvis man så umiddelbart bagefter vedtager den indstilling, der ligger fra Uddannelses- og Ungdomsudvalgets møde. Så er den genoprettet igen, og vi bevarer Thorshave som institution.

Så jeg opfordrer til og foreslår, at forsamlingen vedtager begge udvalgsindstillinger. Så får vi en god udgang på det her.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

2. næstformand (**Bente Frost**): Det skal jo ikke være nogen hemmelighed, at Venstre ikke er tilhænger af, at den institution, der nu bliver overflyttet til Islands Brygges Skole, ikke bliver en KKFO-ordning. Vi mener, at Socialdemokraterne springer fra deres løfte om, at alle nye institutioner skal oprettes som KKFO-ordninger. Vi mener, at en flytning af en institution og oprettelse lige klos op og ned på skolens grund på Islands Brygge er et sted, hvor man burde overgå til KKFO-ordning. Men det vil vi ordne ved en anden lejlighed, så det punkt vil vi stemme imod.

Lars Hutter (L): Per Bregengaards indlæg var jo en ren administrator værdigt. Der er nogle problemer, der skal løses, og så skal der lige flyttes lidt rundt der, og så er det i orden.

Jeg vil bare lige sige, at jeg støtter SF's forslag om at bevare institutionen. Jeg synes, det er mest korrekt. Jeg kan være bekymret for, at med den flytning forsvinder den i løbet af ganske kort tid, når administratorerne kommer til at skulle gå ind. Næh, næh, lad os tage en ægte beslutning: Institutionen skal bevares.

Hanne Nielsen (A): Jeg skal kun sige, at vi i Socialdemokratiet varmt støtter de 2 indstillinger, der ligger fra Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og fra Uddannelses- og Ungdomsudvalget.

Til Bente Frost vil jeg sige, ja, det kan godt være, at Bente Frosts opfattelse er, at det her er en ny institution; sådan opfatter jeg det ikke. Den institution bliver delt, vuggestuen bliver skilt fra, fritidshjemmet og de børnehavebørn, der går i den tidligere børnehave, som nu ikke skal køre videre som en børnehave, får lov at blive der. Det er den allerbedste løsning på en ulykkelig situation for hele institutionen.

Jeg synes ikke, det klæder os som politikere at etablere en KKFO-institution på nuværende tidspunkt, idet vi har hele samtænkningsskemaet ude til høring, og først når vi har færdigbehandlet det, træffer vi beslutning om at etablere KKFO'er.

Til Lars Hutter vil jeg lige sige, at jeg synes, det kunne have klædt hr. Lars Hutter at sætte sig ind i grundlaget for, at vi behandler denne sag i det hele taget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Jeg vil gerne starte lige præcis dér, hvor Hanne Nielsen slap i forhold til Lars Hutter. Jeg tror, at Lars Hutter tænker mere principielt end godt er for de børn, som vi taler om.

De børn, som vi taler om, og som Per Bregengaard og Hanne Nielsen også har lagt vægt på, er, at hvis man bor på Islands Brygge og skal gå i skole, så er det utroligt betryggende både for børn og for voksne og for trafikikkerheden, at de børn kan blive på Islands Brygge.

Alternativet og resultatet af SF's indstilling vil jo være, at der ikke er fritidshjemskapacitet nok på Islands Brygge. Det vil sige, at de børn, som bor på Islands Brygge, som går på Islands Brygges Skole, kunne risikere at skulle over adskillige befærdede veje for at finde en fritidshjemsplads.

Forskellen på vuggestuebørn, børnehavebørn og så fritidshjemsbørn er jo netop, at fritidshjemsbørn meget ofte selv skal gå til og fra skole og fritidshjem, hvorimod vuggestuebørn og børnehavebørn bliver fulgt.

Vi havde selvfølgelig alle sammen gerne været denne her situation foruden, fordi det er nogle populære institutioner, der ligger på Ny Tøjhus-grunden. Men den er solgt til andet formål, og de institutioner skal flytte.

Og at sikre, at fritidshjemsbørn på Islands Brygge kan blive på Islands Brygge, når de skal have en fritidshjemsplads, er dog den bedste sikkerhed, vi kan give både børnene og deres forældre, og den bedste sammenhængende hverdag, når nu det ikke kan være anderledes.

Derfor vil jeg meget appellere om, at man tænker sig om i forhold til bare at rykke rundt. Det lyder en lille smule legoklodsagtigt i tankningen, når Lars Hutter synes, at man skal bevare institutionen for enhver pris. For prisen er, at nye fritidshjemsbørn ikke kan få en plads på Islands Brygge, og det er en høj pris at betale både for børnene og deres forældre sikkerhedsmæssigt.

Borgmester **Per Bregengaard**: Jeg vil sige til Lars Hutter, at det ikke er nogen embedsmandsløsning, der er fundet, men en politisk løsning, og at der er blevet brugt mange politiske kræfter på at få mingeleret denne sag, som i udgangspunktet tegnede til,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

at Thorshave skulle nedlægges, og at børnene, såvel fritidshjemss- som børnehavebørnene, skulle flyttes ind i Altankassen, som liggerovre ved Amager Fælled Skole. Det var det, der var udgangspunktet. Via politiske handlinger i udvalg og mellem politikere fandt man frem til den her løsning. Det var ikke det, der var oplægget fra embedsværket.

Så vil jeg sige så meget, det var det samme, som Winnie Larsen-Jensen sagde til Lars Hutterers, at det er meget godt at gå op og sige noget her, men det er en god idé også at læse på sagen. Det er ikke noget med, at institutionen bliver liggende. Den skal under alle omstændigheder flyttes.

Så vil jeg sige til SF, at jeg er enig med Hellen Hedemann i, at Thorshave skal bevares. Hvis diskussionen skal stå om, om det stadig væk skal hedde fifty-fifty børnehavebørn eller fritidshjem, så skal SF gå herop på talerstolen og sige: Vi ønsker Islands Brygges fritidshjemsbørn ned i Altankassen eller et andet sted ved Amager Fælled Skole. Fordi det er konsekvensen af det, I siger, og det må I gå herop og sige, for ellers er det altså politisk plat.

2. næstformand (Bente Frost): Så er det Lars Hutterers. Klokkeren er 20 minutter i 12.

Lars Hutterers (L): Det var da en interessant reaktion fra de samlede centralistiske partier her i Borgerrepræsentationen. Her kommer man i al sin beskedenhed op og fortæller Borgerrepræsentationen sin politiske opfattelse af, at man gerne vil støtte SF's forslag. Hvad sker der så? Og det er ikke første gang, det kan jeg godt sige, det er ikke første gang. Straks er de der, de centralistiske partier, censurpartierne, alle de, der mener, at det er forkert at mene noget andet end dem. Ret ind til højre, siger de, eller også er det ret ind til venstre.

Jeg kan godt betro de samlede centralistiske partier, at det gør jeg ikke, det gør jeg ikke. Jeg kan godt sige til Enhedslisten med deres historiske traditioner, og Socialdemokratiet er ikke et hak bedre: Der skal ikke komme nogen og censurere mine politiske opfattelser og bestemme, hvad jeg politisk skal mene. Det kan jeg godt selv finde ud af.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Og så vil jeg bare sige til borgmester Winnie Larsen-Jensen, som jeg ellers startede med at rose her i aften, at jeg føler mig overbevist om, at det er en socialdemokrat, der har solgt Ny Tøjhus-grunden.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): Jeg synes, det er ret lovende, hvis folk kun skulle udtale sig om ting, de har forstand på. Så kunne vi komme meget tidligere hjem.

Jeg passer jo ikke. Der ville jo sagtens kunne bygges et fritidshjem, som lå på Skolen på Islands Brygge. Den er netop taget af en handleplan. På lang sigt ville der sagtens kunne være plads til de børn.

Jeg synes, at det er en styrkelse af indskolingsforløbet, hvis der ligger børnehave og fritidshjem sammen, når børnene skal starte med at gå i skole.

Jeg synes, det er en meget kortsigtet beslutning at nedlægge en velfungerende institution. Man kunne måske have planlagt det i lidt bedre tid, så den her situation overhovedet ikke var opstået.

2. næstformand (Bente Frost): Så går vi til tredje runde.

Borgmester Per Bregengaard: Jeg vil godt gøre Charlotte Wieth-Klitgaard opmærksom på, at de børn, som starter i børnehaveklasse og 1. klasse her efter sommerferien, altså ikke skal gå på fritidshjem på lang sigt.

Vi har et problem nu efter sommerferien, og hvordan løser vi det? Det løser vi da ikke ved at bygge en tilstrækkeligt stor institution på lang sigt. Det er da noget sludder. Jeg synes, det kunne være helt fint, hvis behovet er der osv., at vi på lang sigt kunne åbne for børnehavegruppen igen, hvis der var behov for det. Det ville være helt fint.

Men vi står i en situation, hvor børnene skal i fritidshjem efter sommerferien. Man kan ikke bilde dem ind, at de først kommer på fritidshjem på lang sigt. Hvis de ikke kan gå i fritidshjem på Islands Brygge, i Thorshave, så er det over i Altankassen. Der er stadig væk ikke noget klart svar fra SF i den anledning ... (Afbrydelse). Nå ja, men så sig heroppefra, SF, at det ikke gør noget, at de her 6-årige går i fritidshjemovre i Altankassen. Så kom op og sig det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

2. næstformand (**Bente Frost**): Debatten plejer normalt at foregå fra talerstolen. Man skulle jo ikke tro, at denne sag har været behandlet på adskillige møder i hvert af udvalgene plus på fællesmøder imellem de 2 udvalg, men det har den rent faktisk, kan jeg fortælle de andre medlemmer af Borgerrepræsentationen.

Nu er der ikke flere, der har bedt om ordet, og nu synes jeg, vi skulle gå over til afstemning.

Ændringsforslaget fra SF om, at Thorshave videreføres som integreret institution på arealerne beliggende syd for Islands Brygge Skole, idet det absolut er en fordel i forhold til indskolingsforløbet blev forkastet med 39 stemmer mod 7.

at vuggestuen Thorshavnsgade 23 A flyttes til "Moskégrunden" (Njalsgade 101) blev godkendt med 45 stemmer.

at den integrerede institution Thorshavnsgade 23 B ("Thorshave") nedlægges blev godkendt med 32 stemmer mod 7; 7 undlod at stemme.

Stemmeforklaring fra Enhedslisten.

Resten af forslagene i sag 181/2000 blev godkendt med 46 stemmer.

37) BR 202/2000. KKFO-ordning med tilknytning til Skolen på Islands Brygge (Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

41) BR 187/2000. Et nyt medlem til Lokalradionævnet

Indstillingen blev godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

42) BR 193/2000. Udpegning af vurderingsmand til Sundby Vestre vurderingskreds

Indstillingen blev godkendt.

43) BR 213/2000. Meddelelse fra Den Socialdemokratiske Gruppe om, at der til Told & Skat indstilles 3 personer til posten som vurderingsmandssuppleant til vurderingsrådet i Børsens vurderingskreds i stedet for Dorte Pelle Nielsen for perioden indtil 30. april 2002.

De pågældende blev indstillet.

44) Meddelelse fra Den Radikale Gruppe om, at Inger Marie Bruun-Vierø udtræder af Økonomiudvalget pr. 16. maj 2000, og at Lars Rimfalk Jensen indtræder som nyt medlem af udvalget fra samme dato, samt at Lars Rimfalk udtræder som medlem af Integrationsudvalget, også pr. 16. maj 2000, og at Naser Khader indtræder som nyt medlem af udvalget på samme dato.

Meddelelsen blev taget til efterretning.

45) BR 214/2000. Godkendelse i henhold til styrelseslovens § 15, stk. 2, om forlængelse af Winnie Berndtsens orlov indtil 30. maj.

Forlængelsen blev taget til efterretning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

46) 216/2000. Meddelelse fra Den Socialdemokratiske Gruppe om, at Mona Heiberg ikke længere har behov for den af Borgerrepræsentationen i mødet den 27. januar bevilgede orlov fra den 25. maj til den 25. juni

Meddelelsen blev taget til efterretning.

Dørene lukkedes kl. 23.52

47) BR 170/2000. Sag om forlig
(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt med 36 stemmer mod 6.

48) BR 161/2000. Salg af en ejendom
(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

49) BR 185/2000. Indgåelse af lejemål
(Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

Heleen Hedemann ønskede SF's protokolbemærkning videreført.

Enhedslisten ønskede protokolbemærkning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 11. maj 2000

Mødet sluttede kl. 23.55